

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН МАРК СЪЛИВАН

*Отгавна погребани тайни
и шеметен екшън в сърцето
на Европа – в „Private Берлин“
Джеймс Патерсън
е по-неугържим
от всякога!*

Берлин

enthusiast

EXANDERPLATZ

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАРК
СЪЛИВАН
ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ
„PRIVATE“. БЕРЛИН**

Превод: Гергана Стойчева

chitanka.info

„Private“ е най-уважаваната детективска агенция в света. Има филиали в много страни, където работят най-умните, най-бързите и най-напредничавите агенти от цял свят. Следователите им разполагат с модерна техника, каквато не притежават дори най-могъщите правителства.

Крис Шнайдер, топагент от „Private Берлин“, е изчезнал. Взел е тайнствен отпуск и от дни не е разговарял с никого от офиса. Разтревожени, колегите му тръгват по неговите стъпки и проследяват случаите, които той е разследвал, преди да изчезне: милиардер, заподозрян в изневяра; световноизвестен футболист, обвинен в симулативна игра; както и собственик на долнопробен нощен клуб. Това са последните хора, видели Крис. Всички те са заподозрени. И някой от тях лъже.

Следвайки оставените трохици, агентите от „Private“ се натъкват на бивша нацистка кланица, където изчезва всяка надежда. Те се разравят в миналото на Крис и разкриват ужасяваща тайна. Постепенно осъзнават, че изключително опасен и много извратен сериен убиец е отговорен за изчезването на колегата им. Убиец, който все още има недовършена работа в Берлин.

В „Private Берлин“ има много повече обрати, напрежение и измами от всеки друг трилър на Джеймс Патерсън.

*На хилядите, които решиха да избягат, прескачайки
Стената, и на стотиците, които загинаха, докато се
опитваха. — М. С.*

ПРОЛОГ НЕВИДИМИЯ

ЕДНО

В десет часа в една безлунна септемврийска вечер Крис Шнайдер се промъкваше към отдавна изоставена сграда в източните покрайнини на Берлин. В главата му се вихреха мрачни образи и стари обети.

Наближаващ четирийсетте, облечен в тъмни дрехи, Шнайдер извади пистолет „Глок“ калибър.40 и пое напред, нащрек за сухото шумолене на бодливите храсти, златника и лозите, погълнали околността.

Поспря, загледан в силуета на сградата. Спомни си част от ужаса, който бе изпитал, когато дойде тук за пръв път, и осъзна, че е чакал този момент почти три десетилетия.

Да, десет години обучаваше ума и тялото си. Десет години след това дейно бе търсил отмъщение, но напразно.

През последното десетилетие Шнайдер започна да си мисли, че никога няма да успее, че миналото му не просто е изчезнало, а направо е умряло, а заедно с него и възможността истински да отмъсти за себе си и за другите.

Но ето я сега възможността да се превърне в ангела отмъстител, в когото всички те бяха вярвали.

Чу гласовете в главата си — подканяха го да върви напред, да не спира, за да сложи справедлив завършек на историята им.

При този зов усети как се стяга и отхвърля колебанието. Заслужаваха справедлив край и възнамеряваше да им го осигури.

Вече бе достигнал стълбището на сградата. Двойните порти като на хамбар бяха откренати, с повесена на тях верига. Втренчи се в мрака. Усети празнота в стомаха си, коленете му омекнаха.

„Чака цял живот — скара се мислено на себе си Шнайдер, — довърши го.

Сега.

Заради всички нас.“

Отвори внимателно вратата с крак и влезе — надушваше слабата миризма на пикоч, изгоряла мед и нещо мъртво.

В спомените му просветна образ — врата, която се затваря бързо и се заключва. За миг това бе достатъчно да го срине.

Ала Шнайдер почувства как в него се надига праведна мъст. Свали предпазителя на пистолета, готов да стреля. Включи фенерчето, залепено с тиксо към оръжието, и сноп мека червена светлина запълзя наоколо.

Следи от ботуши пресичаха прахта.

Последва ги с разтуптяно сърце. От двете страни на коридора се редяха стаи с циментов под, по-скоро прегради за животни в обор.

Въпреки че стъпките вървяха право напред, претърси стаите една по една. В последната спря за миг — в главата му се разиграваше филм на ужасите.

Отърси се от спомена, но пистолетът в ръката му потрепваше.

Коридорът завършваше със същите големи хамбарни порти. Катинарът висеше незаклучен. Двете пооткрехнати крила водеха към просторно помещение с висок таван.

Чу пляскане на криле, влезе и насочи пистолета и фенерчето към гредите под покрива — по прътите бяха накацали гълъби и премигваха любопитно към него.

Тук миризмата на смърт бе по-силна. Шнайдер потърси източника ѝ, обхождайки помещението с лъча светлина. От пода се подаваха големи ръждиви болтове. Греди и подпори поддържаха релса, опнала се над главата му по цялото протежение на залата.

Провисналите от нея вериги завършваха с ръждясали куки.

Следите от стъпки продължаваха от портата по диагонал наляво.

Последва ги внимателно, за да не се спъне в някой от болтовете по пода.

Шнайдер понечи отново да погледне към гредите, но нещо се стрелна пред краката му. Приведе се и насочи пистолета и светлината по посоката на шума.

Върволица от плъхове изчезна в зейнала на пода дупка до далечната стена. Следите от стъпките водеха право натам и изчезваха. Чу как плъховете цвъртят и съскат при приближаването му.

Вляво от дупката стоеше малко по-тясна от нея метална тръба с решетка за канал отгоре. Отдясно имаше малка бензинова духалка, като онези, с които се издухват листа и клонки от тротоарите.

Шнайдер приближи и освети с фенерчето шахта от гофрирана ламарина. Три метра по-надолу тя се отваряше в обширно пространство, завършващо след метър и половина с чакълест под.

Труп на жена бе проснат върху чакъла. Плъховете го бяха напъплили, но Шнайдер все пак я позна.

Беше я търсил из Берлин и цяла Германия с неоправданата надежда, че може да е още жива.

Но беше много, много закъснял.

Тлеещото желание за отмъщение избухна в цялото му същество. Искаше да стреля по всичко, което мърда, искаше да крещи в дупката, да крещи на убиеца ѝ да дойде и да си получи заслуженото.

Но по-хладната и разумна част надделя.

Станалото бе по-важно от него, по-важно от всички тях. Целта вече не беше отмъщението, а да изправи един толкова отвратителен човек пред безмилостната светлина на света, да го покаже такъв, какъвто е и какъвто е бил.

Излез, помисли си. Повикай Криминална полиция. Нека знаят и действат.

Сега.

Шнайдер се обърна, рязко обходи помещението с лъча на фенерчето и тръгна по обратния път към коридора. Едва направил шест-седем крачки обаче, чу нещо като плясък от крилете на много едра птица.

Опита да реагира, да вдигне пистолет по посока на звука. Но черният силует вече се спускаше от скривалището си дълбоко в сенките над ръждясалата релса под тавана.

Ботушите се блъснаха в ключиците на Шнайдер, той залитна и падна назад върху един от болтовете, стърчащи от пода.

Болтът го прониза, счупи гръбнака му и го парализира.

Глокът издрънча някъде встрани.

Пламтящата болка беше толкова силна, че не можеше да говори, не можеше дори да изкрещи. Силуетът се изправи пред него, мъжът насочи собственото му фенерче към гърдите си и освети черна маска, покриваща носа, бузите и челото.

Маскираният заговори и Шнайдер веднага го позна, сякаш трите десетилетия се бяха изнизали за един ден.

— Мислеше, че си подготвен, Крис, хмм? — попита мъжът, видимо развеселен. Смехът му беше като щракане. — Изобщо не беше подготвен, никога не си и бил, каквото и да си мислеше толкова години.

В другата му ръка се появи нож. Мъжът прилекна до Шнайдер и допря острието до гърлото му.

— Приятелите ми ще дойдат по-бързо, ако ти пусна малко кръв. След няколко часа в тяхната компания маската ти ще е изчезнала, Крис. Тогава никой няма да може да те познае, дори собствената ти скъпа майчица, хмм?

ДВЕ

В четири без петнайсет следващата неделя сутрин Матилде Енгел — Мати се провираше през тълпата, изпълнила „Трезор“ — легендарен нощен ъндърграунд клуб, заел част от стара фабрика в Кройцберг, модерен район на Берлин.

Наскоро прехвърлила трийсетте, силна и привлекателна, Мати достигна до редицата индустриални галерии, свързващи двата огромни дансинга на клуба. Прозя се и прокара пръсти през късата си руса коса. Електронната музика пулсираше и отекваше в околното пространство.

Сапфиреносините ѝ очи огледаха стените, покрити с графити, пушека във въздуха и заклетите купонджии, решени да продължат неделната вечер поне до обяд на другия ден.

В коридора отпред се появи набит евразиец с татуировка на паяжина под лявото си око.

— Графинята още ли е тук, Аксел? — попита Мати достатъчно високо, че да я чуе.

Мъжът с татуировката рязко извърна глава по посока на гласа ѝ.

— С аржентинеца е. На нещо по-силно са, не алкохол, нито трева. Предполагам, че е екстази.

— Само да не са амфети — отвърна Мати. — Мразя наркоманчетата, които се друсат с тях.

— При всяко положение ще се оправяш сама — предупреди я Аксел. — Не мога да те подкрепя за такова нещо.

— Ще съсипеш репутацията си на създаване на нощта?

— И това.

— „Прайвит“ ще ти прати комисиона за посредничеството.

Аксел се ухили.

— Още по-добре. Благодаря, Мати.

Тя кимна.

— Имам ли директен излаз навън?

— Противопожарни изходи в двата края на етажа.

— А нещо високо?

Аксел се замисли.

— Ще се обадя по телефона. На бара. Ще трябва да танцуваш.

Мати плесна широката длан на мъжа, заобиколи го и тръгна към дансинга. Без да спира, извади мобилния си телефон, отвори го и набра номер с ученическата снимка на тийнейджърка с кестеняви коси.

Графиня София фон Мюлен Австрийска беше на седемнайсет години. Преди седмица бе избягала с тренъора на баща си по поло, трийсет и три годишен аржентинец, мошеник и зестрогонец на име Раул Монтенегро.

След точно четири дни графинята щеше да навърши осемнайсет години и можеше да се омъжи.

А точно това семейството ѝ отчаяно се опитваше да предотврати и нае „Прайвит Берлин“, за да я издири и върне във Виена.

Майката на София беше починала преди три години от свръхдоза. Баба ѝ, страховитата Зара фон Мюлен, не искаше нито семейното име, нито семейното богатство да бъдат оцетени от нов скандал, особено след като бащата на София, Петер, известен политик в Тирол, се подготвяше да се кандидатира за по-висок пост. Затова каза на Мати да не пести средства, само да намери внучката ѝ.

Мати беше направила точно това — проследи младата графиня до нощния клуб чрез многобройните плащания с кредитна карта и чрез джипис данните от мобилния ѝ телефон. За щастие, познаваше Аксел, началника на охраната в „Трезор“, още от времето си като следовател в Криминалната полиция в Берлин.

Мати прибра телефона си и отиде на дансинга, претъпкан с извиващи се, потни тела, танцуващи под звуците на конвулсивния микс, забъркван от диджея с прякор „Движението“.

Отклони се към бара и кимна на бармана, който тъкмо затваряше телефона си. Покачи се на барплота и започна да танцува в ритъма на бийтовете и рифовете на Движението. Посетителите я забелязаха и започнаха да подвикват и подсвиркват. Мати се усмихна, изцяло влязла в ролята на пияна мацка, но щателно обхождаше с поглед помещението, докато не откри в далечината София фон Мюлен и латиноамериканския ѝ любовник.

Графинята се беше увесила на шията на Монтенегро и го целуваше по гърдите. Неговите ръце шаваха по тялото ѝ.

Мати погледна противопожарните врати зад тях.

В този момент момичето се отблъсна от тренъора по поло и се заклатушка по коридора — чудесна възможност за Мати; тя скочи от бара и я настигна в прохода, където беше оставила Аксел.

— София? — повика я и ѝ показа значката си. — Аз съм Мати Енгел от „Прайвит Берлин“. Трябва да те върна вкъщи.

София се разсмя презрително.

— На осемнайсет години съм, мога да правя каквото си искам!

— Ще станеш на осемнайсет чак след четири дни — срязва я Мати с глас, нетърпящ възражения. — Хайде и без да правиш сцени.

— Много ме бива в сцените — усмихна се момичето. — Вдигам страхотни скандали. Веднага привличат репортери.

— При мен такива не минават — Мати грабна графинята над лакътя и натисна определени точки там.

— Оох! — заскимтя София. — Боли ме!

— Ще те заболи още повече, ако не се размърдаш! — отвърна жената и я забута по коридора към изхода на клуба.

— София! Хей! Какво правиш там?

Мати хвърли поглед през рамо към замаяния от алкохола и наркотиците тренъор по поло, който гневно си проправяше път към тях, стисна още по-силно момичето и вдигна значката си към него.

— Не усложнявай още повече ситуацията, Раул. Тя се прибира у дома.

Монтенегро я изгледа кръвнишки.

— Тя е с мен по собствена воля. На осемнайсет години е.

— Може да е била съгласна да правите секс, но не е на осемнайсет.

Инструкторът по поло отпусна покорно рамене.

Но в следващия миг се втурна към нея.

Мати пусна графинята и вдигна ръце да се защити. Монтенегро се опита да ги отблъсне, но тя сграбчи дясната му китка и я изви рязко към пода. Той изохка, падна на колене и изкрещя:

— Бягай, София, бягай!

ТРИ

Графиня Фон Мюлен се изстреля като куршум.

Шмугна се покрай момиче с шокиращо розова коса и затича все по-бързо.

Мати изруга, пусна Монтенегро и се втурна след момичето.

Но беше много трудно да не изостава. Въпреки наркотиците и алкохола в кръвта си София се оказа много ловка и с лекота си пробиваше път през тълпата.

— Спрете това момиче! — извика Мати, вдигнала значката си.

Но вместо това един надрусан мъж на не повече от двайсет години се опита да ѝ препречи пътя. Тя обаче плъзна десен крак зад неговия, блъсна го в гърдите и той се стовари на земята по гръб.

Други хора се развикаха по Мати, но в този миг тя видя как София профуча покрай Аксел, застанал на страничния изход.

След миг графинята изчезна отвън.

Някой сграбчи дънкото яке на Мати изотзад.

Тя се извърна — беше Монтенегро. Отпусна ръка, за да изхлузи дрехата, и изрита инструктора по пиццала.

Той изкрещя и се строполи.

Мати отново се затича след графинята и изляя на Аксел, който наблюдаваше развеселено:

— Можеше да я спреш например!

— И да изпусна това забавление?

— Поне спри пощурелия любовник! — извика Мати през рамо.

Изскочи на улицата, без да чуе отговора на охранителя.

На тротоара беше пълно с хора, които още чакаха да влязат в клуба.

Мати отново размаха значката си.

— Преди минута отгук излезе едно момиче, къде отиде?

Най-близкият до нея мъж дръпна от джойнта си и сви рамене. Момичето зад него каза, че не е виждало никого.

За бога, изгубих я, вътрешно изохка Мати. Проклятие! Представяше си как властната баба на София направо ще я разкъса

заради този гаф.

Но точно тогава иззад големия контейнер за боклук от другата страна на улицата се чу как някой изпъшка и започна яростно да повръща.

— Дотук бяхме със стоте евро, които тя ни обеща — въздъхна онзи, който пушеше джойнт.

Мати му показва среден пръст и пресече улицата. Погледна зад контейнера — графиня Фон Мюлен се превиваше и повръщаше всичко, което беше погълнала, преди да хукне да бяга.

— Хайде, София — Мати ѝ помогна да се изправи, след като вече нямаше какво повече да повръща и само дишаше тежко. — Да идем някъде, където ще мога да те измия.

За миг графинята сякаш не осъзнаваше къде се намира, не знаеше коя е тази жена до нея, но после се разплака.

— Къде е Раул?

— Ще се покрива известно време — отвърна Мати, хвана я лекичко за ръка и я поведе към колата, по-далече от клуба.

— Ще избягам — закани се момичето. — Ще го намеря. Ще се оженим.

— Когато станеш на осемнайсет, прави каквото искаш. Дотогава един човек иска да ти налее малко здрав разум в главата.

— Баща ми ли? — изсмя се графинята презрително. — Интересува се само от себе си и от кариерата си.

— Всъщност нас ни нае баба ти.

Мати видя как страхът се изписа на лицето на София.

— Но аз искам да видя баща си!

— Сигурно, но сега бабчето дърпа конците.

Сякаш нещо напусна графинята — със сигурност враждебността и упорството. Съвсем покорно се остави да бъде влачена до колата — BMW 335i от гаража на „Прайвит Берлин“.

Мати се пресегна да отвори вратата и София се строполи в прегръдката ѝ, обляна в сълзи.

— Просто исках да имам човек до себе си. Какво толкова лошо има в това?

— Нищо, София — размекна се сърцето на Мати. — Но...

Телефонът ѝ иззвъня. Нищо не можеше да направи по въпроса.

Остави младата графиня да се наплаче колкото ѝ душа иска.

ЧЕТИРИ

Двайсет минути по-късно Мати шофираше с момичето по берлинските улици към летище „Тегел“. Накрая провери телефона си и видя, че се е обаждала Катарина Дорук, най-добрата ѝ приятелка и главен следовател в „Прайвит Берлин“.

В четири часа сутринта?

Набра номера на Катарина и остави съобщение на гласовата поща: „Кат, Мати е. Не се тревожи. Пратката е у мен. Пътуваме към самолета. Легни да поспиш“.

Затвори телефона и чу хъркане. София спеше дълбоко, притиснала лице в прозореца, от тъгълчето на устата ѝ се стичаше слюнка. Мати се молеше да не повърне в чисто новата кола — все още миришеше толкова приятно на кожа.

За щастие, стигнаха до частния терминал на международно летище „Тегел“ без повече инциденти. Събуди момичето, което се озърна със замъглен поглед, излезе и я последва като в транс.

Пилотът беше вътре, съгласуваше летателния си план, и каза на Мати да качи София на борда на самолета.

Тъкмо влизаха в кабината, когато телефонът ѝ отново иззвъня и тя вдигна.

— Мати Енгел.

— Кат е.

В гласа на приятелката ѝ се долавяше някаква тежест.

— Какво има? — попита.

Катарина отвърна след дълго колебание.

— Крис изчезна.

София се плъсна в кожено кресло с висока облегалка.

— Искам кола или нещо такова. Може с малко ром.

Но Мати не ѝ обърна внимание, напрегнато заслушана в телефона.

— В началото на миналата седмица си взе отпуск — обясняваше Катарина. — Трябваше да се върне завчера, но така и не се появи.

Звънях на мобилния му, на домашния, писах имейли и есемеси — нищо.

Това изобщо не беше в стила на Крис Шнайдер, съгласи се Мати. Той беше внимателен, методичен детектив, педантично се придържаше към правилата и процедурите на агенцията, а те включваха връщане на работното място в деня, в който те очакват.

— Пробва ли с чипа? — попита най-накрая Мати.

Миналата година служителите на „Прайвит“ по целия свят получиха малък проследяващ чип, който може да се имплантира под кожата на плешките и така да бъдат откривани при спешни случаи. Мати се беше противопоставила на идеята, понеже смяташе, че при злоупотреба тя би се превърнала в тоталитарна по своята същност.

Но за нейна изненада, Шнайдер се беше съгласил да се подложи на процедурата.

— Затова се обаждам — каза Катарина след поредното колебание. — Лежа си в леглото, не мога да спя от някакъв вуду чай, който майка ми ме накара да изпия. И си мислех, че ти може да дадеш позволение.

— Нямам такива правомощия, Кат.

— Ти си най-близкият му човек, Мати.

— Не, вече не съм. Готова ли си да обявиш Крис за изчезнал в полицията?

— Не знам. Объркана съм. Може да е... някъде с някого.

Мати замълча, после въздъхна.

— Това не мога да го контролирам.

— Не ми се иска да пращам спасителен екип в такава ситуация.

— Разбирам дилемата ти, но не мога да ти помогна. Виж, трябва да се обадиш на Джак Морган, за да получиш разрешение.

Морган беше собственикът на „Прайвит“ и ръководеше прочутия лосанджелиски офис.

— Обадох му се преди около час, не го открих и още не ми е върнал обаждането.

Мати прехапа устна, замисли се и каза:

— Сигурна съм, че е добре. Но ако не се появи до обяд например или ако Джак не се е обадил, ще активираме чипа.

— Ако не ти се обадя преди това, ще съм в офиса на обяд — отвърна Катарина.

— И аз ще дойда — обеща Мати и затвори.

Отвън прогърмя и през кръглото прозорче видя как светкавица разцепва небето на две. По покрива на самолета забарабани дъжд. Мати погледна към София, която я наблюдаваше с искрена загриженост.

— Кой е Крис? — попита момичето тихо.

Жената преглътна гаденето, което се надигаше в гърлото ѝ, и отвърна:

— Допреди шест седмици, графиньо, беше мой годеник.

ПЕТ

С приближаването на утрото се озовавам в стая с огледални стени и таван, с голямо кръгло легло с червени чаршафи.

Гол съм в тази огледална стая, съблечен, лишен от всяка маскировка, освен една — новото лице, което един хирург в Кот д'Ивоар ми даде преди двайсет и три години.

Гледам лицето си, най-съвършената маска, и се усмихвам, защото никой никога няма да узнае, че зад него се крия аз, усмихвам се и защото рядка красавица се съгласи да дойде с мен в тази стая на отражения и удоволствие.

Като изключим обувките от змийска кожа на висок остър ток, зашеметяващата шоколадова жена, която затваря вратата, също е гола. От Гваделупа е, или поне така твърди. Името ѝ е Женевиев. Или поне така твърди.

Която и да е всъщност, тя се усмихва леко, когато поставям върху леглото платнената си чанта.

— Виждала съм те наоколо и преди — казва с колеблив френски акцент.

Дори не мигвам.

— Така ли?

— Да, струва ми се — поглежда към сака и се напруга. — Какво има вътре?

— Спокойно — отвърщам. — Нещо рядко и красиво.

Кимва, но в жеста ѝ няма убеденост.

— Изглеждаш притеснена — отбелязвам.

Тя потрива ръце една в друга.

— Нерви. Една от приятелките ми тук, Илзе, изчезна миналата седмица. Може да си я виждал. Миньонче? Германка?

Махвам презрително с ръка.

— Не помня имена, скъпа. Те са изкуствени. Измислени. Да не би ти да използваш истинското си име тук, Женевиев?

Тя се поколебава, после поклаща отрицателно глава.

— Виждаш ли — казвам закачливо, приятелски. — Всичко е фантазия, можеш да бъдеш когото си поискаш. Или пък каквото си поискаш. На мен така ми е добре. А на теб?

Тя отмества поглед, застива и после кимва почти незабележимо.

— Добре — отвръщам, но част от мен усеща как я пронизва тревога. Дали ме е видяла с Илзе? Не. Невъзможно е. Сигурен съм, че всеки път бяхме сами.

И така отварям чантата — в нея лежи примитивна маска от слонова кост и черна кожа, изобразяваща похотливо чудовище. Слят боя и лак е напукан от времето, на места поизтрит. Но устните са запазили наситения си цвят на къна, в същия цвят са и очертанията на цепките за очите на носещия я.

— Изработена е преди сто години от племето чокве в Конго — казвам на Женевиюв. — Много е рядка, струваше ми цяло състояние.

Слагам си маската, нахлузвам конопените ремъчета, които я притискат към лицето ми, за да виждам ясно през отворите за очите.

Маската мирише на Африка, на дърво, на индийско орехче и печени чушки. Дъхът ми отеква във вътрешността ѝ, бавен и провлечен, като леопард, съзерцаващ плячката си.

Подканвам с жест Женевиюв да легне по гръб на леглото. Тя ме гледа, впила поглед в маската — в очите ѝ има достатъчно страх, за да усетя как се възбуждам.

Това, приятели, е просто идеално. Съзнанието ѝ си играе игрички, измисля си сценарии, много по-страшни от това, което съм намислил за наслаждение късно, късно през нощта.

Не е ли интересно как се случва — дори лекият намек за заплаха раздвижва най-мрачните кътчета на мозъка?

Усещаш страха ѝ, всъщност хранещ се с него, коленича до Женевиюв, галя нежните ѝ какаови гърди, после плъзвам пръстите си в оголената ѝ тайнственост и през цялото време хвърлям по някой поглед към огледалата наоколо, възхищавам се на най-новата си маска от всевъзможни ъгли.

Не съм младеж, но ви уверявам, че мъжкото ми достойнство стърчи като копие, когато Женевиюв започва да се извива под настойчивото ми докосване. Движенията ѝ са неспокойни и още повече ме настървяват, докато вече става просто невъзможно да удържам желанието си.

Придърпвам я, разтварям краката ѝ и се приготвям да проникна в нея, извил таза си напред. Дъхът на звяра, в който се превръщам, се изтръгва от гърлото ми на резки, дрезгави тласъци.

Женевиер вдига поглед към мен, явно уплашена от чудовището, надвесено над нея, което само още повече ме възбужда.

— Как се казваш, шери? — пита с треперлив глас. — Как да те наричам, докато правим секс?

— Мен ли? — казвам и дивашки нахлувам в нея. — Аз съм Невидимия.

КНИГА ПЪРВА

КЛАНИЦАТА

ГЛАВА 1

„Прайвит Берлин“ заемаше апартамент в надстройката на сграда от зелено стъкло и стомана в стил „Баухаус“, от южната страна на „Потсдамер Плац“ в берлинския район Мите.

Стиснала чаша силно кафе, все по-разтревожена за бившия си годеник и без да си е починала след по-малко от пет часа сън, Мати Енгел излезе от асансьора във фоайето на агенцията малко преди обяд.

Изобщо не беше привично за Крис да закъснява с три дни, помисли си тя може би за стотен път.

Освен ако не е заминал с някоя жена.

За Гърция. Или за Португалия.

Както направихме, когато се влюбихме.

Фоайето на „Прайвит Берлин“ бе украсено с лъскави стоманени скулптури, изобразяващи ключови моменти от историята на криптографията. Мина покрай една машина „Енигма“ и смъртната маска на французина Блез дьо Виженер — гений на тайните кодове, живял през шестнайсети век, чиито черни очи сякаш я следяха, докато тя вървеше към скенера на ретината, монтиран на черен пиедестал до пневматичните врати от бронирано стъкло.

Преди да погледне в скенера, върху екрана над вратите се появи Катарина Дорук. С маслинената си кожа и водопада от коси тя бе една от най-екзотично красивите жени, които бе виждала Мати. Освен това и една от най-коравите — германка с родители турци, израснала във Вединг, неприветлив имигрантски квартал, единствена дъщеря сред седем синове.

Катарина присви очи зад очилата за четене.

— В залата за брифинг сме.

— Нещо ново? — попита Мати.

— Не, но след пет минути имаме видеоконференция с Джак.

Мати опита да потисне тревогата, която трайно пусна корени в душата ѝ, след като екранът изгасна. Доближи дясното си око до скенера и мека синя светлина премина от ляво надясно. Стъклената врата се отвори с хидравлична въздишка.

Мати пое уморено по коридор, от който се виждаше издължен парк, оформен в два огромни триъгълника, единият насочен на изток, другият — на запад.

До падането на ГДР — комунистическата Германска демократична република — паркът беше неприветлива част от ничията земя при Берлинската стена, ярко осветена, широка пясъчна ивица между вътрешната и външната бетонна ограда, бодливата тел и картечните вишки, разделили града през 1961 година.

Обикновено Мати спираше да погледне към парка, защото, каквото и да беше настроението ѝ, от това ѝ ставаше по-добре. Паркът представляваше ужасен период в историята и на семейството ѝ, и на града ѝ.

Но бе също и могъщ символ на ново начало, а тя вярваше в новото начало. Новото начало бе единственият начин да оцелееш.

Въпреки това тази сутрин Мати не можа да се насили да погледне към парка. Колкото и да се опитваше да го прикрие, дълбоко в себе си инстинктивно се страхуваше, че изчезването на Крис бележи края на нещо.

Но аз исках да се разделим, нали? Нали?

Преди въпросите съвсем да я завладеят, се озова в амфитеатър, пълен с издигащи се една над друга редици бюра, обърнати към дъговидна стена със светещи в синьо екрани, очакващи видеосигнал.

Катарина седеше на най-горния ред до мъж, който изглеждаше като застаряващо хипи — с дълга посребрена коса, кръгли телени очила, мърлява брада и шарен суитшърт на „Грейтфул Дед“.

Казваше се Ернст Габриел, доктор Ернст Габриел, и беше най-умният човек, когото Мати бе срещала — енциклопедист с пет дипломи, сред които такава за лекар, докторат по компютърни науки и магистратури по физика и по културна антропология.

Габриел беше и експерт криминолог, оглавяващ системата за поддръжка на разследванията в „Прайвит Берлин“. Той щеше да включи и да оперира със системата за проследяване.

Мати заизкачва стълбите към Габриел и Катарина и в този момент зад тях се появи висок, мускулест, плешив мъж в края на трийсетте. Том Буркхарт беше най-новото попълнение в „Прайвит Берлин“, доскоро служил в GSG 9, елитните германски спецчасти за борба с тероризма. Обикновено се занимаваше с групи за охрана.

Мати се намръщи и се запита защо ли го е повикала Катарина.

— Здравейте, Буркхарт, докторе — поздрави, преди да целуне Катарина по бузите.

Седна между Том и Габриел точно когато големият екран пред амфитеатъра примигна и се озари с красивото, силно почерняло от слънцето лице на Джек Морган, собственик и председател на „Прайвит“.

Той ги погледна и попита:

— Тъкмо влизам, плавах от Каталина насам и нямаше обхват. Още ли е в неизвестност?

— Да, Джек, вече от три дни — отговори на английски Катарина. — Искам позволение да активирам чипа му.

Морган потрепери като от неприятно усещане.

— Чипа? Сигурна ли си? Не бих искал без необходимост да се намесвам в личния му живот — отмести погледа си към Мати. — Какво ще кажеш? Не трябва ли ти да решиш?

Мати се изчерви.

— Джек, ами... не знам дали си чул, но ние развалихме годеча.

Морган беше силно изненадан.

— Не съм чул, съжалявам. Кога?

— Преди шест седмици. Така че решението е изцяло твое, Джек.

Морган помисли малко и каза:

— Габриел, успя ли да погледнеш трансакциите по кредитната му карта? Разпечатките от мобилния му телефон?

— И аз току-що пристигам, но направих едно бързо проучване. Има постоянен поток от плащания във и около Берлин и Франкфурт, всички с картата му от „Прайвит“, но само до миналия вторник вечерта. А после — нищо. Има и дълъг списък с телефонни обаждания, който секва горе-долу по същото време. Оттогава няма нищо. Все още не съм навлязъл в подробностите.

Морган се облегна замислено на бюрото си и допря длани като за молитва.

— По какво работеше?

ГЛАВА 2

Катарина натисна няколко бутона на лаптопа си. Лицето на Морган се сви и премести вляво на големия екран. До него се появи снимка на футболист, запечатан в момента на зрелищна ножица.

— Това е Касиано, най-добрият нападател на спортен клуб „Херта“ (Берлин), с най-много голове във Втора Бундеслига — обясни Катарина. — От „Манчестър Юнайтед“ ни наеха да го проверим, защото обмислят да го привлекат.

Въпреки че Касиано бе доказал умението си да отбелязва много голове, британският отбор се притесняваше от хаотичната игра на бразилеца в няколко мача. Искаха да го проучат, преди да му предложат договор.

Катарина продължи:

— В петък преди две седмици Крис ми каза, че трябва да провери още някои дреболии, но беше почти сигурен, че Касиано е наред.

— А другият му случай? — попита Морган.

Катарина отново написа нещо на лаптопа си. Появи се видеоклип на мъж с широкопола шапка и тъмни слънчеви очила, скриващи по-голямата част от лицето му. Излезе от черно „Порше Кайен“ и се отдалечи от камерата. Красива елегантна жена излезе от другата страна на колата и го последва.

— Това е Херман Крюгер — информира ги Катарина. — Милиардер. Малко над петдесетте. Голям колекционер на картини и коли. Много е потаен. Не обича името му да се споменава в медиите. Израснал е в ГДР, но бързо се обърна към капитализма след падането на Стената. Натрупал състояние от сделки с недвижими имоти тук, в Берлин, и чрез големи обществени строителни проекти в Африка.

— Не сме ли работили за компанията му? — попита Мати.

— Преди две години — потвърди доктор Габриел, свали ластика от конската си опашка и пак я върза с него. — Изчерпателен преглед на охранителната им система. Но не сме си имали работа със самия Крюгер.

— А Крис си е имал?

— Не — каза Катарина. — Клиентът ни е жена му, Агнес. Мислеше, че се вижда с други жени, и поиска да проверим това. По последна информация Крис бе засякъл поне три любовници. Откри също и че Крюгер ходи при проститутки, и то много, понякога два пъти дневно.

Буркхарт изсумтя.

— Два пъти дневно? Възрастен човек като него трябва да пие добавки с тестостерон, за да може да го вдига толкова често. И виагра.

Мати потрепери вътрешно. Нямаше много вземане-даване с Буркхарт, откакто той дойде в екипа, но цялостното й впечатление беше за вироглав, груб и арогантен човек, черти, може би подходящи за бодигард и експерт по антитероризъм, но според Мати не и за деликатните разследвания, които често провеждаше „Прайвит Берлин“.

— Крис не каза нищо нито за тестостерон, нито за виагра — изсумтя Катарина, — но знам, че имаше уговорена среща за утре с фрау Крюгер.

— Колко би загубил Херман Крюгер, ако хойкането му излезе наяве при грозен бракоразводен процес? — попита Морган.

— Един милиард — отвърна Габриел. — А може и два.

Собственикът на „Прайвит“ се замисли.

— Крис защо си взе почивка?

— Не знам — отвърна Катарина. — Писа ми есемес в понеделник, каза, че има нужда от няколко дни лично време и че ще ми се обади най-късно в четвъртък. Той работи толкова всеотдайно, че му дадох отпуск, без дори да се замисля.

— Разбира се — каза Морган. — Това ли е? Няма други случаи?

— Не, доколкото ми е...

— Не е вярно — прекъсна я Габриел. — Той всъщност работеше по нещо друго, Джак.

ГЛАВА 3

Майка ми първа ми показва силата на маските.

Беше гримьорка в Националната опера и балет на Германия. Беше и предателка — предаде държавата си, съпруга си и мен.

Но тези истории ще разкажа друг път.

Маските.

Когато бях малък, живеех с майка си и баща си в панелен блок, построен от държавата в източните покрайнини на Берлин, където градът се среща със стопанствата, отглеждащи добитък за мляко и месо.

Отбелязвам това, приятели мои, само защото, освен че беше бесен алкохолик, баща ми беше и професионален касапин.

В деня, когато научих за силата на маските, баща ми беше на работа, а операта през този сезон не работеше. Сигурно съм бил около седемгодишен и лежах болен с варицела.

Майка ми искаше да ме развесели, затова свали от тавана един голям сандък. Отвори го и се кълна, че ми замириса на мъртъвци — нали се сещате за онази миризма на бавно, неизбежно разложение?

Измъкна маска „Папиркратлер“ със самодоволни, комиксови черти — рубиненочервени устни, огромен нос, ококорени очи и вместо коса — опашка от енот. Каза, че за последен път маската е носена преди петдесет години, на парад в Равенсбург, близо до швейцарската граница.

Майка ми каза, че някога маската принадлежала на нейната майка, която загинала по време на бомбардировките, превърнали и Берлин, и баща ми в жалки развалини през последната година от войната на Хитлер. Маската някак си оцеляла.

— Тази маска е чудо — каза майка ми. — Чудо.

Остави я настрана и извади друга, черна и по-тясна, която следваше извивката на носа точно като маскировката на престъпник.

— Тази е от „Дон Жуан“, операта — плъзна я тя към мен.

— Кой е Дон Жуан? — попитах.

— Лош човек, който умира по лош начин. Така умират злите хора. Смъртта на грешника винаги отразява живота му. Запомни го.

Разбира се, по-късно разбрах, че това са пълни, съвършени глупости.

Смъртта никога не е форма на възмездие.

Смъртта е нещо красиво, нещо, което да се съзерцава, миг, който да се отпразнува.

Но тъй като бях добър син, охотно се съгласих. Мама извади комплекта си с гримове и ми показа как да изрисувам лицето си. Направи ми нацупени устни, хлътнали очи и страшни вежди, които ме разсмяха.

След като добави перука и очила, си спомням как се погледнах в огледалото и си помислих, че наистина съм друг човек, че определено вече не съм аз.

— Знаеш ли защо в театъра използват маски и грим? — попита майка ми.

Поклатих глава.

— Маската те променя. Както и гримът. С подходящата маска можеш да си какъвто си поискаш. С маската се криеш току под носа на хората. Може да правиш каквото си искаш и да се държиш както си пожелаеш. С маската почти все едно си невидим и свободен да се превърнеш в когото или каквото решиш. Например в принц. Или в тигър.

Кимнах, усетих как възможностите се надигат край мен.

— Или в чудовище?

— Дори в чудовище — каза майка ми и ме целуна по главата.

ГЛАВА 4

Нов видеоклип се появи на екраните вдясно от главата на Джак Морган.

Показваше жена в износена черна рокля върху черни дънки. Мати си помисли, че някога сигурно е била привлекателна.

Но косата ѝ беше суха и разрошена, кожата ѝ беше нездравобледа, а очите — хлътнали и тъмни. Изглежда, беше живяла много, много тежко.

— Записът е от камерата във фоайето рано сутринта в петък преди две седмици — каза Габриел. — Ето, Крис излиза да я посрещне.

Мати се намръщи при странното чувство на празнота, което я завладя, когато Крис приближи жената и я прегърна, допря бузата си до нейната и погали гърба ѝ.

— Коя е тя? — успя да попита.

— Не знам — отвърна Габриел, свали очила и разтърка очи. — Но я видях да излиза от кабинета му около час след като са били заснети тези кадри. Чух го и да казва, че ще провери това, за което го е помолила, и няма да ѝ вземе пари. Отново се прегърнаха и тя си тръгна.

Морган попита:

— Можеш ли да влезеш във файловете на Крис и да разберем коя е тя?

— С твое позволение, Джак — отвърна Габриел.

— Позволявам.

Габриел отново зачатка по клавишите. Спря, озадачен, после започна пак.

— Странно — измърмори.

— Кое? — попита Мати и се наведе, за да види екрана на учения. Старото хипи продължаваше да удря по клавишите.

— Така вече трябва да стане.

Но вместо да се появят папки с файловете на Шнайдер, екранът на Габриел се изпълни с яркорозови, изумрудени и черни пиксели,

които се местеха, разменяха и трупаха едни върху други, сякаш бяха живи.

— Какво е това, по дяволите? — изуменият Габриел зяпаше невярващо екрана.

— Какво става, докторе? — попита Морган.

Ученият смънка невярващо:

— Мисля, че са ни хакнали.

На големия екран шефът им изглеждаше объркан, а след това ядосан.

— Невъзможно! — изсъска. — Съвсем наскоро пръснах милиони за надграждане на системата за сигурност. Габриел, ти участваше в това!

Компютърният спец вдигна безпомощно ръце.

— Така е, Джак. Но досега не съм виждал подобно нещо. Сякаш някой е изсипал хиляди термити в работните файлове на Крис. Изяли са всички данни...

Катарина Дорук го прекъсна:

— Нали веднъж ми каза, че винаги може да се изрови ехо от файловете, докторе?

— Не и този път. Човекът, направил това, който и да е той, е добър, Кат. Плашещо добър.

Морган изглеждаше бесен, но каза:

— Ще се оправим с този пробив по-късно. Хакерската атака и случаите, по които е работил, смятам за достатъчно основание да активираме чипа на Крис. Давай, докторе.

Мати кимна в съгласие с решението, но се усети разтревожена от въпросите, които внезапно я нападнаха от всички страни.

Кой е хакнал системата? Защо? Съвпадение ли е? Ами ако не е, а Крис е някъде на почивка, която е решил да удължи? Ами ако го открием там с друга жена? Трябва ли да ме е грижа?

Грижа ме е.

Но трябва ли?

— Минутка, Джак — каза Габриел и въведе команда, която заличи блестящите термити от екрана.

Написа втора команда и екранът се изпълни с дълъг списък имена. Скролна надолу до това на Крис Шнайдер и избра съответната поредица букви и цифри.

След като копира този код, отвори приложение, наречено „Небесно око“. Въведе кода в мигащото прозорче и натисна „Вход“.

Половината от екрана в амфитеатъра прескочи на изображението на Google Земя за Берлин. Мати първа забеляза мигащата оранжева иконка в най-далечните източни покрайнини на града, на няколко километра южно от квартал...

— Аренсфелде? — озадачи се тя. — Може ли да приближиш, докторе?

Габриел вече го правеше. Избра мигащата иконка и натисна „Вход“. Картината се приближи и уголеми до размазано изображение на сграда във формата на буква Г. Сводестият покрив изглеждаше пробит на някои места.

Гъста растителност обгръщаше цялото пространство, до сградата се простираше необработваема земя, потънала сред дървета и храсти.

— Сравни го с градоустройствения план — каза Мати.

След миг на екрана се появи адрес и прикачен файл. Габриел кликна на файла и го отвори — беше PDF на ръчно написания нотариален акт на сградата.

Изстреляни така на екрана, думите, които Мати прочете, я накараха да потрепери неволно, без да е съвсем сигурна защо.

— Какво пише? — попита Морган.

Мати погледна шефа си и отвърна с леко треперлив глас:

— Пише, че сградата сега е изоставена. От двайсет и пет години е така. Но по време на комунизма е била държавна „шлахтхаус“. Кланица.

ГЛАВА 5

След няколко минути Мати вече беше на мястото до шофьора в BMW на агенцията, а Том Буркхарт шофираше. Прекосиха река Шпрее и се насочиха на изток през града към квартала, или както го наричаха тук, „кийц“ Аренсфелде.

Джак Морган нареди да потеглят към кланицата, а доктор Габриел да се захване за работа и да открие как, по дяволите, някой е успял да проникне през най-съвременната защитна стена на „Прайвит“. Катарина трябваше да отиде до апартамента на Крис, за да види дали в личния му компютър няма бележки за случая, по който работи.

Буркхарт не говореше, докато шофираше. Мати бе благодарна за това. Не беше в настроение за приказки. Притеснението я бе обгърнало и тя се опитваше да прогони усещането, че е попаднала в капан, докато изучаваше огромната телевизионна кула с нейната въртяща се топка и стрела, извисяващи се над Берлин и приближаващи се с всеки изминал момент.

Комунистите построили кулата през 1965 година, за да покажат на Запада, че са достатъчно модерни за такова постижение. Висока над триста метра, в слънчев ден тя се виждаше буквално от цял Берлин.

Но днес беше мрачно. Облаците се спускаха ниско, започваше да ръми над кулата и издигнатата метростанция при „Александерплац“, част от града, която бе оживена и денем, и нощем.

Кулата се извисяваше над всичко това, извисяваше се и хотел „Парк Ин“, обновена сграда от комунистическо време. Там отсядаха западняците, когато идваха на гости в Източен Берлин преди падането на Стената. Говореше се, че в „Парк“ има повече подслушвателни устройства, отколкото където и да е другаде по света.

Мати се опита да си представи Крис на осемнайсет години. Видя бившия си годеник застанал на площада между кулата и хотел „Парк“, един от петстотинте хиляди протестиращи, събрали се в началото на ноември 1989 година.

Видя във въображението си Крис и другите, как действат и говорят напук на множеството служители на Щази, ужасяващата и тиранична източногерманска тайна полиция, заобиколили „Александерплац“ онази нощ, които заснемали тълпата в опит да уплашат протестиращите и да ги разпръснат.

През двете години, докато бяха заедно, Крис разказа на Мати много малко за детството и юношеството си. Тя знаеше, че родителите му са загинали в автомобилна катастрофа, когато бил осемгодишен, и че е израснал в сиропиталище някъде на село, югоизточно от Берлин.

Но Крис ѝ беше казал също, че скоро след като вълненията взели да стават сериозни, избягал от сиропиталището заедно с приятели и дошъл в Берлин, където се озовал на „Александерплац“ в нощта на най-масовия протест, показал на света колко много източногерманците желаят свобода.

Крис каза, че се е чувствал така, сякаш животът му е започнал истински едва в онази нощ, когато Стената започнала да се пропуква и руши, за да падне пет дни по-късно.

— За пръв път в живота си бях свободен — обясни той. — Всички бяхме свободни. Всички. Помниш ли, Мати? Как се почувства тогава?

Седнала до Буркхарт, докато се движеха на изток, Мати чу думите на Крис да отекват в главата ѝ и наистина си спомни.

Видя се на шестнайсет, от западната страна на „Чекпойнт Чарли“, да се радва, пее и танцува с майка си, когато източноберлинчани пробиха през Стената там и влязоха свободно в западната част за пръв път от над двайсет и осем години.

Мати си спомни изражението на майка си, когато сестра ѝ мина през Стената в онази нощ. Всички плакаха от радост.

После облято в сълзи майчино лице в ума на Мати се размаза и се превърна в лицето на Крис от сутринта, когато я попита дали ще се омъжи за него.

Усети буца в гърлото си и трябваше да положи усилия, за да не се разплаче пред Буркхарт.

Мобилният ѝ телефон извънтя, беше доктор Габриел.

— Добри новини — каза. — Движи се. Не много, по няколко метра насам-натам, но се движи.

— О, слава богу! — извика Мати, после погледна Буркхарт. — Жив е!

— Добре тогава — каза експертът антитерорист, превключи на по-ниска предавка и ускори по „Карл Маркс Алее“ на изток.

Мислите в главата на Мати се блъскаха все по-бързо, докато отвън панелните жилища от съветски тип се сляха в една размазана ивица през прозореца.

Крис беше ли ранен? Какво правеше в стара кланица?

Сгреших ли, като се разделихме? Сгреших ли? Обичам ли го още?

— Не се самообвинявай — каза Буркхарт и я откъсна от мислите й.

Мати го погледна.

— За какво?

— За прекратяването на годежа ви.

— Лесно е да се каже предвид обстоятелствата — сопна се Мати, раздразнена, че явно бе толкова прозрачна.

— Ти ли сложи край? — не се отказа Буркхарт. — Или той?

— Не е твоя работа — тросна се тя.

— Да разбирам, че си била ти. А би ли ми казала защо?

— Не бих. Просто ме закарай там, става ли?

Буркхарт сви рамене.

— Помага, когато говориш за тези неща с безпристрастен наблюдател.

— Невинаги — каза тя и се обърна отново към прозореца.

ГЛАВА 6

Небето беше вече тъмнопепеляво, когато стигнаха обраслия район от сателитното изображение. Обиколиха горичката и се натъкнаха само на следи от велосипедни гуми, докато накрая не откриха задушната от лози алея, водеща към старата кланица.

Дъждът вече валеше проливно, навяван от поривите на източния вятър.

Буркхарт паркира точно в момента, в който иззвъня телефонът на Мати. Беше Катарина.

— Тъкмо пристигнахме, Кат — каза Мати.

— Портиерът в сградата на Крис не ме пуска — оплака се тя. — Казва, че ще пусне теб, но не и мен.

— Не мисля, че ще има нужда. Габриел каза, че засича как се движи тук, вътре.

Катарина въздъхна облекчено.

— О, слава богу, Мати!

— Ще ти се обадя, когато го намерим — обеща колежката ѝ и затвори.

Вдигна качулката си и излезе, тръгна право към лозите, буташе и режеше, докато не стигна някаква полянка.

Стените на кланицата бяха бетонни и се издигаха високо нагоре, до редица изпочупени прозорци под стрехите на сводест покрив. Всичко беше в стари графити, сред които и череп, задраскан с протекъл кървавочервен хикс.

Мати беше изнервена, което изобщо не беше в неин стил. Десет години работи като пълноправен следовател в Берлинската криминална полиция, като пет от тях прекара в отдел „Убийства“, а от две години работеше по случаите на високопоставени клиенти за „Прайвит“.

Беше виждала най-лошото, което един човек можеше да причини на друг, и винаги подходеше към инцидентите като професионалистка, каквато си беше.

Но сега, като видя графитите, ѝ се прииска да забрави годините обучение и да се разкрещи.

С ъгълчето на окото си мярна как Буркхарт извади своя „Глок“. Тя извади собствения си пистолет и прошепна:

— Блутут. Ще се обадя на доктора.

Буркхарт бръкна в джоба си за миниатюрната слушалка. После нахлузи латексови ръкавици, Мати направи същото. Вятърът духаше на пориви, засилваше барабаненето на дъжда по листата и подрънкваше някаква верига в далечината.

— Мисля, че вратата е отворена — промърмори Буркхарт.

Мати се придвижи напред през подгизналите треви и бурени, докато набираше отново номера на доктор Габриел. Той вдигна веднага.

— Свържи ни, докторе.

Видя как Буркхарт се спря, после докосна своя блутут и кимна.

— Засичаш ли позицията ни? — прошепна тя.

— Сигналът е отличен — отвърна Габриел. — На сто метра от него сте.

— Води ни — каза Буркхарт. — Минаваме през отворена врата на югоизточната фасада, по-дългата и по-тясна част от сградата.

— Трябва да минете на север през дългата част — долетя отговорът на Габриел. — Той се намира в по-широката част. Изглежда е до източната стена.

Мати последва Буркхарт, който тръгна напред, след като извади тънко фенерче и го притисна до своя „Глок“. Побутна тежките двойни врати с крак. Те се открянаха и зад тях се показва обширно помещение с циментов под, по който на равни интервали от центъра бяха разположени канализационни отвори, а през около четири метра имаше прегради.

Мати се вгледа по-внимателно в пода. Беше покрит със стари боклуци и прах.

— Няма следи от стъпки — прошепна на Буркхарт, който вече беше влязъл навътре.

— Сигурно е минал от другия край.

Тя последва мъжа в помещението. Той се придвижваше като котка и осветяваше с фенерчето страничните зали. Боклуци. Миши изпражнения. Графити. Нечистотии. И болтове, стърчащи от пода на височината на коленете и по-нагоре, на височината на раменете.

При вида им Мати изпита ясното усещане за заплаха наоколо.

— Какво са правили тук? — прошепна.

Буркхарт бързо изви глава. Вратът му изпука.

— Приличат ми на отделения за животни — сигурно са ги държали тук, преди да ги заколят.

Имаше логика. Но Мати не можеше да се отърси от чувството за заплахата. А и колкото повече приближаваха портите в края на коридора, толкова по-силно ставаше то.

Вече едва успяваше да диша, когато Буркхарт бутна едното крило на двойната порта.

Подплашени гълъби запляскаха с криле към празните прозорци.

— Източната стена — каза Мати.

И двамата обърнаха фенерите си в тази посока при думите на Габриел:

— Трябва да е точно там, на трийсет метра.

Мати се вледени, когато лъчите заиграха по боклука, ръждясалите болтове, надигащи се от пода, и старите тръби, излизаци от стената.

— Тук няма никого, докторе.

— Какво? Невъзмож... — Габриел млъкна. — Ето, движи се.

— Да се движи ли? — изненада се Буркхарт. — Не се движи. Няма го тук.

— Казвам ви, че се движи северно покрай тази източна стена.

Но те виждаха само паяжини, прах, стари бутилки и боклуци.

После Мати улови някакво трепване и едно стъкло се изтърколи по цимента. Рязко насочи фенерчето си натам и силният лъч освети огромен плъх, който замръзна заслепен, приклепнал на задните си лапи, вторачен право в светлината, примигващ и с потрепващ нос.

Между зъбите му имаше нещо лъскаво.

Бум!

Изстрелът толкова изненада Мати, че тя подскочи силно наляво, приземи се и после се спъна в един от болтовете по пода, като се просна в праха.

Вдигна поглед към Буркхарт.

— Какво те прихвана?

— Имаше нещо в устата му — отвърна мъжът и отиде до източната стена, без да отмества лъча светлина от мъртвия плъх. Мати

стана, а той се наведе за миг към гризача, после се изправи и се обърна към нея.

— Трябва веднага да повикаме полицията.

Сърцето ѝ се сви.

— Защо?

Буркхарт вдигна нещо, което приличаше на тъничка батерия за слухово апаратче, отчасти обвита в парче изгризана сиво-синкава плът.

ГЛАВА 7

Гледали ли сте онзи стар филм „Невидимият човек“?

Клод Рейнс, същият, който играеше загадъчния френски капитан в „Казабланка“, е в ролята на побъркан учен, който се превръща в убиец, след като разбира как да заличи видимото си тяло.

Не е изненадващо, че филмът е един от абсолютните ми фаворити за всички времена.

Има една сцена, на която винаги се смее с глас. В нея Рейнс е увит с бинтове и е потърсил убежище в една странноприемница, която се държи от ирландската актриса Уна О'Конър. Тя случайно влиза в стаята на Рейнс, когато той е махнал превръзките от главата си.

Изглежда обезглавен, но жив.

Очите на О'Конър направо ще изхвъркнат. На ръба е да полудее. Започва да крещи като обезумяла.

Това е моят специален момент. Такъв, какъвто ми се иска да можех да пресъздам в собствения си живот.

Но уви, да постигнеш невидимост, е повече изкуство, отколкото наука.

Например през последните двайсет и пет години открих, че най-важното, за да останеш невидим, е да се отпуснеш и да обитаваш маската си толкова грижливо, та хората да престанат да ти обръщат каквото и да било внимание, особено в Берлин, моя красив град на белезите.

Не говоря поетично. Казвам ви истината. Сега внимавайте.

Приятели мои, позволете ми категорично да заявя, че ако в Берлин сте спокойни, настанени удобно в собствената си покрита с белези кожа и не причинявате явни неприятности, милионите покрити с белези берлинчани около вас просто ще продължат да си живеят глупавия живот, без да подозират за хора като мен.

Или поне без да допускат, дори в най-страшните си кошмари, че човек като мен все още може да живее сред тях.

Неразкрит.

Незабелязан.

Все още на лов.

Като имам всичко това предвид, съм много, много спокоен, докато карам немаркиран бял бус без прозорци — един от скромния автопарк, който събрах през годините — през дъждовните улици на Берлин, покрай белезите от Хитлер и от руснаците, и от Стената, далеч, към горичка на север от Аренсфелде, и надолу по мокра гориста алея към детски лагер край езерото Липниц, недалече от затънтеното село Юцдорф.

Чували ли сте за Юцдорф?

Няма значение.

Просто разберете, че в този лагер днес няма никого. Поне така изглежда на пръв поглед. Но защо ли пък трябва да има? Вали като из ведро и е студено, гъста мъгла се стеле над водата около острова.

Паркирам до кея. Още преди да изключа двигателя, моят млад гениален приятел се появява пред навеса за лодки.

Той е с брада, в средата на двайсетте, мократа му коса лепне по замъглените очила. Сваля ги и се опитва да ги избърше в мокър суитшърт с емблемата на Берлинския технически университет.

Вдигам спортна чанта от пътническата седалка на буса и слизам, като оставям двигателя да работи.

— Как стигна дотук? — питам аз, като се покатервам на верандата, далече от дъжда.

— С автобус и пеша, както ти ми каза. Здравата се измокрех.

— Някога чувал ли си за дъждобран? — питам.

— Не валеше, когато тръгнах — отговаря той раздражен. — Носиш ли парите?

Показвам чантата.

— Двайсет и пет хиляди евро, както се договорихме.

— Дай да видя — казва моят приятел и протяга ръка към сака. Дръпвам го извън обсега му.

— Не и преди да видя какво купувам.

Изглежда ядосан, но отива до туристическа раница, подпряна на стената на навеса. Донася диск и ми го подава:

— Всички работни файлове на Шнайдер.

— Погледна ли ги? — питам адски спокойно.

— Би било против моята етика — отговаря.

Но езикът на тялото му казва друго.

След като ми подава диска, изчаквам малко и му връчвам чантата с парите.

Той я отваря и проверява няколко пачки с банкноти по петдесет евро.

— Приятно е да се работи с теб — казва и затваря ципа.

— Така е — отвръщам, прибирам диска в джоба си и напипвам дръжката на плоска отвертка. — Да те откарам до автобусната спирка?

— Би било чудесно — казва и се обръща за раницата си.

Правя две бързи стъпки към него, сграбчвам косата му и забивам от горе надолу наточеното острие на отвертката в тила му, точно под черепа.

ГЛАВА 8

Моят млад гениален приятел не успява дори да извика.

Но когато острието попада в мекото място, където гръбначният стълб преминава в мозъка, цялото му тяло сякаш се наелектризира и изпада в конвулсии.

Когато най-сетне пуска парите и се отпуска върху мен, аз съм задъхан, изтощен и с омекнали крака, сякаш току-що съм правил най-възпламеняващия секс на света.

Какво разтърсване! Какво невероятно, невероятно разтърсване!

Дори след толкова много години тръпката така и не отслабва.

Стоя неподвижен няколко мига, докато отшумява въздействието на една страхотна смърт — спокоен, изцеден, удовлетворен, но все пак хиперчувствителен за всичко около мен: дъжда, облаците, гората и крясъците на патиците нейде сред мъглата.

Тялото му е в ръцете ми, още усещам жизнената му сила да трепти в мен и сякаш и съм тук, и ме няма, кръжа над границата на отвъдното, разбирате ли?

Накрая го преобръщам по корем и издърпвам отвертката. Изваждам тубичка секундно лепило и с него запечатвам входната рана на тила му. Няма повече кръв. Готово е на мига.

Подсмихвам се тържествуващо, докато влача моя млад гениален приятел към буса, и си мисля колко е странно, че на света съществуват хора, които са много по-вглъбени и философски настроени от мен, които цял живот се занимават с въпроса дали дърво, което пада в гората, издава трясък, ако наоколо няма кой да го чуе.

Ама че тъпо нещо, за което да размишляваш цял живот.

Не знаят ли, че би било по-добре да размишляват дали човек като мен може да съществува, без никой да го е виждал?

ГЛАВА 9

Хаупткомисар Ханс Дитрих беше жива легенда в Берлинската криминална полиция, следовател с небиещи на очи, нетрадиционни методи, които обаче водеха до най-голям брой разрешени случаи сред служителите на осемте подразделения в отдела.

Главният комисар беше висок като върлина, в началото на петдесетте, тих, мрачен и изключително саможив, рядко общуваше с други полицаи. Дори се говореше, че негодувал, защото трябвало да работи с втори следовател по случаите на убийства.

Разбира се, Мати бе чувала за Дитрих през дългата си служба в Берлинската криминална полиция, но не беше имала възможността да работи директно с него.

Все пак час след първоначалното им обаждане в полицията изпита огромно облекчение, когато го видя да върви към нея с отворен черен чадър, в сив костюм, с мрачно изражение, което не казваше нищо.

Ако някой можеше да разбере какво се е случило с Крис, това бе този човек.

Мати и Буркхарт заобиколиха униформения полицаи, който сега охраняваше предната част на кланицата, и пресрещнаха Дитрих. Показаха му личните си значки и се идентифицираха.

— Знам коя сте, фрау Енгел — каза следователят, без да сваля поглед от кланицата. — Вашата репутация ви изпреварва.

Мати усети, че Буркхарт я гледа озадачено. Бузите ѝ пламнаха.

През локвите по пътя към кланицата се зададе син полицейски микробус.

Мати знаеше какво означава това. При всяко разследване на убийство в Берлин полицията изпраща такъв специално оборудван микробус. Той съдържа цялото необходимо оборудване и материали за пълно документиране на местопрестъплението.

При вида на микробуса Мати се разгневи:

— С цялото ми уважение, господин главен комисар, но все още не знаем дали има убийство. Някой може да е отвлякъл Крис, да е

открил чипа и да го е изрязал от него, за да не можем да го намерим.

Дитрих примигна, откъсна вниманието си от кланицата и отвърна хладно:

— Моя работа е да преценя...

— Господин главен комисар! — долетя писклив женски глас.

Дитрих се намръщи и погледна през рамо към набитата дребна жена на около двайсет и пет години, която крачеше устремено към тях. Въздъхна тежко.

— Инспектор Сандра Вайгел. Моя стажантка.

Инспектор Вайгел се усмихна сияйно на Мати и Буркхарт, когато се представяха, и се обърна към Дитрих:

— Какво да правя, господин главен комисар?

— Не ми се пречкай и слушай — изръмжа ѝ Дитрих, после се обърна към Мати и Буркхарт: — Сега ме заведете вътре, покажете ми къде намерихте чипа и ми разкажете всичко, което трябва да знам.

ГЛАВА 10

Докато надяваха сини хирургически калцуни и латексови ръкавици под специално издигнатия навес пред кланицата, Мати и Буркхарт запознаха Дитрих със случаите и дейностите на Крис Шнайдер за предходните две седмици, като завършиха с решението за активиране на проследяващия чип и как го бяха открили в главната зала на кланицата преди два часа.

Инспектор Вайгел си водеше подробни бележки. Дитрих не записа нищо. Просто стоеше и слушаше внимателно с безизразно лице. Зададе само един въпрос:

— Никакви отпечатъци?

Буркхарт поклати глава.

— Никакви, но прахта вътре е на вълнички. Сякаш някой е използвал градинска духалка за листа, за да заличи всички следи.

Мати се намръщи. Не беше ѝ го споменал.

Дитрих му хвърли поглед с наченки на уважение и влезе в сградата. Сега коридорът беше осветен с прожектори. Комисарят тръгна бавно към главната кланица, методично обхождаше всеки сантиметър с поглед, но не продумваше.

Мати предложи:

— Залата, в която намерихме чипа, е много голяма. „Прайвит“ може да изпрати своя екип криминолози на помощ. Имаме всички необходими сертификати.

Дитрих поклати глава и продължи с огледа си, сякаш и дума не можеше да става за това.

Екип криминалисти разполагаше прожектори и събираше проби в източния край на главната кланица, където бе открит чипът.

Дитрих разгледа мъртвия плъх и вдигна поглед към Буркхарт.

— Напомнете ми да не ви ядосвам, хер Буркхарт.

Мъжът сви рамене.

— Просто имам много практика.

— У вас ли е чипът? — попита Дитрих.

Мати порови в джоба на панталоните си и извади плик за улики с чипа и тъканта.

Дитрих я взе и разгледа внимателно.

— Господин комисар? — извика един от специалистите по доказателствата. Беше се навел над подаващ се от пода болт, а отгоре, при тавана, минаваше ръждясала релса. — Намерих нещо.

Дитрих се стегна и се поколеба за миг, после се обърна към Мати и Буркхарт:

— Съжалявам, но ще трябва да ви помоля да напуснете.

— Какво? — каза Мати. — Защо?

— Това е местопрестъпление. Не мога да допусна да замърсявате повече.

— Да замърсяваме ли? — възнегодува жената. — Направихме всичко по учебник. Изтеглихме се в секундата, в която намерихме чипа, и изчакахме полицията.

— Вярно — спокойно отвърна Дитрих. — Но това не променя нещата. Ще трябва да напуснете. Вие би трябвало да сте наясно, фрау Енгел. Такава е политиката на отдела.

Мати тръсна глава, без да може повече да съдържа гнева си.

— Главен комисарю, допреди шест седмици Крис беше мой годеник. Имам пълното право да бъда тук.

Дитрих омекна, но все пак не отстъпи.

— Съжалявам за това, което преживявате — каза тихо, — но нямате право да бъдете тук. Така че излезте или ще наредя да ви изведат.

Мати отвори уста отново да възрази, но тежката ръка на Буркхарт легна върху рамото ѝ.

— Да си вървим, Мати. Ще оставим полицията да работи, ние си имаме друга работа.

Тя посърна и ѝ се прииска да заплаче, но кимна.

— Добре — каза Дитрих. — И ако бъдете така любезни да дойдете в кабинета ми утре сутринта в девет часа, ще ви кажа какво сме открили.

— Ние също — предложи Буркхарт. — „Прайвит“ иска да помогне.

— Бих предпочел да не започвате ваше си разследване.

Мати се ядоса:

— Докато Крис е в неизвестност, ще продължаваме да го търсим! Полицаят сви рамене.

— Става. Тогава договорихме сътрудничество.

— Имаме сделка — заключи Буркхарт и поведе Мати към изхода.

Главният комисар ги последва до южния вход на кланицата и проследи с поглед как се отдалечават в поройния дъжд.

Инспектор Вайгел се появи до него.

— Извинете, господине, но нали преди да дойдат, ми казахте, че в никакъв случай няма да си сътрудничим с „Прайвит“?

Дитрих дори не погледна младата си стажантка.

— Как беше онази стара поговорка, Вайгел? Дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо.

— Следователите от „Прайвит“ са ни врагове?

— Изчезнал е човек, техният човек, Вайгел. Със сигурност не можем да се отнасяме към тях като към приятели.

ГЛАВА 11

Завивам наляво по алеята покрай старата кланица и веднага виждам полицейската бариера. Униформен полицай пуска двама души да излязат — висок мъж, внушителен и плешив, и руса жена с тъмносин дъждобран с вдигната качулка.

Вървят към мен и беembeeto, паркирано на банкета.

За секунда дъхът ми секва. Пред очите ми заиграват точки. Сякаш глутница ръмжащи кучета внезапно се спускат и захвапват глезените ми.

Какво са намерили?

Младият ми гений е увит в син брезент зад мен, на пода на буса, но не мисля за него. Задавя ме този въпрос.

Какво са намерили?

После се задейства обучението ми. Овладявам се и бързо свалям сенника. Стъклата на буса са леко затъмнени. Мъжът и жената ще видят само силуета ми, докато ги подминавам до полицейската бариера.

Поемам първа глътка въздух, после още една и на петата трябва да внимавам да не хипервентилирам. Завивам по алеята между двата стари жилищни блока на хълма над кланицата.

След секунди излизам от главния път и се връщам към квартал Меров. Стомахът ми се бунтува. При първа възможност отбивам, паркирам и се отпускам върху волана.

Какво са намерили? И кой беше високият плешив мъж с жената?

Въздухът изведнъж ми се струва зареден с отрицателна енергия и това ме изпълва с истинска паника. По челото ми избива пот, струйки се стичат и по гърба ми.

Заставям се да си припомня всичко, което се случи в кланицата преди три дни. Всичко.

Какво може да е останало? Може би петна кръв по болта. Или гръбначна течност? Вероятно парченца от кост, решавам най-накрая.

Но няма как да разберат чии са кръвта и костите, нали? Освен ако милият Крис не е оставил ДНК проби. Но анализът ще отнеме дни.

Седмици. Нали?

Няма нищо друго. Погрижих се за всичко. Сигурен съм.

Освен ако Крис не е казал на някого къде отива?

Не. Беше лична работа. Дойде да ме търси сам.

Предвид липсата на други улики, казвам си, полицията скоро ще се откаже. Петно от кръв в стара кланица? Ще решат, че някой се е спънал и си е наранил крака. Нали?

Почти съм се самоубедил, когато съмнението се запромъква в главата ми.

Ами ако продължат да търсят?

Тази възможност ме развълнува толкова много, че се извъръщам назад в буса към очертанятията на трупа в брезента.

Всяка клетка в тялото ми напират да се върна до кланицата да погледна още веднъж, да се ориентирам в обхвата на полицейската акция, но знам, че не мога. Умните ченгета обръщат внимание на такива неща.

Накрая си казвам да се прибера вкъщи или най-добре да се обадя за среща с жената, която мисли, че я обичам.

Да вляя усет за нормалност във видимия си живот, за пореден път да възстановя маската.

Ще се върна утре с друг автомобил.

Ако полицаите са си отишли, ще се отърва от трупа на младия гений по обичайния начин и всичко ще си продължи по старому.

Но ако още са там, няма да имам друг избор, освен да залича кланицата и малките ѝ мръсни тайни — завинаги.

ГЛАВА 12

— Трябваше да остана — заоплакваше се Мати, когато Буркхарт натисна копчето на дистанционното и отключи вратите на беемвето. Мярна преминаващия бял бус без прозорци и съзнанието ѝ само го отбеляза мимоходом.

Буркхарт поклати глава и влезе в колата.

Мати ядосано се настани до него.

— Трябваше!

— Не, Дитрих беше прав. Нужни са им безпристрастни хора.

— Искаш да кажеш, че не съм безпристрастна?

— Да, точно това казвам — Буркхарт запали колата. — Няма как да си. Ако беше безпристрастна в такава ситуация, щях да се чудя дали изобщо си човек.

Мати не знаеше какво да каже. Буркхарт пусна чистачките и те заметоха мокрите листа.

Тя вдигна безпомощно ръце.

— Трябва да направя нещо. Не мога просто...

— Отиваме в апартамента на Крис.

В географско отношение Берлин е огромен град, почти 880 квадратни километра. Крис Шнайдер живееше далеч от Аренсфелде, западно от зоологическата градина и парка към нея.

Заради трафика в късния следобед им отне четирийсет минути да стигнат дотам. Мати отново бе млъкнала и гледаше през прозореца как градският пейзаж се ниже от стария Изток на запад.

Цял живот беше живяла в Берлин. Беше си истинска берлинчанка. Обичаше града, архитектурата, изкуството, ненапрегнатата атмосфера и предприемаческия дух.

Ала сега, в светлината на мистерията около изчезването на Крис, Берлин внезапно ѝ се стори чуждо място, обитавано от създания, способни да изрежат локализиращ чип от гърба на човек и да го дадат на плъховете.

Подминаха останките от мемориалната църква на кайзер Вилхелм, наоса без покрив и нащърбената кула, оцелели като по чудо

от бомбардировките през 1943 година. Опожарените руини се извисяваха на площада до свръхмодерна камбанария.

Руините бяха едно от любимите места на Крис в града. Сядаше и съзерцаваше кулата, която сякаш е сцепена на две от бомба. Едната половина се е сринала и паднала, другата все още се извисява към небето.

— Наляво по „Гьоте“, нали? — пита Буркхарт и въпросът му изтръгна Мати от мислите ѝ.

Стресната, тя се огледа и потвърди. Крис живееше на втория етаж в апартамент на „Гутенбергщрасе“ в района Шарлотенбург. Малко скучен адрес за човек на годините на Шнайдер, но на него му харесваше, защото беше близо до зоологическата градина и парка, където ходеше често да тича.

Мати не беше ходила у Крис повече от шест седмици. Споменът за последното ѝ идване се завърна с всичка сила, когато вкара ключа си във входната врата на сградата. Отпред имаше дворче с трева и цветни лехи — тази под апартамента на Крис бе прясно разорана, пликове с луковици на лалета бяха оставени до мотика и лопата. Върху тревата беше паркиран мотор BMW.

Мати се намръщи. Познаваше домоуправителя, свадливия Краус. Не беше останала с впечатление, че би допуснал мотоциклети в двора.

Отхвърли тези мисли и поведе Буркхарт по вътрешното стълбище до площадката на втория етаж. Поколеба се. Донякъде смяташе, че това място вече е забранена територия за нея, независимо от случилото се с Крис.

— Ключът не става за тази врата ли? — попита спътникът ѝ. — Или се притесняваш, че Дитрих ще побеснее, ако разбере, че сме идвали тук?

— Майната му на Дитрих — каза Мати и вкара ключа в ключалката.

Завъртя сферичната дръжка и натисна вратата.

ГЛАВА 13

Коженият диван и столовете бяха прекатурени, тапицерията им нарязана, пълнежът измъкнат. Подът беше покрит с книги. Гардеробите бяха отворени, а съдържанието им — разпръснато навсякъде.

Мати долови миризмата на гниещ боклук и чу котешко мяукане.

— Сократ? — повика и влезе. — Ела, котенце.

— Това вече е местопрестъпление — обади се Буркхарт. — Не можем да влизаме.

— Това е разпердушинен апартамент — ядно отвърна тя. — Да видим какво са взели.

Спря се и нахлузи същите латексови ръкавици, които носеше в кланицата. Котката беше спряла да мяука.

Буркхарт се намръщи, но пристъпи вътре след колежката си.

Тя се промъкваше внимателно между отломките, сред които и счупени стъкла от рамки за снимки. Някои от снимките бяха на Крис и Мати, прегърнати, усмихнати, сякаш са най-щастливата двойка на света.

Как успя всичко да се обърка така?

Какво се случи? Чипът. Хакерската атака. А сега и преобърнатият апартамент. Но защо? С какво се беше захванал Крис?

Мати стигна нишата, където Крис често работеше от къщи. Видя лаптопа, разбит в пода, и клекна до него. Побутна парчетата с химикалка, без да обръща особено внимание на Буркхарт, който бе вдигнал от пода снимка на Крис с малко момче.

— Енгел, това да не е... — започна мъжът.

— По дяволите! — прекъсна го викът ѝ. — Взели са твърдия му диск. Мамка му!

— Добре, значи вече знаем какво са търсели — Буркхарт остави снимката обратно на пода. — Да се махаме и да повикаме полицията.

Мати се изправи и мина покрай него.

— Ще взема котката. Чакай ме в колата.

Без да чака отговор, се отправи по коридора покрай кухнята, където мръсна посуда и кутии от тайландска храна допринасяха за ужасната воня. Спря да диша през устата и влезе в спалнята, боядисана в искрящо бяло.

Завивката също беше бяла. Както и завесите, издуващи се от поривите на вятъра и дъжда, които нахлуваха през отворените френски прозорци с изглед към двора. Дъждът мокреше килимчето пред тях.

Кошчето до леглото беше препълнено с хартия — едно от малкото в апартамента, които не бяха изпразнени. Мати го доближи и видя отгоре няколко смачкани листа.

Тъкмо взе единия, когато чу измяукване. Вдигна поглед към Сократ, сиво-черния котарак на Крис, изнизващ се от банята.

Пристъпи към него и се усмихна.

— Ето къде си бил!

Тогава видя отпечатъците от стъпки по мокрия килим.

Проследи ги с очи до гардероба непосредствено вдясно, пъкна смачкания лист в джоба си, пристъпи към котарака и бръкна за пистолета си, като в същото време заговори:

— Добро коте, Сократ. Гладен ли си?

Вратата на гардероба се отвори рязко навън.

ГЛАВА 14

Едър мъж с черни кожени дрехи и мотоциклетна каска се блъсна в лявото рамо на Мати и я събори.

Тя падна на килима до Сократ. Мъжът се опита да я изрита в корема, но тя го предвиди и се сви, така че ритникът уцели бедрото ѝ.

Мъжът се метна с две крачки до прозореца и скочи.

Мати се изправи с усилие и извади пистолета си. Чу как двигателят на мотора изръмжа и се запрепъва към прозореца точно когато мъжът отпусна съединителя и отпраши към входа на сградата, с хвърчаща изпод гумите му трева.

Без да се замисля, Мати скочи.

Приземи се в мократа разорана леха и се претърколи встрани като парашутист. Видя Краус, който се появи от другата страна на двора с ужасено изражение и изкрещя:

— Мати!

Нямаше време за обяснения. Мотористът се измъкваше. Втурна се навън през главния вход с надеждата да види номера на мотора.

Мъжът ускоряваше в посока запад. Тя видя гърба и каската му, но не и номера.

— Мамка му!

Беемвето наби спирачки до нея и Буркхарт ѝ викна от волана:

— Скачай!

Мати се метна на седалката до него и със свистящи гуми двамата изфучаха след моториста, който натисна спирачки и зави по „Английската улица“ на юг.

Докато стигнат ъгъла, той отново беше завил на запад, успоредно с канала и кампуса на Техническия университет. Буркхарт мина на пониска предавка и за малко да го хване, но той пресече моста и по „Мархщрасе“ влезе в кампуса.

Студентите отскачаха от пътя на мотора и колата, която продължаваше да го преследва.

На едно кръгово движение мотористът зави наляво по „Харденбергщрасе“, пресече под метростанция „Зоологишер“, сви

рязко вдясно по „Йоахимсталер“, после рязко вляво по „Кантцрасе“ и се насочи на изток към руините на камбанарията.

Въпреки криволиченето из града Буркхарт някак си успяваше да скъсява дистанцията между двамата, но в този момент мъжът, потрошил апартамента на Крис, внезапно се шмугна през уличния трафик към площада около руините.

— Да не си посмял! — изкрещя Мати на Буркхарт. — Площадът е пълен с хора! Завий надясно по „Будапещер“.

Буркхарт стисна зъби, но я послуша — имаше късмет, че светофарът светна зелено. Улицата беше успоредна на площада и Мати видя моториста да си проправя път между пешеходците, пръскащи се като пилци пред него.

— Тук някъде трябва да има полицай — каза тя.

— Когато ти трябва, никакви ги няма — отвърна Буркхарт и продължи по улица „Будапещер“.

Мотоциклетистът рязко промени посоката си и от площада слезе точно на „Будапещер“. Буркхарт беше плътно зад него.

— Няма номер! — възкликна Мати.

— Така си и мислех — отвърна спътникът ѝ точно когато се озоваха на „Палме Плац“.

Буркхарт беше гений зад волана. Повтаряше точно движенията на моториста, докато не пресякоха отново канала източно от зоопарка.

Непосредствено от северната му страна беглецът внезапно наби спирачки, сякаш да избегне нещо на пътя пред себе си.

— Копеле, ще те премажа — изсъска Буркхарт и даде газ.

Предният ляв калник на беемвето се размина на косъм със задното колело на мотора, който свърна вляво по „Корнелиусцрасе“.

Буркхарт скочи на спирачките, даде на задна и яростно продължи след мотоциклетиста. Но на Мати вече ѝ се гадеше.

Познаваше тази част на Берлин много добре. С Крис често тичаха тук.

След две преки улицата на запад беше задънена, по нея можеха да минават само пешеходци и велосипедисти до пътечка покрай канала, навлизаща в парка „Тиергартен“ между зоологическата градина и езерото Нойер.

Видя мотоциклетиста за последно как ускорява на запад по пътечката покрай канала — после изчезна зад листопада, поройния

дъжд и изтляващата дневна светлина.

ГЛАВА 15

— Хаупткомисар?

Ханс Дитрих се обърна към стажантката си. Извисяваше се над нея и изглеждаше вбесен.

— Какво има, Вайгел?

Застанала в източния край на кланицата, инспекторката се изчерви, но изпелтечи:

— Криминолозите откриха следи от кръв, много кръв.

Началникът ѝ се стегна, замълча за миг и изстреля ядно:

— Очакваше се, все пак това е бивша кланица.

— Питат какво да правят.

Дитрих отново млъкна за миг.

— Вземете дващест проби на случаен принцип.

Вайгел кимна колебливо.

— Хаупткомисар, да не би да ви е лошо?

Той я стрелна с поглед и сведе очи към часовника си. Четири и десет.

Постара се да изглежда възможно най-зле.

— Всъщност да, струва ми се, че се разболявам... Май трябва да се прибера къщи. Сигурно е някакъв вирус. Ако откриете нещо важно, обадете ми се.

Дващест минути по-късно главният комисар шофираше стария си опел по „Пушкиналее“ в посока към парк „Трептовер“ в югоизточен Берлин, а от двете му страни се редеше колонада от кестенови дървета.

В огледалото за обратно виждане се издигаше телевизионната кула на „Александерплац“.

Сви презрително устни. Мразеше тази кула. Мразеше всичко, което символизираше тя.

Наскоро чу, че играчи от пазара на недвижимите имоти искат да я съборят заради преустройството на площада. Добре е да се отърват от кулата, каза си. Много добре даже.

Като следовател знаеше прекрасно, че в края на краищата миналото винаги бива скрито, особено в града. Може да са нужни

векове, може да се наложи да се развихри някое масово унищожение, но накрая миналото винаги се свежда до камъни, прах и слухове.

А според главния комисар, колкото по-скоро се погребат някои части на Берлин, толкова по-добре.

И затова, приближавайки парк „Трептовер“, се чувстваше така, сякаш някой го е принудил да вземе лопата и да разравя радиоактивни останки — знаеше, че трябва да го направи, но се боеше, че междуременно това ще го изпепели.

Паркира опела и погледна часовника си.

Пет без дващсет. Имаше дващсет минути.

Преглътна на сухо, грабна чадъра си и се измъкна от колата.

С широки крачки и тромава походка, поради която главата му се изпружваше напред при всяка стъпка, главният комисар забърза на юг по алеята, която се виеше сред подгизнали есенни горички и свършваше в широка правоъгълна поляна.

Подмина статуя на ридаеща майка — ридаещата Майка Русия. Продължи по дълъг булевард, край който от двете страни се редяха скръбни сребърни брези, и се насочи към два масивни червени паметника, издигнати един срещу друг. Червеният гранит е бил взет от построеното от Хитлер разширение на канцлерството на райха, а после оформен като две огромни стилизирани знамена, увенчани със сърпа и чука на Съветския съюз.

Под знамената бронзови руски войници, изнурени от войната, са коленичили един срещу друг. В далечината, между двамата войници, се издига трета статуя — воин, десет пъти по-висок от другите. Благороден солдат от СССР, понесъл на ръце германско дете. В краката му лежи пречупена нацистка свастика.

Главният комисар изкачи стълбите и мина между коленичилите статуи. Обърна поглед към гробището на петте хиляди сталински войници, загинали в битката за Берлин в края на Втората световна война.

Но всъщност не гледаше шестнайсетте крипти с урните, не мислеше нито за Сталин, нито за съветския Военен мемориал. Взираше се отвъд него, през ситния дъждец, към пътека, която вървеше през горичката покрай гробището.

Сред мътната калаена светлина и дъжда изникна самотна фигура, появи се измежду дърветата с черен дъждобран, удобни панталони и

обувки за тичане. Мъжът крачеше енергично, ритмично движеше свитите в лактите ръце, а главата му бе вдигната като на куче, надушило дивеч.

Главният комисар погледна циферблата.

Точно пет часът.

Поклати глава, полуучуден. „Като проклет часовник!“

ГЛАВА 16

Дитрих гледаше как фигурата се отдалечава към задната част на мемориала и пресметна скоростта ѝ. Когато реши, че я е изчислил, започна да се спуска по склона. Закриволичи между саркофазите и за няколко минути я изпусна от поглед.

Спря се от северната страна на статуята на съветския воин победител и германското дете. Дъждът беше намалял, затова чу плясъка от стъпките на мъжа много преди да види самия него.

— Полковник? — извика. — Мога ли да отнема минутка от времето ти?

Полковникът беше стар, поне на осемдесет години, но осанката му беше аристократична, на човек, свикнал да дава заповеди, които се изпълняват. А пронизващият стоманен поглед на сините му очи посече главния комисар, преди устната му да се изкриви с отвращение. Не намали ход и се опита да го подмине.

Дитрих се пресегна и стисна стареца за лакътя.

— Трябва да поговорим. Трябва ми помощта ти. Трябва ми съвет.

— Трябва ти помощта ми? — полковникът се изсмя злобно и измъкна ръката си от хватката с изненадваща сила. — От години не искаш да имаш нищо общо със собствения си баща, а сега, толкова неочаквано — след колко — десет години? — изведнъж съм ти притрябвал?

За миг комисарят се почувства толкова зле, сякаш наистина е болен. Коремът го сви, нападна го и клаустрофобия, която не беше изпитвал от последния разговор с баща си. Каза:

— Работя по един случай.

— Да — долетя премерено презрителен отговор. — Нали си полицай.

— Хаупткомисар — поправи го синът му и усети как се надига старият гняв. — Трябва да отхвърля някои подозрения.

— Относно какво, хаупткомисар?

Дъждът пак се беше усилил. Баща му стоеше със свалена качулка, но това явно не го притесняваше.

Дитрих се поколеба, после каза:

— Трябва да ми кажеш какво знаеш за едни отдавнашни слухове. Полковникът го изгледа подозрително.

— Какви отдавнашни слухове?

— За старата помощна кланица край Аренсфелде.

За миг нещо се пропука в невъзмутимото изражение на стареца, но той веднага се овладя.

— Нищо не знам. Ти също не би трябвало да знаеш.

Синът му продължи:

— Имам основание да смятам, че вътре е бил убит човек. Най-малкото със сигурност е бил нападател.

— Значи има кръв, но няма труп?

— Парче кожа, но няма труп. Има и животинска кръв. В големи количества. В момента претърсваме кланицата. Ще открием ли нещо?

Полковникът примигна, за да изтръска капките по миглите си, и отвърна:

— Може би там незаконно са се настанили бездомници и те са се сбили.

— Още нищо не навежда на такава мисъл.

— Тогава не мога да ти кажа.

Дитрих не му повярва. На доста ранна възраст разбра, че колкото повече баща му изглежда сякаш владее положението, толкова по-голяма е вероятността да лъже най-безочливо.

— Имам свой живот, полковник. Работа. Репутация. Хора, които разчитат на мен.

— Хора, които не знаят кой си всъщност — изсумтя подигравателно баща му и продължи още по-озлобено: — Честно казано, Ханс, изобщо не ме интересува нито животът ти, нито работата и репутацията ти, нито хората ти. А в случай че не съм ти го казал последния път, когато те видях, сетя ли се за теб — това, естествено, се случва рядко, — мисля за теб като за горчиво разочарование. Действията ти днес не променят тази моя оценка.

С тези думи полковникът се обърна и поднови енергичната си вечерна разходка, сякаш изобщо не се бе спирал.

В гърлото на Дитрих пареше гняв.

Но стомахът му се свиваше от страх.

ГЛАВА 17

Кооперацията, в която живееше Мати Енгел, на „Шлиманщрасе“, южно от „Пренцлауер Алее“, беше боядисана в яркозелено, червено и бяло. До съседната сграда имаше детска градина, по фасадата ѝ бяха нарисувани деца, които се возеха на триколки и играеха с камиончета.

Том Буркхарт намали и спря на мокрия паваж пред детската градина. Мати държеше Сократ в скута си — бяха се върнали в апартамента на Крис, намериха котката, обезопасиха жилището и се опитаха да се свържат с Дитрих, за да му съобщят новината.

Но главният комисар не вдигна мобилния си телефон, а Мати не остави съобщение, той скоро така или иначе щеше да научи. Пресегна се да отвори вратата.

— Ще се справиш ли? — попита Буркхарт.

— Да, стига повече никога да не се качвам в кола с теб.

— Моля?

— Имаме късмет, че не сме в затвора.

— Глупости! — възмути се колегата ѝ. — През цялото време имах пълен контрол. Но ти ще се справиш ли?

Мати се поколеба, после каза:

— Трябва да се наспя. Крис може да е някъде, може да е жив, а аз ще спя.

Тонът на Буркхарт се смекчи:

— Ще работиш по-добре, ако си починеш. Утре рано сутринта ще се видим в кабинета на Дитрих.

Мати кимна, излезе от беembeто и забърза към входната врата с котката в ръце. Буркхарт изчака, докато не я видя, че влезе, и потегли.

Мати взе асансьора до третия етаж и спря пред вратата на апартамента си. Отвътре се носеше усиленият звук на телевизора и аромат на пържен лук.

Погледна котката. Как да го направя? Какво да кажа?

Сократ примигваше, но не откъсваше очи от нея. После измяука.

Мати отключи и влезе направо в просторно помещение с диван, два стола и ниска масичка за кафе. В дъното един барплот го делеше от

кухнята, където леля й Сесилия, яка жена, прехвърлила седемдесетте, се суетеше с неделната вечеря.

Леля Сесилия беше живяла с Мати през различни периоди от живота й след падането на Берлинската стена. Беше до племенницата си, която се превръщаше от девойка в жена, беше се грижила и за майка й, докато не почина. Мати не знаеше как би се оправяла без нея.

От стаята срещу кухнята долетя още по-силният звук на телевизора — рев на тълпа и крясъци на коментатор:

— Гол на Касиано! Гол на Касиано!

Момчешки глас се изви в пронизителен вик:

— Гол на Касиано! Гол за Берлин!

Сократ скочи от ръцете на Мати и заприпка към олелията. Мати тръгна след него, измъквайки ръце от дъждобрана.

— Никлас? Прибрах се!

Леля й се обади от кухнята:

— Здравей, скъпа! Вечерята ти ще е готова след секундичка.

— Благодаря! — отвърна Мати и надникна в малката стая на сина си. Деветгодишното момче подскачаше на дивана, гледаше повторението и крещеше:

— Гол на Касиано!

Нападателят вкара топката в горния десен ъгъл на мрежата.

Котката скочи в скута на детето.

Слабичкото жилаво момче с големи топли очи първоначално се стресна, но се зарадва още повече и с вик прегърна котката.

— Сократ! Как дойде?

— Аз го донесох — каза Мати. — Щеше да е хубаво и на мен да ми се радваш така.

— Мамо! — усмихна се широко Никлас, който сякаш най-сетне я забеляза.

Тя го прегърна силно и погали котарака.

— Липсваше ми, момчето ми.

Никлас се притисна към нея.

— И ти на мен. Но да го беше видяла, мамо — Касиано! Той е... не е имало друг такъв играч в Берлин.

Мати се загледа в бразилеца, показан в едър план по телевизията. Имаше ли нещо общо с изчезването на Крис?

Синът й сведе очи към котарака и усмивката му се стопи.

— Сократ защo е при нас? — преди майка му да успее да отговори, пак разцъфна в усмивка. — Крис ли е тук?

Мати понякога се удивяваше колко е интуитивен, беше способен да улавя скрити емоции. Но пък такива порастват децата без бащи. Трябваше да му каже.

— Имам неприятна новина.

Физиономията му се напрегна.

— И другия уикенд ли ще работиш?

Мати се поколеба, все още несигурна как и какво да каже.

Никлас стана, пусна котката на земята и сърдито подмина майка си.

— Обеща ми, че пак ще отидем на езерото да караме кану. Скоро ще стане твърде студено!

— Никлас! — рязко повиши глас тя. — Става въпрос за Крис. Затова Сократ е тук.

Момчето спря и се извърна, внезапно пребледнял и смутен. Котката изви гръб и се отърка в глезените му.

— Какво?

— Няма го. Крис е изчезнал.

Синът ѝ се озадачи.

— Какво значи това?

— Никой не знае къде е — Мати реши да не му казва за намерения чип. — Няма го от много време, никой не го е чувал. От твърде много време.

Никлас взе Сокарт, притисна го до гърдите си и заразитва:

— С кого е бил? По какво е работел?

— Не знам.

— Преди знаеше всичко. Винаги знаеше какво прави.

— Никлас, аз...

На лицето му се изписа горчивина.

— Ако не му беше казала, че няма да се ожениш за него, щеше да знаеш къде е. Сигурно щеше да е тук и двамата да гледаме мача!

Детето се разплака и изтича в стаята си, гушнало Сократ, сякаш котето беше последният му останал приятел на този свят.

ГЛАВА 18

Сесилия, лелята на Мати, видя цялата случка. Ядосано избърса ръце в престилката си и извика:

— Никлас, върни се! Върни се и веднага се извини на майка си!

Но момчето затръшна оглушително вратата на стаята си.

Мати постави ръка на рамото на леля си.

— Остави го, прав е. С Крис си споделяхме всичко. Щях да знам.

Старата жена беше готова да спори, но я възпря напрежението, което долови у Мати.

— Нали е само изчезнал? Може да е на почивка.

— Не, определено не е на почивка.

— Тогава...

— Ще поговоря с Никлас.

Леля й кимна.

— И после ела да ядеш. Шницел с настъргана лимонова кора.

Мати я целуна по бузата и тръгна към стаята на сина си. Почука, но нямаше отговор. Натисна дръжката — беше заключено.

— Ники? Може ли да вляза?

След малко чу изщракването на ключалката и вратата се отвори. Момчето беше лудо по футбола и над леглото му висеше голям плакат на Касиано.

Никлас се върна на леглото си и се сгуши до Сократ, който замърка. Мати седна до тях, погали сина си по гърба и каза:

— Имаш пълното право да се ядосваш.

Известно време той не реагира, но накрая попита:

— Крис жив ли е, мамо?

— Трябва да вярваме в това.

— Ами ако не е?

Мати не отговори.

— Защо вече не го обичаш, мамо?

Долната й устна потрепери.

— Обичам го. Обичам и теб и заедно ще се справим.

— И ще го върнем?

— Ако е по силите ми. Но сега е време за пижамата и четката за зъби.

— Няма ли да има книга?

— Леля Се ще ти почете — обеща Мати. — Аз умирам от глад.

Котката измяука, измъкна се от прегръдката на момчето и с наперена походка тръгна към вратата.

— Явно и той е гладен — отбеляза Мати.

— Останала е още малко суха храна от Крис.

— Знам къде е.

Майка му отиде в кухнята, където леля й вече беше намерила котешката храна и я беше сипала в купичка, поставена до друга, пълна с вода. Сократ започна лакомо да се храни.

— А твоята вечеря е на масата — напомни Сесилия.

Мати пак я целуна по бузата.

— Никлас е почти готов да му почетеш малко от „Хари Потър“.

— Тогава ще си взема очилата — усмихна се леля й и свали престилката.

Мати седна на масата и вечеря с несравнимия шницел с лимонова кора, картофи на фурна, салатата и студена „Берлинер Вайсе“. След като се нахрани, изми чиниите и отвори хладилника за още една бира. Имаше нужда.

Тъкмо я отвори, и мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше Катарина Дорук.

— Буркхарт се обади и ми разказа какво се е случило.

— Добре сме — каза Мати.

— И той така ми каза — сряза я Катарина. — Но предпочитам да го бях научила от теб. Имате късмет, че не сте в ареста. Преследване с превишена скорост? Не сте ченгета.

Мати въздъхна.

— Знам. Случи се твърде бързо, а после бях прекалено изтощена, за да вдигна телефона. Трябваше да докарам Сократ у дома и да кажа на Никлас за случилото се.

— Той как го приема?

— Утешава се с котето.

— А ти?

Мати потръпна вътрешно. Откакто пристигнаха в клиниката, не си беше позволила и за миг да се отпусне в размисли, но сега

рискуваше емоциите да я залейт като порой.

— Искаш ли да дойда? — попита Катарина.

— Не, ще се оправя.

— Буркхарт каза, че човекът с мотора взел харддиска от лаптопа на Крис.

— Така изглежда.

— И нищо друго?

— Апартаментът беше преобърнат с главата надолу, трудно е да се каже — обясни Мати, но в този миг се сети за смачкания лист хартия, който беше извадила от кошчето точно преди крадецът да я нападне. — Изчакай за секунда.

Пусна телефона на високоговорител, измъкна листа и го разгъна. Видя нахвърлян някакъв списък, плъзна поглед по характерния почерк на Крис и се усмихна, но усмивката ѝ не беше весела, когато каза:

— Изглежда, крадецът е пропуснал нещо.

ГЛАВА 19

— Какво? — попита Катарина.

— Списък със задачи за вършене, почеркът е на Крис — отвърна Мати, взе телефона, листа и бирата и тръгна към спалнята си. — От миналия вторник е и пише, че е имал среща с Херман Крюгер в единайсет часа сутринта същия ден.

— Не със съпругата му?

— Не, пише „Х. Крюгер“, адресът е на „Потсдамер Плац“, сградата на „Сони“, ако не се лъжа.

— Значи какво, среща се с Херман, казва му, че знае за множеството любовници и тълпите проститутки, и...?

— Правиш твърде смели предположения, Кат — прекъсна я Мати. — В списъка просто присъства името на Крюгер. Както и това на Касиано. Трябвало е да се срещнат в три часа същия следобед. Има и трето име — Павел.

— Максим Павел? — внезапно се развълнува Катарина.

— Не пише. Защо?

— Защото Габриел успя да проследи серия телефонни обаждания, които Крис е направил миналия понеделник и вторник, до някой си Максим Павел. Руснак, живее тук. Притежава два-три нощни клуба, включително „Кабаре“.

— Шоуто с травестити?

— Много успешен бизнес според Габриел. Но не е само това. Явно е свързан с руската организирана престъпност.

Мати погледна часовника си.

— Само осем часът е, бихме могли...

— Вече проверихме — прекъсна я Катарина. — Павел е в Италия, връща се чак утре сутрин.

Мати се замисли.

— Ще ни трябват подкрепления.

— Пак те изпреварих. Повиках Брехт от Амстердам, а Джак Морган вече излетя от Лос Анджелис със самолет на „Прайвит“.

— Ще съм на работа в седем — обеща Мати и затвори.

Остави бирата, списъка и телефона на нощното си шкафче и отиде да целуне сина си за лека нощ.

— Моля се за Крис — обяви Никлас, след като загаси лампата.

— И аз, скъпи — каза Мати.

Затвори вратата, пожела лека нощ и на леля си и се прибра в спалнята. След като взе душ и си облече нощницата, си легна и взе бирата. Понечи да включи телевизора, но се отказа и извади лаптопа си.

Влезе в имейла си в „Прайвит“ — имаше писмо от бабата на графиня Фон Мюлен с благодарности за бързите и резултатни действия. Мати написа в отговор, че според нея София е просто мило, объркано дете, и ѝ пожела всичко добро.

Излезе от профила си и реши да провери и личната си поща. Не беше я поглеждала повече от седмица, но така или иначе единственият човек, който ѝ пишеше редовно там, беше...

Сред спама видя имейл от Крис, с дата предишната сряда вечер, около 22 часа. Отвори го, съдържаеше само прикрепен JPEG файл. Кликна върху него.

На екрана се появи лицето на Крис. Беше в апартамента си, в нишата с леглото, изглеждаше изтощен и звучеше полупиян. В скута му лежеше Сократ.

„Здравей, Мати. Опитах се да уважа желанието ти и да не ти се обаждам, но...“

Крис спря и отмести поглед от камерата.

Прокашля се, пак погледна в обектива и продължи:

„Мати, натъкнах се на нещо и смятам, че ако го разнищя, ще стане много по-добре — по-добре за мен, както и за вас двамата с Никлас“.

Очите му заблестяха, налети със сълзи.

„От детството си не съм преживявал толкова ужасни седмици, колкото последните няколко. Липсваш ми, Мати. И Никлас ми липсва. И леля Сесилия. Ще ми се обадиш ли? Или да ми пишеш? Както и да решиш да се свържеш с мен, ще чакам. Обичам ви и двамата. Винаги ще ви обичам.“

Клипът свърши и екранът потъмня.

Мати избухна в толкова силни ридания, че леля Сесилия се втурна разтревожена да види какво става.

ГЛАВА 20

Тъкмо се е съмнало, приятели, дъждът се лее, докато шофирам на юг, излизам от Берлин с моя „Мерцедес Бенц“ ML 500, който взех миналата година. Знаете ли я тази кола? Като танк е на мокрия път, моят мощен автомобил, моят всъдеход.

Зад волана й обикновено съм олицетворение на самоувереността. Но сега съм нервен, мисля си за полицията в кланицата снощи. Сутринта, когато се събудих, изпитах силна нужда пак да мина оттам, за да видя какво става, но трябва да измина много голямо разстояние за много кратко време, а после се налага да се върна на работа.

Югоизточно от Хале откривам двулентов път, който се спуска покрай реката — усамотено местенце. Особено в това лошо време.

Паркирам и чакам, не мисля за нищо, освен за предстоящата приятна задача.

След двацет минути се задава мотор, водачът е с дъждобран и черна каска. Пороят е намален и сега само леко ръми. Излизам с непромокаемото си яке, пъхнал ръце с ръкавици в дълбоките му джобове.

Приятелият ми сваля каската си и виждам смугъл мъж, приближаващ четирийсетте, турчин е и освен това е крадец. И точно като крадец казва:

— Искам още пари. За малко да ме хванат. За малко да ме убият.

— Каза ми по телефона снощи — отвърщам любезно. — Петдесет хиляди евро вместо двацет и пет. Така става ли?

Виждам, че е очаквал да се дърпам, но сега кимва. Предлагам:

— Покажи ми твоето, аз ще ти покажа моето.

Приятелият ми се обръща и рови в торбата си. Аз отварям багажника на мерцедеса. До брезента с тялото на компютърния хакер лежи кожена чанта. Отварям я и вадя една дреболия, с която ще ускоря нещата. После поемам чантата и я нося като сервитьор в изискан ресторант, полуотворена, за да се виждат парите вътре.

Отивам при крадеца. Той държи харддиска.

Правя се, че му я подавам и уж се спъвам. Чантата излита от ръцете ми.

Приятелят ми инстинктивно се пресяга да я хване.

Цапвам го с електрошока и натискам спусъка.

Импулсът разтърсва цялото му тяло и мъжът се строполява на земята.

Още една доза електрошок, после захвърлям устройството и рязко вкарвам отвертката в тила на мъжа, под ръба на черепа.

Сега цял се разтърсва от тръпки, но аз го държа здраво и усещам пак как тайнството се отцежда от него и изпълва мен.

Но този път не мога да спра и да се насладя на момента, нито на приятната застиналост след смъртта. На открито съм. Вали. Ала забавя ли се твърде дълго, някой може да ме види.

Затова капвам лепило върху раната и завличам трупа на крадеца до брега. Нагазвам в реката и го избутвам до основното течение с надеждата студената бърза вода да го отнесе надълбоко и надалече.

Излизам измръзнал, но не ме е грижа.

Мятам чантата в багажника на мерцедеса.

Завличам брезента с трупа на приятеля ми, компютърния гений, до реката. Претъркулвам го във водата, измъквам брезента и изтласквам тялото навътре.

Трупът на крадеца вече не се вижда никъде.

Бързо сгъвам платнището и го оставям до чантата в колата.

Мятам каската в реката. Паля мотора, включвам на скорост, задържам спирачката натисната, давам газ и отпускам съединителя.

Моторът потегля с рев, излита от брега и изчезва във водите.

Вече трябва да се връщам в Берлин, не мога да отлагам повече. Трябва да проверя кланицата.

Трябва да взема решение за бъдещето ѝ, приятели.

Ужасно решение.

ГЛАВА 21

Мати доближи дясното си око до скенера за ретини в „Прайвит Берлин“ точно в шест часа и четирийсет и пет минути в понеделник сутринта. Беше спала неспокойно и на пресекулки. Очите ѝ бяха кървясали и подпухнали. Зачуди се дали това ще попречи на скенера, но устройството се справи и бронираните врати се отвориха с тихо съскане.

Едва се зазоряваше, когато премина през огледалния коридор над парка. Лампите още не светеха. Беше дошла първа.

Или поне така си мислеше. Щом влезе във фойето, за да пусне кафемашината, и светна една лампа, някой изръмжа високо.

Мати подскочи и погледна към дивана.

— Кой е там? — попита на немски.

Джак Морган се надигна от другата страна и се взря в нея със замъглен поглед.

— Не говоря немски, Мати. Колко е часът?

Подобно на мнозина германци, тя говореше гладко английски.

— Седем и десет. Джак, съжалявам, че не...

Собственикът на „Прайвит“ махна с ръка и се изправи. Беше с пилотско кожено яке, дънки и каубойски ботуши. Морган беше висок и слаб и винаги изглеждаше забързан нанякъде. Приглади тъмнорусата си коса и каза:

— Не се притеснявай. Нали казват, че е по-добре изобщо да не си лягаш?

Мати се усмихна. Харесваше Джак Морган. Беше умен, без да е надменен, притежаваше компанията, но не се държеше като Господ.

— Ти как си? — пристъпи той към нея.

Мати сви рамене и се зае да направи кафе.

— Добре, доколкото можеш да си добре, когато разбереш, че твоят... колега и приятел е изчезнал и е останал само изрязан от гърба му чип.

— Затова дойдох — съчувствено каза Морган. — Веднага щом научих.

— Кога пристигна?

— Преди около час. Тринайсет часа в самолета.

— Сигурно си скапан — съжали го тя и включи кафеварката. — Мога набързо да ти разкажа какво се случи, докато си летял насам. Искаш ли да хапнеш истинска закуска някъде?

— За момента кафето ми стига. — Морган седна на масата. — И ще се радвам на кратък доклад, но първо един въпрос, който ме тормози, откакто се качих на самолета — защо развалихте годежа си с Крис?

Мати изпуфтя и отмести поглед. Рядко говореше за личния си живот, освен с Катарина и леля си. Но шефът ѝ беше летял тринайсет часа, за да ѝ помогне да намери Крис. Реши, че най-малкото може да го възнагради с честен отговор.

Гласът ѝ излезе променен:

— Малко след като ти ме нае, връзката ни се разви вихрено. Преди шест месеца се сгодихме. Но накрая открих, че Крис е човек с проблеми. Част от него беше недосегаема за мен, не ме допускаше до нея. Никога не говореше за детството си. Но от тези ранни години бе останало нещо, което не го оставяше на мира. Колкото повече време прекарвах с него, толкова по-ясно усещах колко голямо място заема тази тайна в душата му. Молах го да ми каже, но той отказваше. Накрая реших, че не мога да се оженя за човек, който крие в себе си толкова непознати неща, независимо че много го обичам. Нямах да е честно спрямо мен. Нито спрямо сина ми Никлас.

— И отмени годежа?

— Той сякаш го очакваше. Каза, че не ме обвинява и че все още ме обича.

— Нямах ли някаква представа каква тайна е криел?

— Знам само, че сънуваше кошмари. Появяваха се на вълни, на вълни. Разплакваше се, викаше майка си. Понякога крещеше името ѝ.

— Питала ли си го за тези кошмари?

— Само ако исках да не ми говори няколко дни — отвърна Мати, наля кафе в голяма чаша и я подаде на Морган.

Той я взе.

— Знам, че е роден в Източен Берлин и че родителите му са починали, когато е бил осем-деветгодишен. Израснал е в сиропиталище някъде на село, нали?

Мати кимна.

— Не казва нищо повече на никого. Веднъж заяви, че миналото е най-добре да се забрави, но не смятам, че изобщо е забравял каквото и да е. Просто не искаше да разказва на никого.

ГЛАВА 22

Катарина Дорук дойде в седем и петнайсет. Доктор Ернст Габриел се появи в седем и половина, последван от Том Буркхарт.

С Мати разказаха на Морган какво са открили досега, включително за кланицата, за срещите с футболната звезда Касиано и с милиардера Херман Крюгер, уговорени от Крис в дните преди изчезването му, за многобройните телефонни обаждания до собственика на нощен клуб Максим Павел, както и до други хора.

За човек, работещ след едва няколко часа сън, Мати реши, че Морган взе много разумно решение, като раздели разследването в три посоки.

Катарина щеше да поеме по следите на Херман Крюгер.

След като пристигне от Амстердам малко преди обед, Даниел Брехт щеше да започне да работи по случая с Касиано с помощта на Морган. В миналото собственикът на „Прайвит“ беше провел няколко важни спортни разследвания. Брехт владееше шест езика, включително португалски, който пък беше единственият, който знаеше бразилецът.

Габриел щеше да проследи ходовете на Крис по-подробно, а Мати и Буркхарт — да продължат да следят официалното полицейско разследване и да докладват на останалите при нужда.

Мати и Буркхарт се приготвиха да тръгват към уговорената среща с Дитрих, но в този момент телефонът на следователката иззвъня. Беше самият главен комисар.

— Обаждам ви се по заповед на началниците ми — каза Дитрих с явно раздражение в гласа. — Срещата ни в кабинета ми е отменена.

— Какво? — ядосано изохка Мати. — Нали казахте...

Дитрих я прекъсна:

— Това, което ще ви кажа, не е — повтарям, не е за публично оповестяване. Ясно ли е?

— Да — слисано отрони Мати.

Комисарят се прокашля.

— Както можете да предположите, поради естеството на сградата открийме много следи от кръв. Толкова много, че реших да

взема двайсет проби на случаен принцип и снощи ги пуснах за анализ. От двайсетте дванайсет бяха животински — четири от свиня и осем от крава. Останалите осем са човешки. Със съжаление ви съобщавам, че четири от пробите съответстваха на кръвта на Крис Шнайдер. Всички останали са от различни хора.

Мати замръзна, примигна и се опита да проумее думите му.

— Открили сте кръв от още четирима души, освен от Крис?

Дитрих се поколеба, изкашля се и продължи:

— Точно така, затова тази сутрин се връщаме в кланицата. Оказва се, че екипите ни от криминолози в момента са изключително заети. Въпреки че аз лично се противопоставям на това, моят началник ще се радва, ако криминолозите на „Прайвит Берлин“ ни помогнат да огледаме кланицата по-подробно.

— Ще дойдем до час — обеща Мати и затвори.

ГЛАВА 23

В десет часа и петнайсет минути Мати, Буркхарт, доктор Габриел и трима криминолози на „Прайвит“ влязоха в кланицата, понесли оборудване, включително ултравиолетови лампи, камери, термовизионни устройства и бутилки със сгъстен въздух с маркучи и струйници.

Хаупткомисар Дитрих вече беше пристигнал и ги очакваше с инспектор Сандра Вайгел и екипа криминолози на полицията.

— Ще ви зачислим част от пода и стената — обърна се към Габриел и го огледа с явно недоверие, след като ученият хипар свали якето си и отдолу се показва яркооранжев суитшърт с лика на Боб Марли.

Габриел се усмихна мило.

— Мисля, че площта е осемдесет на четирийсет метра.

— Горедолу — отвърна главният комисар. — И?

— Да съкратим зоната на проучване — отвърна експертът криминолог. — Поне да добием представа за пълния размер на това, с което си имаме работа.

Дитрих го погледна подозрително.

— Как?

— Луминолова мъгла под свръхвисоко налягане, мое лично изобретение — отвърна Габриел, стегна по-здраво сивата си коса на опашка и я прибра под хирургическа шапка. После си сложи предпазни очила, взе бутилката под налягане и завъртя клапана. — Угасете прожекторите, моля.

Дитрих кимна към асистентите си. Те изключиха ярките светлини и помещението потъна в мрачни сенки. По покрива потропваха дъждовни капки.

— Започнете записа — обърна се Габриел към двама от техниците, които чакаха с видеокамери върху стативите си.

Главният учен на „Прайвит Берлин“ насочи спрея към западния край на сградата и натисна ръчката на дюзата. Фина мъгла от луминол, водороден пероксид и хидроксилна сол изскочи със съскане, разшири

се до облак, полетя към гредите на тавана, потече по стените и падна на пода.

— Майко мила! — възкликна Буркхарт.

Ужасена и смаяна, Мати само кимна.

Сякаш гледаха изображения на галактики — десетки хиляди звезди в гроздове, петна и точици, хемилуминисцентни, сияещи в синьо, съзвездия от кръв.

ГЛАВА 24

Химическата реакция премина за по-малко от трийсет секунди.

Синьото сияние изтля и кланицата отново показва истинското си съсипано лице. Дори само обхватът на петната от кръв, показан от устройството на доктор Габриел, беше изумил всички и те мълчаха.

Освен Вайгел, която изхленчи:

— Навсякъде е, главни комисарю!

Дитрих се намръщи.

— Както казах снощи, Вайгел, сградата е била кланица. Луминолът само ни показва наличието на желязо в хемоглобина на кръвта. Не казва нищо за това откъде е самата кръв.

Доктор Габриел се намеси:

— При всички положения трябва да разделим помещението на части и да взимаме проби примерно на всеки десет сантиметра.

Дитрих не изглеждаше доволен, но кимна, не особено убеден.

— Смятам, че и на двайсет сантиметра ще свърши работа.

Мати затвори очи и пред погледа ѝ заиграха сияещите в синьо следи от кръв. Една област изглеждаше по-наситена от останалите. Отиде до видеокамерата и пусна записа пак, за да се увери.

— Какво има? — попита Буркхарт.

Дитрих се беше отдалечил и говореше с един от криминолозите си.

Мати посочи светещите сини очертания на екрана.

— Виждаш ли, че тук е по-концентрирано?

Буркхарт погледна и кимна.

— Ето в този край.

Прегазиха през мръсотията и боклуците до въпросния ъгъл. На пода имаше желязна решетка. Светнаха с фенерчетата си към шахта с покрити със стомана стени, на чието дъно, някъде на около метър, имаше втора решетка, метална, с дупчици.

— Защо на дъното няма нищо? — попита Мати.

— Не те разбирам — отвърна Буркхарт.

— Това прилича на решетка на канал, като от кухненска мивка, нали? Целият под е страшно мръсен, а тук, като изключим няколко листа, е чисто.

Буркхарт се замисли и каза:

— Може би наистина е решетка, следователно отдолу има нещо. Да проверим.

Приклезна, промуши пръсти през пръчките на капака и го вдигна с изпъшкване.

Мати очакваше решетката да се измъкне от пода.

Но за нейно удивление, и решетката, и стоманената тръба, заварена за нея, излязоха заедно и разкриха зейнала дупка, от която се разнесе ужасяваща воня.

ГЛАВА 25

От дупката в пода на кланицата вонеше на урина и нещо още по-гадно.

Буркхарт отмести фалшивата стена, Мати запуши нос с ръка и насочи фенера си към металната шахта, която се спускаше повече от два метра надолу и завършваше с помещение с чакълест под, високо малко над метър.

— Вероятно вторична отводнителна система — заключи Дитрих, който беше приближил и изглеждаше раздразнен от откритието им.

— Някой трябва да се спусне, но за мен е твърде тясно — каза Буркхарт.

— И за мен — заяви главният комисар.

Инспектор Вайгел надникна в шахтата и поклати глава.

— Долу има плъхове, подушвам ги. Мразя плъхове. Брат ми имаше един и ме тормозеше с него. Мразя ги.

— Явно оставам само аз — отбеляза Мати.

— Знаете, че не мога да допусна... — започна Дитрих.

Тя го сряза:

— Ако открия нещо, хаупткомисар, ще изляза. Освен това ще виждате каквото виждам и аз — ще нося камера.

Като чу предложението на Мати, Габриел отиде до буса с оборудването и се върна с бял гащеризон за еднократна употреба, каска, предпазни очила, наколенки и челник, свързан с камера с оптични влакна, както и слушалки със свръхчувствителен микрофон, който залепи отстрани на шията ѝ, и газова маска, която да пази дробовете ѝ от евентуалните зарази във въздуха поради изпражненията на плъховете.

Тя седна в катераческа седалка и я завързаха за въже.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита Буркхарт.

— Не — отвърна Мати, коленичи и бавно влезе заднешком в шахтата.

Буркхарт и Дитрих я спускаха, а Габриел гледаше лаптопа, който получаваше сигнал от камерата ѝ.

Шахтата беше само малко по-широка от раменете на Мати. За миг усети нарастваща клаустрофобия, но точно тогава премина в откритото пространство и краката ѝ докоснаха земята.

Откачи въжето от седалката. Приклекна, огледа се и видя на светлината от челника, че чакълестата повърхност продължава във всички посоки и чернотата поглъща лъча ѝ.

— Това е нещо като огромно дренажно поле — каза тя.

— Не виждаме много добре — чу гласа на Габриел в ухото си. — Използвай и втория фенер.

Мати го извади и включи, зарадвана на мига от мощния лъч, който прониза мрака.

Видя нещо мръснобяло на десетина метра отпред, зад носеща стоманена колона. После отляво се разнесе цвърчене. Обърна се и лъчът освети дузина плъхове, които я гледаха и душеха към нея, някои ѝ цвъртяха сърдито, други дъвчеха нещо.

Беше зловещо и тя чу в главата си гласа на Никлас, който ѝ казваше да се маха оттам.

Но вместо това тя се наведе и тръгна патешката към бялото нещо зад колоната. На метър от него видя какво е и застина.

От чакъла стърчеше кост.

— Това е човешка бедрена кост — каза Габриел в ухото ѝ.

Мати преглътна на сухо и насочи светлината по-навътре в подземие, където от мрака изплуваха още кости.

После видя човешки череп. И още два.

А след това още черепи и кости, пръснати навсякъде като мидени черупки.

ГЛАВА 26

— Това е гробница! — прошепна Мати.

— Виждаме ги — каза Буркхарт в ухото ѝ. — Дитрих иска да се махаш оттам.

Мати не възнамеряваше да се противи. Никога не беше попадала на по-страшно място и искаше да се измъкне, преди да я нападне клаустрофобията.

Но щом се обърна да си върви, лъчът светлина попадна върху нещо на двайсет метра встрани. Гледката сякаш удари Мати и я запрати стъпка назад.

Два по-пресни трупа, и двата останали почти без кожа.

Жена. Мъж.

Дрехите им висяха на парцали.

Въпреки че изобщо не искаше да го прави, Мати приближи на няколко сантиметра. Позна черната раирана поло яка, която висеше от по-едрото тяло, и целият ѝ свят се срина.

Падна на колене и заби поглед напред, дишаше дълбоко и учестено, дъхът ѝ отекваше в маската и се чувстваше като зомби, като жив мъртвец.

— Мати? — прокълтя гласът на Габриел в ухото ѝ.

— Виждате ли ги? — попита немощно.

— Виждаме ги, Мати. Моля те, махай се оттам.

— По-едрият е Крис.

— Боже мой, не! — извика Габриел.

На Мати ѝ прималя и си помисли, че ще припадне.

Отметна глава назад, поемаше си въздух с мъка, беше като пияна. Но през петната, затанцували пред очите ѝ, видя първия пакет — завързан за гредите на тавана, на около метър пред нея.

Беше с размера на обикновена книга, увит в зелена восъчна хартия с букви на кирилица и размазан печат на немски.

За няколко секунди нищо в тази ситуация не изглеждаше реално и не можа да осъзнае какво вижда.

Но после отметна глава още по-назад и видя още такива пакети в зелена хартия, завързани за гредите. Още много.

Всички бяха свързани с електрически проводник.

— Енгел! — изрева Буркхарт. — Това са бомби! Веднага се махай оттам!

ГЛАВА 27

Всичко отминава. Нали така се казва, приятели мои?

Определено точно това каза майка ми последния път, когато я видях, предателската кучка.

Всичко отминава. Сякаш това може да обясни каквото и да било на едно осемгодишно момче. Сякаш това оправдава постъпката ѝ спрямо себе си, спрямо баща ми и спрямо мен.

Но този път старите хора са познали. Всичко отминава. Знам го с такава сигурност, с каквата познавам себе си, въпреки маските, които съм принуден да нося.

Размишлявам си така зад волана на моя мерцедес, защото току-що преминах покрай входа на кланицата на скорост, сякаш нямах търпение да се махна.

Автомобилите са повече от вчера, два пъти повече — полицейски коли, бусове на криминолози и леки коли без отличителни знаци, а цялата кланица е опасана с жълта полицейска лента, обозначаваща местопрестъпление.

Ала вместо да се озова на ръба на паниката, както стана вчера, изстивам вътрешно, подобно на влечуго. Минавам покрай кооперациите западно от кланицата и бързо взимам трудно решение.

Преди много години, всъщност много рано в живота си, научих, че оцеляването означава да действаш на мига, с най-добрата информация, с която разполагаш. След като вътре има толкова много хора, няма как в един момент да не разкрият тайната на кланицата. Просто е логично.

Затова отбивам след няколкостотин метра, на върха на малко възвишение, откъдето се открива директна гледка към покрива на кланицата.

За миг ме прорязва носталгия. Кланицата толкова дълго беше част от живота ми, че изпитвам противоречиви чувства относно това, което трябва да сторя.

Но няма друг начин, нали?

Отварям хартиения плик на пода пред седалката до мен и вадя стар, ръбест съветски военен радиопредавател с гъвкава антена. Намирам батерията и тя щраква на мястото си.

Включвам захранването. За момент лампичката до превключвателя остава тъмна и започвам да се притеснявам.

Но после светва в зелено.

Вкусът в устата ми е едновременно горчив и сладък, докато настройвам радиото на канал с честота, която зададох преди почти двайсет и пет години.

Пръстите ми намират копчето за детонация. Гърлото ми изщраква от удоволствие.

Е, приятели мои, май е време да организираме един малък ад в Берлин, а?

ГЛАВА 28

— Мати! — изрева Буркхарт. — Излизай!

В подземието на кланицата следователката бързо се отърси от обзелата я от шока мъгла. Пресегна се и откъсна парче от зелената восъчна хартия, там, където имаше надпис.

Хвърли последен поглед към тялото на Крис и се запромъква възможно най-бързо към шахтата, като през цялото време се бореше да потисне силното желание да спре, да се просне на земята и да плаче до скъсване.

Когато стигна дъното на шахтата, вдигна поглед нагоре — Буркхарт я гледаше сериозно притеснен.

— Закачвай се — нареди.

Мати пхна зелената хартия в джоба на гащеризона, завърза въжето към седалката и извика:

— Готово!

Веднага започнаха да я изтеглят. Тя се наместваше по пътя нагоре в тясната тръба и затвори очи, за да се пребори с клаустрофобията, докато Буркхарт не я хвана за гърба на седалката, не я вдигна и остави със сигурна ръка на пода.

Мати трепереше, сякаш попаднала под силна струя студен въздух.

— Видяхте ли? — обърна се към главен комисар Дитрих, който изглеждаше зашеметен.

— Колко трупове имаше долу?

— Двайсет? Трийсет? Както казах, там, долу, е гробница.

— Не ме интересува какво е, трябва да се махаме отгук, и то веднага — настоя Буркхарт и погледна към Дитрих. — Цялото помещение е опасно с бомби. Изкарайте хората си веднага и повикайте федерален полицейски екип за обезвреждането им.

Комисарят се поколеба, явно смутен от мащабите на това, което се разкри пред очите му.

Буркхарт заговори още по-настойчиво:

— Господин комисар, преди цяла вечност работех за GSG 9 и ви казвам, че трябва да изкарате хората си оттук, докато не дойдат експертите.

Лицето на Дитрих се изкриви и преbledня. Комисарят се обърна към инспектор Вайгел и останалите от екипа, които го гледаха в очакване. Най-накрая се реши и изрева отривисто:

— Вън! Всички. Вземете само най-необходимото. Веднага!

Десетимата души в кланицата се спуснаха към оборудването си и наградиха компютри, камери и вече събраните улики. След по-малко от минута всички се изнизаха бързо през обора и излязоха пред входните врати.

Докато вървяха към пътя за Аренсфелде, дъждът се превърна в мъгла. Мати следваше Буркхарт мълчаливо, като пребита след видяното в подземиято.

Крис беше мъртъв. Никога повече нямаше да го види.

Почти беше стигнала полицейската бариера, когато избухна първата бомба.

Извърна се рязко назад.

Дим и прах се понесоха на талози от прозорците и вратите, а в следващия миг огромно, оглушително изригване я запрати на земята и пръсна кланицата на парченца.

**КНИГА ВТОРА
„ВАЙЗЕНХАУС 44“**

ГЛАВА 29

Джак Морган прекоси коридора на огромния мезонет северно от парк „Монбижу“ в централен Берлин.

Вървеше след слаб, блед мъж около трийсетте, със светли сини очи, пиърсинг на веждите, дълъг черен тренчкот, изрусена до бяло коса и кожени ръкавици половинки, украсени с капси. Всичко това го караше да изглежда като излязъл от филм за вампири.

Но Даниел Брехт беше един от най-добрите следователи на „Прайвит“ в Европа, впечатляваща личност, който с лекота се оправяше с културите и езиците.

Брехт премести ремъка на черната чанта за документи на лявото си рамо, хвана дръжката с ръка и натисна. Влязоха в тъмна стая, която миришеше на секс.

Следователят натисна ключа за лампата и бликна светлина.

Гневен мъж с тяло в страхотна форма и кожа с цвят на карамел се изправи рязко в леглото и им се разкрещя на португалски. Морган не разбра и думичка от крясъците на Касиано.

Брехт обаче разбра. Показа значката си и това поуспокои футболиста. Едва тогава Морган забеляза жената, блондинка с огромни гърди, потънала в пиянски сън до Касиано.

Шефът на „Прайвит“ се изненада. Беше видял в интернет снимки на съпругата на футболиста, Перфекта — бразилска манекенка с шеметна екзотична външност и невероятно тяло. В сравнение с нея жената в леглото изглеждаше съвсем обикновена.

През следващите пет минути Брехт разпитваше Касиано и превеждаше на Морган.

— Познавате ли Кристофър Шнайдер? — попита Брехт. — Работи за „Прайвит“.

Нападателят поклати отрицателно глава.

— Не съм го чувал.

— Къде е съпругата ви? — кимна Брехт към спящата жена.

Касиано сви рамене и се усмихна.

— Перфекта е на снимки в Африка. Ще се върне вдругиден.

— Ще ти се стъжни, ако разбере, че си имал гости с преспиване — каза Морган.

Думите му отрезвиха спортиста.

— Добре де. Срегнах се за десет минути с Крис Шнайдер в понеделник. Разпитваше ме за мачовете, в които не се представих добре, в началото на сезона.

— Тези ли? — Брехт извади един айпад от чантата си. Подаде гласова команда и устройството пушна клип как Касиано пропуска страхотно подаване.

— Сутринта изгледахме всички записи — каза Морган. — Изобщо не приличаш на машината за голове, каквато си в други мачове.

— Бях болен, непрекъснато ми се гадеше — възнегодува бразилецът. — Ходих на лекар, той каза, че имам проблем с немската храна. Оправях се, после пак се разболявах, но продължавах да играя. Болен, контузен — аз играя. Известен съм с това.

— Сигурен ли си, че не си се преструвал? — попита Морган.

След превода вбесеният Касиано се разкрещя на португалски:

— Как пък не! Световното първенство е след три години! Да не си се чалнал, как смяташ, че ще си прецакам шансовете ли?

Брехт посочи жената, която от виковете се беше размърдала в просъница.

— Изглежда, се опитваш да прецакаш брака си със супермодела, така че откъде да знаем?

— Това е само за забавление — отново възнегодува футболистът. — И отговорът ми още е „не“. Не се преструвах. Никога не се преструвам. Въпрос на чест.

— Познаваш ли Максим Павел? Собственик е на онзи клуб за травестити, „Кабаре“.

Касиано се обиди.

— Да приличам на почитател на мъжете, които се обличат като жени?

— Не отговори на въпроса — сръза го Морган. — Познаваш ли Павел?

— Както казах на Шнайдер — въздъхна бразилецът, — запознахме се в друг негов клуб, не „Кабаре“, а в „Денс“, ако не се лъжа.

— Знаеш ли, че е свързан с руската мафия? — попита Брехт.

— Не знаех, докато Шнайдер не ми зададе същия въпрос — безизразно отвърна футболистът. — Както казах, срещал съм го веднъж. Говорихме само пет минути.

— За какво?

— Каза, че ми е голям почитател. Поиска ми автограф.

— Някой може ли да потвърди? Жена ти?

— Перфекта не беше с мен, когато отидох в клуба. Но „Кабаре“ е на десет минути пеша оттук, така че направете същото, което казах на Шнайдер — идете да питате Павел.

ГЛАВА 30

Пожарникарите обливаха с маркучи димящите останки на кланицата.

В ушите си Мати още чуваше бучене след взрива, а пред очите ѝ се появяваше трупът на Крис. Седна на калника на една линейка и стисна очи, докато фелдшерът превързваше раната на главата ѝ.

Буркхарт седна до нея — бинтоваха ръката му с марля. До него главен комисар Дитрих беше с натъртена скула.

Пред тях стояха доктор Габриел и Ризи Баумгартен, германски федерален агент, която бе поела контрола над разследването.

Доктор Габриел каза:

— Току-що говорих с Джак Морган. Даде позволение да извикам наши екипи криминолози от бюрата ни в Амстердам, Цюрих, Париж и Лондон. Каквото пожелаете от „Прайвит“, е на ваше разположение.

— Смятам, че вече се набъркахте твърде много — изсъска Баумгартен, извисяваща се с дващестина сантиметра над хипито учен.

Мати дочу думите ѝ през бученето в главата си и попита:

— Това какво трябва да означава?

— Означава, че може би нямаше да има взрив, ако не бяхте се спуснали долу, фрау Енгел.

— Някой трябваше да го направи — намеси се Дитрих. — Тя беше с подходящ ръст, а и няхаме никаква представа, че долу е пълно с бомби.

Комисарят изглеждаше много по-отпуснат и дружелюбен след експлозията. Мати му се усмихна хладно, благодарна за подкрепата.

Но Баумгартен не се примири.

— Пратили сте аматьор!

— Не съм аматьор! — извика Мати.

— Задействали сте бомбата.

— Нищо не съм задействала. Не се спънах в нищо.

— Значи е чисто съвпадение, че сградата се е взривила точно след като сте слязла долу?

Буркхарт поклати глава.

— Ако е било капан и тя го беше задействала, щеше да гръмне на мига. Мисля, че е извършено дистанционно, чрез радиоуправление. Просто извадихме късмет, че се измъкнахме преди това.

Баумгартен ги изгледа всичките подред, после се обърна към Габриел:

— Казахте, че имате запис на видяното от фрау Енгел в подземиято.

Ученият кимна и го пусна на компютъра си. Баумгартен се кротна донякъде, когато видя гробницата. Мати извърна поглед, щом на екрана се появи трупът на Крис. Но мярна как се протяга и откъсва зелена хартия от пакетите взрив, затова извади парчето от джоба си и го даде на федералната агентка.

Баумгартен го разглежда известно време и се произнесе:

— Чешки „Семтекс“, подобен на С-4. От съветско време. Сигурно е на двайсет и пет-трийсет години.

— Кой го е оставил там и кога? — попита Мати. — Ако Буркхарт е прав, човекът, заложил бомбите, трябва да ни е наблюдавал или поне е знаел, че в кланицата има полиция. Но не е знаел, че излизаме. Искал е да убие всички ни, за да погребете това подземие.

Баумгартен размишляваше над тези думи и Дитрих се намеси:

— Съгласен съм. Освен това смятам, че фрау Енгел откри нещо като място, на което сериен убиец изхвърля жертвите си. Как иначе ще обясните трийсетте черепа там?

— Може би е наемен убиец — предположи Буркхарт. — Може би го наемат хора, които искат да се отърват от враговете си, а той изхвърля труповете тук.

Дитрих кимна.

— Струва ми се възможно.

Баумгартен не коментира никое от предположенията. Друг агент я повика и тя тръгна точно когато се появи инспектор Вайгел.

— Какво е сега положението, господин главен комисар?

— Задънена улица, поне що се отнася до това място. Наистина не можем да правим нищо друго, освен да чакаме екипите криминолози да открият някакви улики.

— Може да отнеме повече от седмица! — възнегодува Мати.

— Може — съгласи се главният комисар.

— Значи ще прекратите разследването?

— Нищо подобно. Но знам какво ще кажат началниците. Имаме цял списък с убийства, по които работим, а за този случай вече отговарят федералните. Сигурен съм, че докато не намерим още улики, ще работим по случаи, които е по-вероятно да разрешим в краткосрочен план.

Мати вдигна гневен невярващ поглед.

— Добре тогава, но можете да сте абсолютно сигурни в едно, хаупткомисар — „Прайвит Берлин“ ще работи по този случай всяка една секунда. Няма да се откажем, докато не пипнем копелето, убило Крис и другите хора, погребани под тези руини.

ГЛАВА 31

Нощен клуб „Кабаре“ беше празен и тъмен, само няколко работници се мотаеха вътре, а един мъж по трико упражняваше танцовия си номер на музика, която Джак Морган не успя да разпознае.

Интериорът на клуба беше прекалено пищен — сепарета с кадифена дамаска, кристални полилеи и гърмяща стереоуредба.

Морган хвърли един поглед и искаше да тръгне за Аренсфелде. Току-що беше научил от Буркхарт, че Мати е открила трупа на Крис, масовия гроб и че кланицата е срината до земята.

Но колегата му го беше уверил, че всички са добре и Морган не може да помогне с нищо съществено, след като разследването е поето от федералната полиция, затова Джак с неохота се съгласи да продължи да разнищва случая с Касиано.

Широкоплещест дебеловрат мъж се подпираше на бара. Изгледа подозрително двамата новодошли и ги попита какво искат. Брехт показва значката си, представи Морган и помоли да повикат Максим Павел.

Барманът руснак се развесели и на скован английски се обърна към Морган:

— Имате ли бюро и в Москва, господин Прайвит?

— Имаме.

Барманът се ухили с един липсващ зъб и кимна към Брехт:

— Добре сте се сетили да пуснете този кръвопиец в Берлин. В Русия нямаше да оцелее повече от десет минути. Щяха да го ковнат в сърцето с някой кол.

Без да трепне, Брехт оголи кучешките си зъби.

— Хапя такива като теб по врата.

Барманът му изръмжа:

— Разкарай се, докато не съм повикал полиция да те изхвърли на слънце.

— Не и преди да говорим с Павел — настоя Брехт.

— Няма го...

— Аз съм Павел — разнесе се глас зад гърба им.

Морган се обърна. В помещението току-що беше влязъл мъж и докато вървеше към тях, свали шлифера си и го пусна върху един стол. Павел беше здрав, красив мъж на трудно определяема възраст. Кожата му беше толкова гладка, че според Морган нямаше как да не си е правил пластична операция.

— Какво искате? — попита настойчиво Павел.

— От „Прайвит“ сме — отвърна Морган.

— Вече започнахте да идвате тук редовно.

— Крис Шнайдер е идвал при вас миналата седмица, нали?

— Точно така. Защо питате?

Морган обясни:

— Малко след посещението си тук е бил убит, а трупът му изхвърлен в кланица, пълна с плъхове, която беше взривена преди два часа и за малко не уби други двама мои агенти.

Това изненада Павел и той се посви.

— Взривена? И Шнайдер е мъртъв?

— Аха — потвърди Брехт. — Къде бяхте тази сутрин?

— Шофирах извън града. Така се успокоявам.

— Някой може ли да го потвърди?

— Сигурен съм, че ако ме попита истински полицаи, ще намеря някого.

— Шнайдер разпитва ли ви за Касиано? — поинтересува се Морган.

— Казах му, че съм виждал Касиано веднъж в „Денс“, друг мой клуб.

— Само тогава?

— Виждал съм го и по телевизията — отвърна Павел.

— А жена му Перфекта? С нея виждали ли сте се?

Собственикът на клуба се поколеба, после каза:

— Само веднъж, същата вечер.

— Значи са били заедно?

— Точно така. Много красива двойка. Но сега трябва да нагледам репетициите, имам и друга работа преди тазвечерното представление.

Брехт понечи да възрази, но Морган го спря.

— Благодарим за отделеното време, хер Павел.

Руснакът го изгледа изпитателно и се усмихна широко.

— Елате да гледате шоуто, господин Морган. За вас —
безплатно.

Морган се усмихна хладно.

— Не си падам по травестити.

— „Кабаре“ е нещо много повече — Павел изобщо не се смути.

— Костюмите, гримът, талантът. Прекрасна форма на изкуство.

— Ще се обадя, ако размисля.

Когато излязоха навън, дъждът бе намалял до ръмеж.

— Някой ни лъже, Джак — промълви замислено Брехт.

Морган кимна.

— Знам.

ГЛАВА 32

Час по-късно Агнес Крюгер излъчваше почти царственост, седнала в приемната на пищната си градска къща на „Фазаненщрасе“, в елитния берлински квартал Вилмерсдорф, и слушаше доклада на Мати Енгел и Катарина Дорук за извънбрачните занимания на съпруга си.

— Три любовници? — гласът на милиардерската съпруга прозвуча като разстроена струна на пиано. — И две проститутки на ден, така ли?

— Да, госпожо — потвърди Катарина. — Съжалявам.

Последва дълго мълчание. Седнала сковано на кадифеното канапе, на Мати ѝ се искаше да изпита съжаление към жената, но можеше да мисли само за това как ще каже на Никлас, че единственият мъж, който някога бе присъствал стабилно в живота му, е мъртъв.

С Буркхарт си бяха тръгнали от мястото на взрива, когато журналистите и федерални агенти запъплиха към района, и се върнаха в бюрото, където Катарина ѝ каза да се прибира, но Мати отказа с мотива, че все още не може да се изправи пред Никлас.

Катарина реши да спази уговорката на Крис със съпругата на Крюгер. Мати не можеше да седи на едно място, затова си взе душ, преоблече се в съблекалните на „Прайвит Берлин“ и тръгна с нея.

Но сега просто искаше да се прибере, да прегърне Никлас и Сократ и да се разплаче.

— Тежко е — наруши мълчанието Агнес Крюгер и се прокашля. — Тежко е да научиш, че не задоволяваш съпруга си по никакъв начин, под никаква форма. Знаете ли имената на любовниците? Телефонни номера, адреси?

Катарина се позасегна.

— Знаем ги, но...

— И какво смяташ да ги правиш, майко? — прекъсна я подигравателен мъжки глас. — Да ги подкупиш? Пак да го прикриеш?

Милиардерската съпруга се сви като зашлевена.

Мати стреснато вдигна поглед към мършав младеж с гръндж дрехи и рошава брада. Надничаше в приемната от коридора.

Агнес Крюгер вирна брадичка сякаш напук.

— Синът ми Руди.

— Казвам се Руде, майко.

— Моментът не е подходящ.

— На мен ми изглежда подходящ — отвърна синът ѝ, влезе бавно в помещението и седна. Кимна на Маги и Катарина. — Продължавайте. Искам да чуя точно какви ги е вършил старият ми пастрок.

Жената на милиардера още повече изопна гръб във фотьойла.

Мати и Катарина замълчаха.

Руди Крюгер изсумтя.

— Знаете ли какво, изобщо не ми трябва подробностите. Знам всичко за Херман. Като изключим парите му, бизнеса му, колекцията произведения на изкуството и колите, той има само още една страна. Пастрокут ми е козел, чиято движеща сила са шишът и топките му. А онези жени са просто дупки. Дори майка ми е дупка, която допълва фасадата на порядъчността.

Фасадата на Агнес Крюгер обаче се разпука и оттам избликна гняв.

— Достатъчно! — изкрещя към сина си. — Връщай се в онази дяволска дупка, която предпочиташ пред дома ми! Вън!

Мъжът се усмихна и се изправи.

— Знам какво ще сториш, майко. Ще измислиш начин да заметеш всичко под килима, и знаеш ли защо?

Агнес Крюгер не каза нищо, просто се взираше ядно в Руди.

— Заради парите — обърна се той към Мати и Катарина. — При майка ми и пастрока ми всичко се върти около пари.

ГЛАВА 33

Джак Морган и Даниел Брехт седяха на маса до витрината на едно кафене, диагонално от „Кабаре“, и обсъждаха защо Касиано твърди, че се е видял с Павел сам, а Павел казва, че са се срещнали и със съпругата му.

— Може би грешка на паметта — допусна Брехт. — Или пропуск в измислената им история.

Морган гледаше през прозореца. Внезапно хвърли салфетката си на масата и се изправи.

— Дотук бяхме с репетицията и другите задължения. Павел излиза.

Брехт метна няколко банкноти на масата и изскочи след него на улицата.

Пред „Кабаре“ собственикът на нощния клуб се качи в такси.

Морган вече махаше на друго такси. Скочиха вътре и казаха на шофьора да следва колегата си.

По пътя Морган започна да усеща ефектите от часовата разлика. Главата му клюмваше, а в мозъка му препускаха какви ли не мисли. Чудеше се дали Павел наистина има нещо общо със смъртта на Крис, чудеше се и как се отразява всичко това на Мати Енгел.

Буркхарт беше казал, че се държи като професионалистка.

Последната му мисъл, преди да задреме, беше — „но колко дълго може да изкара така?“.

След няколко минути Брехт го сръчка и той стреснато се събуди.

— Павел слиза пред „Отел дьо Ром“.

Въпреки преумората Морган позна хотела. По негово мнение беше най-люксовият в Берлин. Обикновено отсядаше точно там по време на посещенията си.

— Познаваш ли някого от охраната? — попита, докато слизаха от таксито малко по-надолу.

— Определено — отвърна Брехт. — Помогнах им миналата година. Американската кинозвезда. Видя ли онзи доклад?

Морган се разбуди напълно.

— Толкова съм уморен, че забравих какво се случи тук. Боже, сигурно е била ужасна каша за разчистване.

— Страхотна каша. Направо лудница.

Влязоха във фоайе с шеметно високи тавани и мраморни колони и се отправиха към рецепцията. Брехт поиска да повикат началника на охраната.

След точно девет минути двамата с Морган бяха в стаята от другата страна на коридора, право срещу резервираната от Павел. Знаеха и че собственикът на нощния клуб беше поръчал шампанско и хайвер.

Очакваше някого.

Брехт отвинти шпионката и вмъкна мъничка камера с оптично влакно и микрофон, която включи към предавател, свързан с айпада му.

— Аз ли плащам за това? — попита Морган и се просна на огромното легло, потиснат отново от мисълта за смъртта на Крис Шнайдер.

— Собствена технология — каза Брехт. — Ето го и румсървиса.

Морган гледаше как пристига количката с шампанското и хайвера. Павел отвори вратата и пусна сервитьора в стаята си. Човекът излезе след няколко секунди.

— Защо нямам такъв миникомплект за наблюдение? — попита Морган.

— Европейска технология — отвърна Брехт. — Още не е стигнала до Ел Ей.

— Забравих, че живея на края на вселената — измърмори Морган и закри очите си с ръка. — Ще подремна. Събуди ме, ако има нещо.

Собственикът на „Прайвит“ се унесе. Точно на ръба на съня, миг преди да заспи истински, Брехт го потупа по рамото.

— Павел си има гостенка.

Морган изръмжа и отвори очи. Със замъглен поглед фиксира айпада, който му подаде Брехт. Устройството показваше жена с дълъг тъмен шлифер и широка непромокаема шапка, застанала гърбом към тях пред отсрещната врата.

Дочуха приглушения глас на Павел:

— Кой е?

— Доставка за вас — отвърна жената с мек португалски акцент и се заигра с колана на шлифера си.

Чуха как резето изщрака и се освободи.

Жената се огледа в двете посоки, после се освободи от шлифера си с едно движение на раменете.

Морган рязко се изправи в леглото. Когато вратата се отвори, жената беше възхитително гола.

Очите на Павел се разшириха от удоволствие.

— Приемам доставката.

Гостенката пристъпи напред и потъна в обятията му. Вратата се затвори.

— Коя е тази богиня? — попита Брехт. — Не видях лицето ѝ.

Морган тръсна невярващо глава.

— И аз не го видях, но веднага познах дупето като капка. Това, приятелю мой, беше Перфекта.

ГЛАВА 34

Когато входната врата на градската къща на Агнес Крюгер във Вилмерсдорф се тресна зад гърба на Руди, съпругата на милиардера възвърна самообладанието и излъчването си.

— Синът ми се представя за анархист и художник. Презира съпруга ми заради парите му — усмихна се кисело жената. — Но не отказва десетте хиляди евро, които Херман превежда в сметката му всеки месец.

Засмя се язвително и погледна Мати.

— Имате ли деца?

— Един син.

— И Руди е единствено дете — обясни Агнес. Замлъкна и продължи: — Но не сте дошли заради него.

— Не — потвърди Катарина. — Дойдохме, защото Крис Шнайдер е мъртъв.

Думите ѝ шокираха съпругата на милиардера.

— Мъртъв? Как така? Беше толкова млад!

Катарина безпристрастно ѝ изложи основни факти. Мати слушаше, сякаш информацията идваше от космоса, неразбираема дори за нея.

— В кланица ли? — изуми се Агнес Крюгер. — Защо?

— Не знаем — отвърна Мати. — Надявахме се, че ще можете да ни помогнете.

— Къде беше Херман през последните няколко седмици? — попита Катарина.

Домакинята им запремята кичур коса.

— Беше тук, в Берлин, през повечето време, ако не се лъжа. Попитайте секретарката му.

— Питаме я — отвърна Катарина. — Каза, че пътува по работа.

— Или за да навести любовниците си.

— Не живее ли тук с вас? — поинтересува се Мати.

Физиономията на Агнес потрепна с болка.

— Херман има стая тук. Спи в нея понякога. Идва и си отива когато си пожелае. Изобщо не му пука тук ли съм, или не — жената се вторачи в Мати, която някак си беше спечелила доверието ѝ. — Да знаете, отначало не беше такъв. Или поне така си мисля. Убеждението, че всичко е простено, се появи с парите.

— Къде се запознахте? — попита Мати.

— Тук, в Берлин, малко след падането на Стената. Печелеше първото си състояние, като вкарваше възможно най-бързо платове в новоосвободения Изток. Бях му секретарка. Руди беше още бебе, първият ми съпруг ме беше напуснал, а... е, Херман го бива в приказките.

— И знае как да печели пари — отбеляза Катарина.

— Премина съвсем естествено към капитализма. Отиваше му.

— Не разбирам — каза Мати.

— Роден е в Източен Берлин, но щом Стената падна, се задвижи.

— Също като Крис.

Жената отново се вгледа в Мати.

— Бил ви е не просто колега.

За втори път през последното денонощие Мати се зачуди толкова ли е прозрачна, но отвърна:

— Бившият ми годеник.

— О, боже — съпругата на милиардера закри устата си с ръка. — Толкова съжалявам, фрау Енгел.

Мати кимна и преглътна на сухо — загубата пулсираше в цялото ѝ тяло.

Настъпи тишина и по кожата ѝ отново премина болезнено усещане, после Агнес Крюгер промълви:

— Значи смятате, че съпругът ми може да е замесен в смъртта му?

— Вие какво мислите? — попита Катарина. — Способен ли е на такова нещо? Би ли имал причина? Това, че Крис е научил за всичките му жени и е щял да ви разкаже, би ли могло да го подтикне към убийство?

Жената мълча известно време, после се извърна с отвращение:

— В това отношение синът ми е прав, душата на Херман е черна като катран. — После се стегна. — Трябва да знаете, че за мъжа ми се носят разни слухове.

— Какви? — попита Мати.

Агнес Крюгер изгледа двете жени, преди да отговори:

— Трябва да говорите с Руди за подробностите, но изглежда, хората, които ядосат съпруга ми, изчезват или загиват в много удобни злополуки.

ГЛАВА 35

Дъждът спря точно преди пет часа следобед и околностите на Паметника на съветския воин в парка „Трептовер“ се обляха в светлина, която за хаупткомисар Ханс Дитрих изглеждаше като никелирана.

Следователят стоеше в основата на мократа статуя на съветския войник, понесъл германско дете. Подутата буза го болеше.

С вид на победител, полковникът се зададе по алеята точно в 17,07 часа.

Очите му отново обходиха сина му, спряха се за миг върху превръзката на бузата и устните му се изкривиха презрително.

— Остави ме на мира, Ханс — заповяда.

— Ще те оставя след тази вечер, полковник — обеща главният комисар. — Онази кланица в Аренсфелде...

— Казах ти да не се занимаваш с това — отсече полковникът и продължи да върви.

Тази вечер Дитрих не посегна към баща си, а изрече зад гърба му:

— Сутринта беше взривена със „Семтекс“ от времето на ГДР.

Възрастният мъж спря и се обърна невярващо, но каза:

— Май чух нещо като оръдеен огън.

Главният комисар кимна.

— Преди да се взриви, открихме разлагащи се тела и скелети в подземие. Трийсет.

Дитрих винаги беше смятал, че нищо не може да развълнува баща му, но тази новина сякаш го стресна.

— Не — гласът му прозвуча внезапно състарен. — Това не е...

— Бяха там — настоя Дитрих. — Какво знаеш?

Полковникът потърка лявата си ръка, сякаш да успокои някаква болка.

— Наистина нищо не знам.

— Но се носеха слухове — Дитрих не се отказа. — Чух те една нощ...

Лицето на баща му се изкриви в гримаса и той хвана ръката си по-здраво, докато изсъскваше в отговор:

— Слухове се носеха навсякъде за всичко и за всеки. Никой не знаеше кое е истина и кое — измислица. Никой. И аз все още не знам.

— А не искаш ли да разбереш?

— Не! — изграчи баща му и се извърна, вече стиснал здраво ръката си. Направи три крачки по посока на най-близкия саркофаг, спря, олюлявайки се несигурно, после политна надясно и се строполи настрани в локва на чакълестата пътека.

За миг Дитрих бе толкова слисан, че не успя да помръдне. Не мислеше, че е възможно да...

— Папи! — извика и се втурна към баща си.

Полковникът се задушаваше, очите му бяха разширени от ужас. Синът му се хвърли да прави изкуствено дишане.

Но дясната ръка на баща му се стрелна и го сграбчи за яката на сакото.

— Знам, че не бях добър баща — изрече на пресекулки. — Но бях ли добър човек?

За пръв път в живота си главният комисар не знаеше как да отговори. Мълчанието му бе красноречиво и полковникът разбра. Страните му се изопнаха. Отмести поглед от сина си към статуята на триумфиращия съветски воин с германското дете, извисяваща се над тях.

— Бях добър гражданин — полковникът си поемаше с мъка въздух. — Знаеш, че беше така.

И с хриплива въздишка животът излетя от бащата на Дитрих, а очите му се взираха с безизразния и изцъклен поглед на смъртта.

ГЛАВА 36

Часът е осем вечерта, когато влизам в „Диана ФКК“ — първокласен мегабордей с луксозна спа обстановка в покрайнините на Западен Берлин.

Закрити басейни, джакузита, сауни, масажистки. И красиви жени от всякаква раса и цвят, които важно се разхождат съвсем голи.

Човек би си помислил, че жаждата ми за плът е била задоволена от късната следобедна интерлюдия с приятелката ми, жената, която искрено вярва, че я обичам. Ала смъртоносните събития от последните два дни явно са ме изпълнили с неутолимо желание за всичко плътско.

Плащам входната такса и слизам долу, в съблекалнята, където се събличам, намятам си халат и нахлузвам гумени чехли. Взимам платнената чанта с последно придобитата маска и се отправям към горния етаж, откъдето долита женски смях.

Има ли нещо по-хубаво от това? Звукът от женски смях? Чувствам се жив тук, сред тези смеещи се жени. Мога да бъда какъвто си поискам. Те могат да бъдат каквито си поискам.

А това е облекчение след толкова дълъг и труден ден.

Но както се разхождам и оценявам жените по критериите си, умът ми не спира да ме връща към физиономията на моя приятел крадеца, когато го зашеметих с електрошоковия пистолет.

Дори при гърмящата от бара на бордея музика чувам съвсем ясно хрущящия, мачкащ звук на отвертката, проникваща в мозъка му.

И зад всичко това като бляскав фон — споменът за невероятното огнено кълбо, което се издигна над кланицата, изпепелявайки и разпръсквайки тази част от миналото ми на милиони частици.

Докато вървя през спа зоната и се възхищавам на жените в басейните, тези приятни спомени отстъпват място на по-неотложни въпроси. Остава да свърша още много неща, за да погребя миналото си завинаги, ще ми е нужна всяка частица от уменията ми, за да стане бързо и без следа от моето участие.

Но ще почакам до утре, преди да се заема с тези изключително важни задачи.

Сега-засега се опитвам да се очистя — чувствено принизяване до първобитното, освобождаване от всичко онова, което представлявам в очите на непросветените от външния свят.

Съзирам жертвата си на издигната платформа в средата на единия басейн.

Тя е екзотична. Черна коса. Тъмни, искрящи очи. Оттенък на червена мед в кожата.

Гола е, като изключим златната верижка около кръста ѝ, и се извива в ориенталски танц с бавни движения за удоволствие на няколкото мъже, излегнали се във водата под нея.

Стоя и я гледам, докато очите ни се срещат. Усмиввам се и я повиквам с пръст. Тя отвърща на усмивката ми и не спира да танцува.

Продължаваме така и едно приятно, леко напрежение се разстила между нас, докато най-накрая тя слиза, пресича басейна и идва при мен. Кафявите ѝ очи са ослепителни. За бедрата ѝ съм готов да умра.

Казва, че името ѝ е Бетина, и пита дали искам компания. Усмиввам се топло. Намества се в ръцете ми, сякаш по рождение мястото ѝ е под мен. Както е и всъщност.

Казвам ѝ, че имам малка изненада за нея в чантата си.

— От какъв тип е тази изненада? — пита Бетина.

— От типа, който изненадва, глупаво момиче — дразня я.

Минута по-късно в огледалната стая я карам да застане на четири крака, с разтворени бедра, за да мога да виждам всяка малка подробност от нейното тайнство.

Отключвам кутията и изваждам маската: черен ягуар със златни очи и рубинена уста, оголил златни зъби.

Бетина поглежда през рамото, притеснена от маската.

Вече усещам как го вдигам.

Поставям си маската и се приготвям да вляза в нея.

Бетина вече е явно обезпокоена и не мисля, че щях да съм повъзбуден, дори да бях планирал да я удуша или да забия отвертка в мозъка ѝ.

— За какво е маската? — пита с треперлив глас.

— Това е древна реликва на майте, Бетина — казвам, докато се привеждам над нея и я пронизвам като пантера, разтърсен от изпъшкването ѝ на изненада и страх. — Тя изобразява техния бог Ягуар — владетеля на нощта и господар на шибания подземен свят.

ГЛАВА 37

В осем и половина същата вечер Мати стоеше неуверено пред вратата на апартамента си. Усещаше мириxa на прясно изпечени бисквити. Чуваше говорителя по радиото да съобщава новините и долови нещо за взрива в кланицата.

Опря глава о вратата. Беше повече от леко пиана.

Срещата за разработка на стратегия, свикана от Джак Морган в шест вечерта, с цел по-добър контрол на различните посоки, в които тръгва разследването, в крайна сметка премина в импровизирано бдение за Крис.

Наляха се напитки. Вдигнаха се тостове. Разказаха се истории. Проляха се сълзи. Дори се смяха няколко пъти на стари спомени.

Сега, докато стоеше пред вратата на апартамента си и ровеше за ключовете си, тя осъзна, че от Крис са ѝ останали само спомените.

Той завинаги щеше да е само спомен.

Но Никлас беше жив. Никлас имаше бъдеще. Трябваше да го накара да разбере това.

Мати отвори вратата и видя леля си Сесилия да излиза от кухнята.

— Къде е той? — попита Мати, без да може да скрие тъгата.

— Току-що отиде в стаята си — лицето на леля Сесилия се изопна от безпокойство. — Крис?

Мати прехапа устна и поклати глава.

— Мъртъв е, лельо Се.

— Не! — извика жената и се втурна към нея. — Не! Какво се случи?

Мати се отпусна в прегръдката ѝ, в очите ѝ напиреха сълзи.

— Ще ти обясня по-късно, след като кажа на Никлас. Но как бих могла да го направя, когато не мога и на себе си да го обясня?

Леля ѝ я прегърна силно и сълзите ѝ се отприщиха. Мати хлипаше в ръцете ѝ.

— Животът понякога е толкова жесток, дете — галеше я по гърба Сесилия.

— Защо? — изплака Мати. — Защо?

— Не ми е дадено да отговоря на този въпрос, скъпа, най-добре да се обърнеш към Бог.

— Мамо?

Мати вдигна глава и видя, че Никлас я гледа от коридора. Вече беше с пижама и изглеждаше толкова уплашен, че тя едва не припадна от скръб. Но се овладя, остави леля си и тръгна към него.

— Съжалявам, Ники.

Брадичката на сина ѝ потрепери и за миг майка му си помисли, че ще обвини нея и ще избяга. Но разплаканото момче се притисна до гърдите ѝ и изхлипа:

— Но аз си мислех... молах се... леля Се каза, че...

Мати го вдигна на ръце и го занесе до люлеещия се стол в стаята с телевизора.

— Зная. Зная.

Детето се сви в ръцете на майка си. Сократ се появи отнякъде и скочи в скута му.

ГЛАВА 38

На следващата сутрин, след почти безсънна нощ, Мати устоя на вътрешния си подтик да отиде рано на работа. Остана с Никлас, приготви му закуската и вървя с него до гимназия „Джон Ленън“, където беше началното му училище.

Когато приближиха, Никлас спря, погледна я и попита:

— Добре ли си, мамо?

Тя тъкмо се канеше да го попита същото. Прегърна го.

— Докато си имам теб, малки господине, винаги ще съм добре.

— Аз също — каза Никлас.

Тя го целуна.

— Върви, иначе ще закъснееш. Леля Се ще дойде да те вземе.

— Знам пътя за къщи.

— Знам, че го знаеш. Но тя ще дойде така или иначе.

Мати изчака, докато синът ѝ изчезне по стълбите вътре в училището. Телефонът ѝ иззвъня. Беше Катарина Дорук.

— Чакай ме в „Тахелес“.

— Бях тръгнала към офиса.

— Разбрах, че Руди Крюгер живее и работи в „Тахелес“. Може да е подходящо време за разговор. Чувам, че винаги е по-добре да отидеш рано, когато си имаш работа с творци и анархисти.

Мати си беше поставила за цел да разбере миналото на Крис, но видя ползата от това да поговори със сина на милиардера.

— Кога?

— Ще бъда там след дващест минути.

Мати се отправи към метрото на „Розенталер Плац“. Беше хладен, ветровит ден, с тъмни бурни облаци, понесли се по тъмносиньо небе. Загледа се, замислена дали животът не е просто това — облак, носещ се по синьо небе, после внезапно отнесен от вихъра.

Тази мисъл я бе погълнала, докато не влезе в станцията на метрото и не забележа вестникарските заглавия в „Берлинер Цайтунг“ и „Берлинер Моргенпост“ на една от будките. Грабна ги и двата, плати и

зачете статиите за кланицата, докато пътуваше към улица „Ораниенбургер“.

И двете истории отбелязваха експлозията, факта, че полицейски автомобили са забелязани в района предишния ден, и слуха, че главен комисар Ханс Дитрих работи по случая. Федерален агент Ризи Баумгартен обаче беше единственото служебно лице, цитирано в двете истории, и тя бе разкрила много малко, отказвайки да съобщи какво е правила полицията в старата кланица преди взрива.

Статията от „Моргенпост“ отиваше по-далеч, отбелязвайки, че правителството на ГДР е построило кланицата като спомагателна към главния склад за добитък и кланицата на Източен Берлин в края петдесетте години на миналия век. По време на бавното рухване на комунистическата икономика сградата била използвана все по-рядко и после изоставена. Стояла така допреди вчерашния взрив.

— Това място никога не е било напълно изоставено — промърмори Мати на себе си, докато слизаше от влака на метрото. — Някой е знаел за онова подземие и онази фалшива канализация много, много отдавна.

ГЛАВА 39

„Тахелес“ бе въплъщение на невъзмутимостта в Берлин — перфорирана от куршуми, белязана от бомби и покрита с графити сграда в Мите, която източногерманците така и не събориха след края на Втората световна война.

Когато Стената падна, много заселници се нанесоха в бившия универсален магазин на улица „Ораниенбургер“ и създадоха колектив на художниците. Двайсет години по-късно над сто художници живееха и работеха в сградата и прилежащия парк, който с годините се разви и вече включваше студия, авангардно кино, ресторанти, заселническо градче, гигантска скулптурна градина и открит кът със сцена за представления.

Беше осем и петнайсет сутринта, но сградата бе почти мъртвешки тиха. Качиха се по стълбите. Наетата от Руди Крюгер квартира беше на третия етаж. Смартфонът на Катарина иззвънтя, тя го погледна.

— Интересно. Оле Ларшон, шведският финансист, току-що обяви, че е придобил петпроцентен дял в „Крюгер Индъстрис“.

— Което означава, че? — попита Мати.

— Възможно е да са станали мишена на опит за поглъщане и според този доклад не е имало коментар от Крюгер, който бил извън страната по работа.

— Обзалагам се, че едно насилствено поглъщане ще постави Херман под голямо напрежение.

— И определено ще го държи настрана от жените му — добави Катарина.

— Може би достатъчно, за да го направи убиец?

— Не знам. Хайде да попитаме.

Намериха вратата към студиото на Руди Крюгер. Отвътре се носеше електронна музика. Катарина почука силно.

— Работя! — незабавно изкрещя младежът.

Катарина се идентифицира и миг по-късно музиката утихна и вратата се отвори на верига. Доведеният син на милиардера носеше

бял работен комбинезон, изпръскан с черна и синя боя.

— Зает съм. Изложбата ми се открива след три дни, а след час трябва да съм на една среща.

— Искаме само да поговорим с теб за втория ти баща, предполагаемия убиец — каза Мати.

Той ги изгледа изпитателно и отвори вратата.

Влязоха в таванско помещение със северно изложение; светлината изпълваше голямо студио с висок таван. Платна бяха накацали по стативи, други се трупаха до стените. Всичките бяха абстракции в синьо и черно с думите „груб“, „поквара“ и „бунт“, плеснати някъде по платното в блестящо жълто или червено.

— Продаваш ли? — попита Катарина.

Руди я погледна презрително.

— Купуването и продаването нямат много общо с изкуството. Аз съм повече по рисуването, отколкото по маркетинга.

— Аха — провлече Мати. — Разкажи ни за втория си баща. Майка ти каза, че е убивал хора, но не знаеше подробности.

Устните му се изкривиха, сякаш бе захапал нещо кисело.

— Това са слухове.

— Откъде идват?

— Такава е мълвата.

— Нещо по-конкретно? — настоя Мати.

— Просто погледнете проектите му — каза Руди. — Всичко е там, ако наистина искате да ровите. Проверете Африка.

— Възнамеряваме да го направим — потвърди Катарина. — Затова ли ти се обади Крис Шнайдер миналия понеделник?

Мати се намръщи. Не знаеше за никакво обаждане. Милиардерският син също изглеждаше изненадан.

— Вие как...?

— Прегледахме разпечатката от телефона на Шнайдер — обясни Катарина. — И излезе твоят номер.

— Защо сте я разглеждали?

— Той е мъртъв — отрони Мати. — Убит.

Руди, изглежда, се шокира, но каза:

— Да, Шнайдер ми се обади. Щеше да се срещне с втория ми баща и питаше дали Херман наистина е безскрупулното корпоративно копеле, какъвто го изкарват в пресата.

— Ти какво каза? — попита Катарина.

Усмивката на Руди беше като на хиена.

— Казах, че вторият ми баща в живота е много, много по-лош, че би прерязал гърлото на майка си, ако смята, че с това ще спечели някое евро.

ГЛАВА 40

— Разбрахме, не харесваш втория си баща — продължи Катарина. — Защо?

Руди Крюгер взе четка от палитрата и огледа един от шедьоврите си, преди да отговори.

— Защото Херман е същинско корпоративно капиталистическо прасе, подчертавам „прасе“.

— Пример? — настоя Катарина.

Той хвърли четката обратно върху палитрата.

— Например начинът, по който се отнася с майка ми. Преди двайсет години я накара да подпише предбрачен договор, който ограничава сумата, която ще получи при развод. Това я държи вързана за него. Тя никога няма да се откаже от парите, независимо какво прави той. А и искрено вярва, че дълбоко в себе си той я обича.

Руди изсумтя и поклати глава.

— Колко получава при развод? — попита Мати.

— Десет милиона евро.

— Не е толкова зле — отбеляза Катарина.

— Ако мъжът ти струва три и половина милиарда и е направил повече от тях, докато си била омъжена за него?

— Разбирам те, но какво може да направи тя? — каза Мати.

— Какво може да направи ли? — Руди Крюгер се изсмя язвително. — Може да покаже малко воля и характер и да го напусне.

— Това ли е съветът ти?

— Или това, или ще се научи да живее с три любовници и къща, пълна с проститутки.

— Какво знаеш за Оле Ларшон? — смени темата Катарина.

Главата на милиардерския син се прибра като на костенурка в черупката си.

— Кой?

— Шведски финансист — поясни Катарина. — Започнал е насилствено поглъщане на компанията на втория ти баща преди час.

Руди изстреля забързано:

— Никога не съм го чувал.

— Руде? — повика женски глас.

Тя беше миниатюрна, не повече от четирийсет килограма, с красиво лице и с прическа, която я караше да изглежда измършавяла. Около врата си беше заметнала бедуински шал.

— Това е Таня — представи я Руди. — Моята... въ... ученичка.

— Ясно — каза Катарина.

— Трябва да тръгваме за митинга, Руде — повика го Таня.

Руди разкопча ципа на работния си комбинезон, под който се показаха дънки и тъмен пуловер, и се обърна към двете следователки:

— Ако сте дошли да ме питате дали доведеният ми баща има нещо общо със смъртта на Шнайдер, наистина не знам. Но ако сте дошли да ме питате дали смятам, че е способен на това, отговорът ми е, че Херман Крюгер е способен на всичко.

ГЛАВА 41

Часът е точно девет, когато паркирам моето „Ауди“ А5 доста надолу по улицата от Германския федерален архив в Западен Берлин.

Отдайте го на немското в мен, отдайте го на възпитанието от ранна възраст, но много държа да пристигам точно навреме за откриванията.

Оглеждам се в огледалото. Гримът, сивата коса и дрехите ме състаряват. Сложих си баварска алпийска шапка, която ми е твърде голяма и ръбът пада точно над веждите ми. Излизам от колата с куфарче и бастун.

Докато напредвам към будката на охраната, се разтърсвам от време на време, сякаш съм получил удар и това е паралитично трептене.

На портала показвам професионално подправена карта от Хайделбергския университет и се представям за разсеяния Карл Грьонинг, заслужил професор по история, който е забравил да вземе шофьорската си книжка, след като е дошъл чак до Берлин с влака, за да проведе изследване върху селскостопанска политика от деветнайсети век.

Охраната ми дава синя значка на изследовател и ме пуска вътре.

Дворът на архива прилича на западащ колежански кампус, с огромни конски кестени, завземащи все повече пространство, и дълги празни поляни. Намирам сградата, която ми трябва, в другия край на комплекса.

Когато влизам в обществената читалня, подобно на останалите изследователи, надявам памучни ръкавици. След това отивам при бюрото на архивиста и изисквам всички документи, свързани с източногерманските сиропиталища във и около Берлин.

— Може да отнеме около час, докато подготвим документите — казва служителката.

— Няма проблем, скъпа — отговарям. — Запазил съм си място за късния влак до Хайделберг.

ГЛАВА 42

Когато Катарина и Мати пристигнаха в „Прайвит Берлин“, Джек Морган седеше на масичката за почивка с вид на ужасен махмурлук, стиснал чаша кафе.

— Нали не си спал тук, Джек? — попита Мати и също си наля чаша кафе.

— Не. Задържах стаята в „Отел дьо Ром“. Синът ти как понесе новината?

— Както можеше да се очаква, благодаря ти.

Морган кимна.

— Харесвах Крис. Беше добър човек, а когато умират добри хора, се сецаш за всички останали, които си загубил.

— Снощи сънувах майка си — каза Мати. — Беше с Крис.

— Баща ти живее в САЩ и е полицай, нали?

— В Чикаго — уточни тя.

— Ти кого си загубил, Джек? — попита Катарина.

Собственикът на „Прайвит“ се замисли.

— Другари по оръжие, скъпи приятели и една стара и скъпа любов.

— Как умря тя? — попита Мати.

— Джъстин е жива. Умря това, което беше между нас.

— Преди колко време приключи?

— Преди няколко години. Достатъчно, за да се предположи, че съм продължил напред.

— Още ли не си я преодолял?

— Връзката ми с Джъстин е като вълните на плажа, идват и си отиват, но винаги се връщат. Най-вече защото тя работи в „Прайвит Лос Анджелис“.

— Животът ти е сложен, Джек — отбеляза Катарина.

— Аха.

— И никакви други момичета? — попита Мати.

Той се засмя без особен ентузиазъм.

— Винаги търся любов. Просто не ме бива много да я пораждам.

— А мен не ме бива да я задържам.

— Струва ми се, че тя ти беше отнета от сила извън твоя контрол
— каза Катарина. — Поемам Херман Крюгер.

Мати кимна с насълзени очи. Но не искаше отново да се разплаче и стана от масата.

— Ще потърся Габриел. Време е веднъж завинаги да науча ужасната тайна от детството на Крис.

ГЛАВА 43

Когато Мати откри доктор Габриел в лабораторията му на втория етаж на „Прайвит Берлин“, той носеше черни джинси, червена кърпа и суитшърт с изображение на Джими Хендрикс, надпис „На живо от поп фестивала в Монтерей“ и горяща червена китара.

Тя му каза какво търси и той любезно остави заниманието си, за да ѝ помогне. На огромния полупрозрачен екран вадеха документи, снимки и видеозаписи и можеха да ги проучват едновременно, сякаш подредени върху голяма дъска.

Първо прегледаха архивите на „Прайвит“ и намериха личното досие на Крис, включително и дигитално копие на акта му за раждане, където пишеше, че Кристоф Ролф Шнайдер е роден в Дрезден през 1975 г., с родители Алфред и Мария Шнайдер.

Опитаха да съпоставят акта за раждане и не откриха Кристоф Ролф Шнайдер да е регистриран в архивите на Дрезден. Потърсиха Алфред и Мария Шнайдер в брачните архиви и отново не изскочи нищо.

Разшириха търсенето из цялата бивша Източна Германия и откриха няколко мъже на име Кристоф Шнайдер, но нито един не беше на възрастта на Крис. И никъде не намериха документ за брак между Алфред Шнайдер и жена с първо име Мария.

Задълбаха още повече, пробваха с базите данни на училищата. Отново удариха на камък.

— Започвам да си мисля, че нищо около Крис не е било истинско — каза доктор Габриел.

— Знам — отвърна Мати, вече съвсем объркана. — Но той беше истински. Да се върнем назад. В личното му досие има ли копие от военната му книжка?

— Сигурен съм, че има — Габриел порови около минута и го извади.

Снимката на Крис я накара да се усмихне. Изглеждаше толкова млад. Основната информация отговаряше изцяло на това, което беше написал в заявлението си за кандидатстване в „Прайвит“ след

напускането на немската военна полиция: същите имена на родителите, същия фалшив акт за раждане от Дрезден и същия фалшив адрес.

Мати започваше да си мисли, че са попаднали на непробиваема стена, докато не забележа нещо във файла с военните документи, където бе описано образованието на Крис.

Вписано под мястото му на начално и гимназиално образование стоеше „Вайзенхаус 44“, сиропиталище в провинцията южно от Берлин и на изток от град Хале.

— Ернст, къде пазят документите за сиропиталищата от времето на ГДР?

Доктор Габриел се замисли.

— Не знам, може би във Федералния архив?

ГЛАВА 44

Точно в десет часа чувам:

— Професор Грьонинг?

Немска точност, приятели мои!

Има ли нещо по-успокояващо?

Усмиввам се и ставам с тътрене от мястото си в дъното, в левия ъгъл на читалнята, като внимавам за камерите, монтирани на тавана.

На бюрото откривам шестнайсет кашона с папки, казват и че ме очакват още в стаята с микрофилмите по-надолу по коридора.

Любезната служителка ми помага да добутам количката до мястото си.

Започвам първо с хартиените архиви, преглеждам ги набързо. В четвъртия кашон намирам документите от „Вайзенхаус 44“, сиропиталище в покрайнините на Хале, на около час южно от Берлин. Има стотици имена и не са записани в азбучен ред. Всичките изглеждат разбъркани и неподредени.

Но след като оглеждам внимателно няколко, разбирам, че са записани по датата на приемане.

По лицето ми се разлива усмивка.

След по-малко от десет минути намирам документите на шест деца със снимки от деня, в който са били доведени във „Вайзенхаус 44“.

За миг спирам поглед върху снимката на Кристоф като момче.

Мършав. Тъмни, хлътнали очи, излъчват страх и омраза.

Точно както го помня от малък.

Но не мога да си позволя да преживявам отново доброто старо време. Чакат ме дела.

Преброявам страниците в шестте папки. Петдесет и шест.

Оставям папките на масата, вдигам куфарчето си и отивам в тоалетната. От таен страничен джоб във вътрешността на куфарчето изтеглям сноп бели листи със старинен вид, покрити с напечатани безсмислици. Отброявам петдесет и шест листа и ги вмъквам между няколко сиви, поовехтели папки със стандартния размер.

Поставям ги в куфарчето и го затварям. Връщам се на мястото си в читалнята, като си отбелязвам къде са седнали другите посетители. Оставям чантата широко отворена вдясно от мен, на пода, до стола.

После чакам. Минават пет минути.

Когато бие единайсет, служителите вкарват нови документи.

Посетители, които досега са чакали, се стрелват към бюрото. Всички очи се вдигат и следят усилената дейност.

С поредица от плавни движения вмъквам шестте папки от бюрото в куфарчето си и връщам фалшивите папки на масата, моментално пресягайки се през тях към кутията, която съдържа истинските документи.

Прибрани са за по-малко от минута.

Поставям кутиите на количката, ставам и отнасям куфарчето си до мъжката тоалетна, където плъзгам папките във вътрешния страничен джоб на куфара.

След това отивам по-надолу в залата до секцията за микрофилми, вземам кутиите, които бях поръчал, и се оттеглям в дъното, зад една машина, обърната към бюрото. Превъртам набързо микрофилмовите ролки, докато намеря още документи за децата, подредени един след друг на почти шестметрова лента.

Проверявам. Служителите са заети.

Протягам се към джоба си и издърпвам остър като бръснач сгъваем нож. Без колебание срязвам микролентата. Хващам свободния край и го навивам на пръста си до другия край на документацията и правя втори разрез. Стягам микролентата с ластиче и пускам мъничката ролка в джоба на сакото си.

Когато издърпвам ръката си, в нея е надеждната тубичка лепило.

Приятели мои, можеш да свършиш толкова много неща с него, нали така, приятели мои?

Оглеждам набързо залата за някакви посетители, капвам от лепилото в единия край на отрязаната ролка и го притискам към другия с половин сантиметър припокриване.

Задържам една минута, после хващам неподвижната част на ролката и предпазливо връщам назад. Държи. Връщам ролката обратно в кутията и я полагам внимателно сред другите кутии с микроленти, които съм натрупал до нея.

Ставам, вземам куфарчето си и се отправям към вратата.

— Ще се връщате ли днес, професоре? — пита служителката.
— Разбира се — отговарям. — Една бърза вечеря и се връщам.
Не мога да се въздържа. Издавам онзи щракащ звук в гърлото си
и се усмихвам.

Пак изщраквам, като излизам от архива, при спомена за снимката
на Кристоф като малък.

Ти нямаше никакъв шанс, мисля си. И останалите нямат.

ГЛАВА 45

Мати стигна до входа на Федералния архив. В будката отпред охранителите проверяваха куфарчето на възрастен мъж с дълъг шлифер и баварска шапка, чиито ръце трепереха, сякаш страдаше от неврологично заболяване, например паркинсон, но не точно.

Мати знаеше как изглежда тази болест. Майка ѝ бе починала от паркинсон. Тиковете и треперенето на мъжа обаче бяха различни и незнайно защо я караха да се чувства странно. Но все пак неволно съжали стареца, който си взе куфарчето и върна пропуска си.

Така и не успя да види лицето му, но по някаква причина не можеше да откъсне поглед от него, докато той се тътреше по тротоара. После показа на охраната значката и документите си и предаде оръжието си.

Прекося кампуса и намери читалнята на архива, където попита една служителка как най-бързо да намери документацията за източногерманското сиропиталище „Вайзенхаус 44“.

Чиновничката се намръщи и отиде при своя колежка, с която проведе оживена дискусия. Върна се и заяви:

— Документите вече са заявени от изследовател.

Това изненада Мати и тя обходи помещението с поглед.

— Кой от всички?

— Не е в правомощията ни... — започна обърканата служителка.

Мати се наведе през бюрото и показа пропуска си с надпис „Прайвит“.

— Разследваме убийство — каза тихо. — Кой ги взе?

Чиновничката склочи вежди и посочи към далечния ляв ъгъл:

— Седеше ето там, но после отиде в стаята с микрофилмите.

— Как изглеждаше? — настоя Мати.

— Възрастен мъж. Май е професор в Хайделберг. Има паркинсон. Забелязва се отдалеч.

— Изпуснах го — изохка следователката. — Докосвахте ли кашоните, след като той си замина?

— Беше с памучни ръкавици, ако правилно ви разбирам — отговори жената. — Нали не мислите, че той е убиец? Има паркинсон. Сам ми го каза и според мен не може да нарани и муха.

ГЛАВА 46

Опитвам да овладя дишането си, за да не хипервентилирам, шофирам, докато се отдалеча достатъчно от архива, след което свалям перуката.

Приятели, аз разпознах жената на портала. Същата, която видях с високия плешив мъж пред кланицата. Имаше много нейни снимки в харддиска на Кристоф.

Казва се Мати Енгел. С Кристоф са били влюбени, даже май сгодени. Двамата са работили за „Прайвит“. Има син, Никлас.

Търси ме и това ме изнервя. Но има и още нещо. В лице напомня на майка ми, което направо ме вбесява.

За миг се боря с порива да изтегля всичките си пари и да напусна Берлин, дори направо Германия.

Южна Америка?

Не, решавам, все по-ядосан, кучката няма да открие нищо.

В архивите не останаха никакви документи, сякаш Кристоф и другите никога не са съществували. Без маски, но са толкова невидими за света, колкото и аз.

А много скоро ще престанат изобщо да съществуват, докато аз ще продължа напред.

Десет минути по-късно влизам в гаража. Паркирам между белия товарен бус и мерцедеса, уверявам се, че няма никого, и излизам от аудито. Качвам се в буса и започвам да свалям грима си с кърпичките, които държа там.

Имам няколко часа истинска работа. Среци с клиенти и бизнес партньори. Трябва да се приведа в приличен вид.

Но докато се вирам в огледалото за обратно виждане, се сещам за Мати Енгел и отново ме обхваща тази нервност, която ме преследва от години. Кристоф е бил нейният възлюбен. Дори след като са прекратили връзката си, тя сигурно още го обича, което означава, че е силно мотивирана да ме намери и е опасна — много, много опасна.

Точно в този момент, приятели мои, решавам, че ако се наложи, ще помогна и на Мати Енгел да стане невидима. За постоянно.

Но дотогава трябва да се погрижа за други хора — такива, които могат да ме разпознаят, хора, които могат да смъкнат маските ми.

ГЛАВА 47

Джуджето премяташе незапалена цигара между устните си, втренчено в Даниел Брехт и Джак Морган. Накрая изръмжа дрезгаво:

— Според вас е било нагласено?

Хайне Вагнер — Дребосъка беше нелегален букмейкър и информатор на Брехт от години. Този ден по обед Дребосъка, Брехт и Морган седяха на маса над река Шпрее в бирария „Георгенброй“ в централен Берлин.

— Питаме дали според теб е било нагласено — отвърна Брехт.

Букмейкърът сви рамене и извади цигарата.

— „Херта“ (Берлин) е във Втора Бундеслига. Не съм виждал кой знае каква игра от тяхна страна. Не може да се сравнява с футбола в Първа.

— Не сме и очаквали — поясни Морган, след като Брехт му преведе. — Но може би това ще помогне. Да знаете за големи печалби при някои от тези мачове?

— Не съм забелязал — поклати глава Дребосъка. — Но да знаете, че спортните залози в Германия се променят всеки ден.

— Обяснете — помоли Джак.

— Правителството гласува закон за хазарта преди няколко години, според който единствено държавата може да се занимава със спортни залагания — букмейкърът се закиска. — Така щели да ограничат пристрастяването към хазарта.

— Действа ли?

— Точно обратното. Бизнесът ми скочи с дваисет и пет процента тази година. Онлайн е дори още повече — трийсет процента.

— Онлайн брокери в други държави? — попита Брехт.

— Не е законно, но ги има — поясни Дребосъка и пак се разхили. — Управляващите са големи глупаци. Мислят си, че щом е закон, хората ще го спазват, особено пристрастените към хазарта.

Брехт се обърна към Морган.

— Интересно колко ли онлайн оператори има.

— Хиляди — отвърна Морган. — По целия свят. Дори може би десетки хиляди.

Брехт преведе и букмейкърът кимна.

— Кой според вас е нагласил нещата? Какво да му кажа? — попита Брехт на английски.

— Попитай го какво знае за Максим Павел — отговори Морган.

Името видимо впечатли Хайне Дребосъка.

— Сериозен играч. Прави се на печен собственик на нощен клуб, но подочувам, че всъщност е гадно, зло копеле. Хората казват, че би убил, без да му мигне окото. Убийството му доставяло удоволствие.

— От руската мафия ли е? — попита Морган.

— Чувал съм, че е бивш кадър на КГБ. Мислите, че той е забъркан в нагласените резултати?

— Не сме сигурни — отвърна Брехт.

— Има ли начин да разберем колко залози са направени за мачовете на „Херта“ (Берлин)?

Дребосъка се замисли.

— Не знам. Имате ли контакти във Вегас?

Морган се оживи:

— Всъщност имам.

ГЛАВА 48

В дванайсет и половина Агнес Крюгер вече закъсняваше за обяд със старата си приятелка Ингрид Дал в ресторант „Каре“. Жената на милиардера искаше да говори с човек, на когото има доверие, човек извън семейството, а Ингрид Дал, която бе и умна, и дискретна, беше идеалният събеседник.

Имаше шофьор на постоянно разположение, но днес почувства силна нужда да покаже независимост и реши да шофира сама. Взе асансьора до гаража и потърси своето „Порше Кайен“ измежду многото други коли, които съпругът ѝ държеше тук.

Агнес натисна бутона, отварящ вратата на гаража, и се насочи направо към „Фазаненплац“, където нямаше жива душа заради леещия се порой.

Кара до пресечката на „Фазанен“ и „Шаперщрасе“. Преди да завие наляво по „Шапер“, фигура в черен дъждобран притича и почука настойчиво по стъклото.

Жената на милиардера се вгледа и ядосано свали прозореца.

— Какво искате? — сопна се тя. — Вече казах...

В следващия миг се взираше в празното дъно на пластмасова бутилка от „Кока Кола“, закрепена с тиксо за дулото на пистолет.

— Не, моля ви... — започна тя.

Изстрелът я улучи от упор малко над дясното око и пръсна мозъка ѝ по стъклото и седалката до нея.

Кракът ѝ отпусна спирачката.

Поршето прекоси улицата и се заби в паркиран фиат. Завиха аларми, а убиецът изчезна в проливния дъжд.

ГЛАВА 49

В амфитеатъра в „Прайвит Берлин“ доктор Габриел пусна копие на записа от охранителните камери във Федералния архив, уловили професор Грьонинг.

Мати затвори телефона си.

— Изненада, в Хайделберг няма професор Грьонинг. Дори няма и подобно име.

— Не съм и очаквал да има — отговори Габриел.

Катарина Дорук затвори своя телефон.

— Беше Брехт. Върнали са се в нощния клуб и там им казали, че Павел не се е появявал от вчера.

— Значи никой не знае къде са Херман Крюгер и Павел?

— Така излиза — отвърна Катарина.

На екрана се появи картина. Габриел уголеми образа. В читалнята професорът майсторски успяваше да крие очите си с шапката, но се видя как отмъква шест папки от архивите на „Вайзенхаус 44“.

— Много е умен, който и да е той. Пипа бързо и ловко като фокусник — отбеляза Габриел.

Мати кимна утвърдително.

— Дай близък план на куфарчето.

Доктор Габриел приближи.

— Прилича на стара крокодилска кожа.

Мати бе сигурна, че професор Грьонинг ще се вижда по-добре на кадрите от камерата на портала. Но и на влизане, и на излизане тялото му се тресеше толкова силно, че нямаше кадър, който да не е размазан.

— Вижте ме, гледам го как се отдалечава! — извика Мати, след като се видя да приближава до будката на охранителя. — Имах особено усещане, но не обърнах внимание, защото ми напомняше на майка ми, и го съжалих!

— Нямало е как да знаеш — посочи Катарина.

Мати знаеше, че тя е права, но това не ѝ помогна да се почувства по-добре.

Това ли беше убиецът на Крис? Дали е Крюгер, или дегизираният Павел?

Павел бе собственик на нощен клуб за двойнички на известни диви. Очевидно е много запознат с грима, нали? А Крюгер? Милиардерът може да си наеме човек да го маскира. Или да плати на някого да открадне документите.

От мислите ѝ я изтръгна телефонът на Катарина.

— Какво? — извика Катарина и пусна високоговорителя.

— Той го направи! — Руди Крюгер надвикваше глъчката на заден план. — Той уби майка ми!

— По-бавно, Руди! — каза Катарина.

— Тя е мъртва! — гласът му трепереше. — Току-що ми се обадиха от полицията. Някой я е застрелял в главата, в колата ѝ, недалеч от къщи. Сигурно е Херман! Сигурен съм! Или я е убил, или е поръчал убийството ѝ! Шибана капиталистическа свиня! Той... — Руди се задъхваше. — О, боже. Той... аз ѝ казах...

— Руди, знам, че ти е тежко. Поеми дълбоко въздух. Къде си?

— Тръгвам си от митинг, протестирахме срещу корпоративните прасета като доведения ми баща, които искат да сринат „Тахелес“ и да построят на мястото ѝ небостъргач. Викат ме в полицията да я идентифицирам.

— Ще се срещнем там след десет минути.

ГЛАВА 50

Когато Мати и Катарина пристигнаха, хаупткомисар Ханс Дитрих вече бе на местопрестъплението. Стоеше в дъжда до отворената врата на черното „Порше Кайен“, мокър, навъсен и още по-прегърбен.

Изад жълтата полицейска лента Мати забеляза инспектор Вайгел и я повика. Вайгел се приближи с учудена физиономия.

— Какво правите тук? — попита.

— Агнес Крюгер беше клиентка на Крис Шнайдер — обясни Мати. — Дитрих знае.

Внезапно подразнена, Вайгел хвърли поглед към високия комисар.

— Този човек не ми казва нищо. Сякаш не съществувам. Но и много му се събра. Баща му починал снощи от инфаркт в парка „Трептовер“. Той го открил.

— Ужасно! — възкликна Мати.

— И е дошъл на работа? — попита Катарина.

— Доколкото разбирам, само работата му е останала — отвърна инспекторката.

Мати бе чувала същото и се канеше да го каже, когато чу вика на Руди Крюгер:

— Къде е тя?

Доведеният син на милиардера тъкмо бе излязъл от таксито и се затича към тях. Той забави темпо, когато видя катастрофиралото порше от другата страна на улицата, и изплака:

— О, господи! Какво ѝ е сторил!

На Мати вече не ѝ изглеждаше като арогантен артист и анархист. Той бе просто момче, изгубило майка си.

Очите му се напълниха със сълзи и той отривисто ги избърса.

— Какво ѝ е сторил? Какво ѝ е сторил?

— Вие ли сте Руди Крюгер? — попита главен комисар Дитрих.

Беше приближил Вайгел и видя плачещия Руди.

— Той е — каза Мати.

Дитрих не ѝ обърна внимание.

— Господин Крюгер, знам колко ви е тежко, но трябва да идентифицирате майка си. Не можем да открием пастрока ви.

— Тя е — отвърна отнесено Руди.

— Не можете да я видите оттук.

— Това е колата ѝ.

— Моля ви, господине. Искам да погледнете лицето ѝ. Ще прикрием раната.

Руди погледна към Катарина и Мати.

— Ще дойдете ли с мен?

Това не се хареса на Дитрих, но Мати отвърна:

— Разбира се.

Младежът трепереше като лист. Долната му устна заигра, когато застана до колата на майка си. Мати виждаше жената вътре, тялото ѝ беше се килнало надясно. Струя засъхваща кръв се проточваше от устата ѝ.

Сълзите капеха по бузите на Руди, когато той кимна.

— Тя е. Това е майка ми.

После се извърна, преви се надве и повърна.

ГЛАВА 51

Когато спазмите на Руди поутихнаха, Мати и Катарина го отведоха настрана.

— Искам вода — промълви глухо той.

— Ще ти донеса — каза Вайгел и се отдалечи.

Дъждът спря и вятърът зарони листата от дърветата пред дома на Агнес Крюгер. Руди седеше на стълбите, съкрушен и самотен.

— Хер Крюгер... — поде Дитрих.

Мати застана пред главния комисар и му каза тихо:

— Помните ли как се чувствахте снощи? Оставете го за минута!

Дитрих не бе свикнал да приема заповеди, нито да му се бъркат в личния живот. Но отвърна с премерен глас:

— Добре, госпожо Енгел.

Дотича Вайгел и подаде на момчето бутилка вода.

— Благодаря ви — каза Руди. — Много сте мила.

Дитрих го изчака да пийне, преди да го уведоми, че засега няма свидетели на убийството на майка му. Валял е силен дъжд и никой от съседите не е чул нищо необичайно.

— Къде бяхте преди час? — попита накрая.

— Аз ли? — отвърна Руди. — Бях на протест за „Тахелес“.

— Някой видя ли ви?

— Стотици хора. Изнесох реч. Там бях от сутринта.

— Имате ли представа кой е искал да я убие?

Лицето на Руди се изкриви от гняв.

— Сигурно същият, който е убил Крис Шнайдер — Херман Крюгер. Или някой, който работи за него. Сигурен съм. Кога ще го арестувате?

— Най-напред трябва да го намерим — каза Дитрих. — Да чуем неговата версия.

— Господи! — промълви Руди. — Това е просто...

— Какво?

Изтерзан от мъка, той се обърна по-скоро към Мати и Катарина, колкото към Дитрих:

— След като си тръгнахте, на път към протеста говорих с майка си по телефона. Попитах я какво е решила за Херман. Каза ми, че щяла да остане женена за него. Не е ли просто перфектно? — попита с горчивина. — Агнес избра парите. Заради тях е решила да продължат да живеят отделно. Но той я е убил, преди да успее да му каже...

Малко по-надолу прибраха трупа на майка му в черна торба и го натовариха в линейката.

Руди Крюгер въздъхна и изглеждаше сякаш ще се разплаче отново, но вместо това каза:

— По-добре да проверя къщата.

— Предпочитам да я оставите във вида, в който е — намеси се Дитрих. — Искаме да я претърсим.

Това го стъписа за миг, но после се окопити:

— Разбира се, съжалявам. Аз... вече ще се прибирам.

Дитрих кимна.

— Добре е да уведомите роднините и приятелите й.

Руди наведе глава.

— Откриването на първата ми изложба е след два дни. Тя щеше да дойде, знаете ли? Майка ми каза, че ще дойде.

Телефонът на комисаря иззвъня. Дитрих вдигна и се отдалечи на няколко крачки.

Руди се изправи, бе съсипан. Погледна към Мати и Катарина.

— Благодаря. Нямах да се справя сам.

— Има ли при кого да се прибереш? — попита Катарина.

— Таня може да мине след протеста — отговори той. — Не знам.

— Обади се, ако ти потрябваме — добави Мати.

Той кимна разсеяно и се отдалечи съкрушен.

Мати чу Дитрих да се оплаква:

— Не мога да мръдна оттук. Прати някой друг.

Затвори и поклати глава.

— Какво има, господин главен комисар? — попита Вайгел.

Дитрих се поколеба, после й обясни:

— Полицията в Хале е намерила труп надолу по реката. Идентифицирали са го — докторант в Берлинския технически университет. Някакъв компютърен супергений. Искаха нашата помощ, но сме зарити с работа. Искам да намерим Херман Крюгер.

Мати понечи да каже на Дитрих за откраднатите папки от архива, но бе поразена от чутото, на фона на факта, че човек с невероятни умения беше хакнал компютъра на „Прайвит“.

Катарина също беше изненадана и попита:

— Знаете ли името на мъртвия студент?

— Вайгел може да ви го намери — каза Дитрих и се отдалечи.

— Тогава май ще отида до Техническия университет — заяви Катарина. — Да се поразровя.

— Аз пък не — добави Мати. — Отивам в Хале.

ГЛАВА 52

Приятели, съграждани ОТ Берлин, сега е едва три часът следобед, но трябва да ви призная, че съм страшно уморен от многото дълги и отегчителни задачи, които трябваше да свърша днес. Но искам всичко да е изяснено, разчистено, излъскано като стъкло, преди да се захвана с нещо ново.

Така правят невидимите.

Някои стари навици никога не умират.

Поглеждам за секунда ръцете си и с усмивка си помислям, че всъщност никога не съм се виждал, не и без огледало; а огледалата са част от илюзията на живота, нали така?

Решавам, че наистина изобщо не знам как изглеждам и никога няма да узная.

А ако аз не зная, кой друг би могъл?

Определено не и тези, които се наложи да елиминирам през последните две седмици. Нито един от тях не разпозна новото ми лице.

Но познаха гласа ми.

Преди да умрат, когато им говорех, ме гледаха сякаш съм страшен пъзел с липсващи парченца.

Смея се, в приповдигнато настроение съм, докато втривам потъмняващ лосион в кожата на лицето и ръцете си, поставям цветни контактни лещи, с които очите ми от кафяви стават зелени. След това залепям гъсти, тъмни вежди и мустак, а бузите си натъпквам с памук.

Обличам сини работни дрехи със знака на местната водопроводна компания. Учудващо е какви неща могат да се намерят в магазините за втора употреба, когато наистина знаеш какво търсиш. Намерих си дори подходяща шапка.

Когато привършвам и съм убеден, че никой не може да ме познае, пълня сандъчето с инструменти — ключове, дрелки и минигорелки, и издавам тихите щракащи звуци в гърлото си. Много е важно да разполагаш с подходящите инструменти за работа, нали, приятели? Хмм?

ГЛАВА 53

Става късен следобед, докато Мати се върне в „Прайвит Берлин“, вземе кола и пропътува 170-те километра на юг до Хале.

Град с доминираща сива, социалистическа архитектура от времето на ГДР, Хале изглеждаше дори още по-мрачен и зловещ в мъглата, диплеща се преди поредната буря.

Мати паркира, замислена дали откритият мъртъв компютърен гений има нещо общо с хакването на „Прайвит“, смъртта на Крис и убийството на Агнес Крюгер посред бял ден. Дали Херман Крюгер седеше зад всичко това? Дали човек от неговия ранг може да си позволи да е толкова жесток и хладнокръвен?

В опит да отговори на тези въпроси, се насочи към кметството и попита в приемната за „Вайзенхаус 44“. Татуираната емо девойка зад гишетото заяви, че никога не е чувала за такова сиропиталище, камо ли за неговата документация.

Но жената на средна възраст, която работеше на бюрото зад момичето, каза, че „Вайзенхаус 44“ се е намирало по пътя от Клепциг към Ройсен.

— Дали е още там? — попита Мати.

— Да, но не задълго — отговори жената. — Другия месец ще го съборят, за да построят завод за производство на екологични електрически крушки.

— А документите? — продължи Мати.

— Мисля, че бяха изпратени във Федералния архив.

— Възможно ли е да са на друго място?

— Не, доколкото ми е известно.

Мати се зачуди дали да не се откаже. Но после реши да отиде и да види сиропиталището. Каза си, че това може да ѝ помогне да разбере през какво е минал Крис като малък.

Мисълта за Крис като дете ѝ напомни за Никлас.

Буца заседна в гърлото ѝ, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Наложил се да положи неимоверни усилия, за да се задържи на мократа магистрала, водеща на изток от Хале.

Задуха силен вятър, а дъждът се усили, докато Мати караше на север по надупчения второкласен път от Клепциг към Ройсен. Той криволичеше покрай ферми, дървета с опаднали листа и гигантски бели вятърни генератори, чиито перки разсичаха желязното небе.

Накрая Мати мярна покрива на сиропиталището, скрит зад преплетените клони. То се намираше до едно поле, по което пъплеше трактор.

Между два здрави дървени пилони бе опънат нов стоманен кабел, който минаваше над обраслия паркинг на сиропиталището. На двата пилони бяха разлепени уведомления за конфискация. На кабела се поклащаше знак: „Влизането забранено“.

Мати паркира колата на банкета, нахлупи качулката на дъждобрана си и излезе. Пресече пътя, прескочи кабела и тръгна през паркинга, през храстите и тръните, които се закачаха по панталоните ѝ.

Стените на „Вайзенхаус 44“ бяха погълнати от диви лози. Сградата беше триетажна, с продънен покрив. Прозорците на старото сиропиталище ги нямаше, като изключим няколко остри парчета стъкло, стърчащи от рамките.

Мати стъпи на хлътналата веранда пред сградата. Входната врата на сиропиталището лежеше потрошена на земята в началото на дълъг, мрачен коридор.

Инстинктът ѝ казваше да не влиза и да остави всички тайни на „Вайзенхаус 44“ неразкрити.

Но в този миг гръмотевица прокълтя в далечината и дъждът още повече се усили.

Напрегната до краен предел, Мати се зачуди дали не е полудяла и пристъпи вътре.

ГЛАВА 54

В коридора Мати спря, за да извади фенерчето си. Освети наоколо, видя стая вдясно, която приличаше на кабинет, но беше пълна с листа, плесен и мъх: двукрако бюро, изтърбушен стол с изскочили пружини, преобърнат шкаф без чекмеджета.

Явно тук е работел директорът или директорката, помисли си Мати. Продължи огледа на долния етаж, чието съдържание бе почти опоскано.

Намери кухнята и столовата. И те бяха разграбени.

Докато се качваше по стълбите, Мати се опита да си представи Крис на това ужасяващо място, едва осемгодишен, без майка и баща. Представи си, че се налага Никлас да постъпи в сиропиталище, и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

На втория етаж откри полуразрушени стари класни стаи и си даде сметка, че нещо в звуковия фон от дъжд и трактора, който ореше на полето, се е променило.

Качи се на третия етаж и намери общи спални, разположени от двете страни на дългия централен коридор. Първата беше празна. В срещуположната имаше ръждясали рамки от двуетажни легла, закрепени с болтове към стената.

Мати пристъпи по скърцащия под към втората редица от спални. В първата, в която влезе, покривът над едно от стоманените легла, единственото, върху което още имаше дюшек, беше пробит.

Дюшекът бе почернял от мухъл и мръсотия. По него и по пода се бяха образували локви. Нещо привлече Мати именно към това легло.

Дъските на дюшемето бяха меки и прогнили. Но тя все пак влезе и застана неподвижна в дъжда, който се лееше през дупката в покрива, като омагьосана от дюшека и забитите в него назъбени покривни греди.

Дали това е било леглото на Крис?

Мати си го представи как лежи на леглото и в главата ѝ нахлуха спомени.

Тя и Крис в леглото в хижа, която бяха наели в Гармиш, един от редките моменти, когато Никлас не беше с тях.

Крис ѝ приготви закуска и ѝ я занесе на поднос с една роза и малка кутийка с бонбони. Усмехнат я наблюдаваше как се храни. След това настоя да види как отваря кутийката.

Вътре имаше пръстен с два изумруда, а помежду им диамант.

Внезапно в руините на сиропиталището загубата я заля с всички сила, разпростря се навсякъде, невидимо ужасно нагнетяване на хидравлично налягане, което направи стаята да изглежда толкова зловеща, колкото и мазето на кланицата.

Проблесна светкавица, която едва не я ослепи.

Тътенът на гръмотевицата се разнесе точно над главата ѝ.

Мати се сви и я обзе неистово желание да се махне от това място, да се върне в колата и да си отиде у дома, при Никлас.

Втурна се навън от стаята.

Затича се към стълбището и замръзна на място.

Долу, в сенките, стоеше мъж с дълъг черен дъждобран с качулка. Лицето му бе скрито под качулката.

ГЛАВА 55

— Коя сте вие? — изръмжа мъжът с пушката. — И какво, за бога, правите тук?

Мати стреснато замълча. Мъжът насочи оръжието си.

— Попитах...

Жената се пресегна към джоба си.

— Кротко! — извика мъжът. Още държеше оръжието насочено.

— Искам... да извадя значката... и документите си — заекна тя.

Той вдигна глава от мерника.

— Полицайка ли сте?

— Работя за „Прайвит“, „Прайвит Берлин“.

Показа му значката си, той ѝ махна да слезе по стъпалата към него.

— Пушката ви? Притеснява ме — помоли тя.

Най-накрая той наведе цевта надолу, свали качулката си и откри мършаво лице на мъж, приближаващ четирийсетте.

— Видях колата, когато свърших с оранта. Нямате работа тук! След месец ще съборят цялата сграда.

Мати възвърна самообладанието си и тръгна по стълбите към него.

— Съжалявам. Някога е било сиропиталище. Мой... близък приятел е живял тук.

— Мнозина са живели тук, но не съм чувал на някого да му е харесало особено.

Тя подаде ръка.

— Мати Енгел.

— Дарек Еберхарт — отвърна той, но не пое ръката ѝ. — Махайте се оттук, фрау Енгел, това място е опасно! Подовете са прогнили. Може да пропаднете и да си счупите я крак, я врат.

— Моят приятел е... мъртъв, убит. Беше ми повече от приятел. Беше мой годеник и просто се опитвам да разбера детството му.

Еберхарт я изучаваше хладно.

— Съжалявам за загубата ви, но няма какво да научите тук. Изоставено е от двайсет години. Ошушкаха почти всичко. На държавата ѝ трябваше цяла вечност да направи нещо, но най-накрая продаде земята на някаква компания за зелена енергия.

— Чух. Електрически крушки.

Мъжът се обърна безмълвно и пое към коридора. Мати забърза след него.

— Документите за „Вайзенхаус 44“ във Федералния архив са... непълни.

Еберхарт не отвърна и продължи към вратата.

Тя викна след него:

— Надявах се, че ще намеря някого, който знае нещо за сиропиталището, който може да е познавал Крис!

Еберхарт излезе навън. Дъждът беше понамалял. Гръмотевиците и светкавиците вече вилнееха някъде на изток.

— Трябва да се връщам на полето — каза мъжът.

Мати тръгна след него.

— Съжалявам, надявах се... — задави се от сълзи. — Просто е толкова трудно да не разбираш... защо е мъртъв, какъв човек е бил, какво е това място.

Избърса сълзите си с мокър от дъжда ръкав. Еберхарт се беше извърнал към нея, дулото на пушката наведено към земята, изражението му — неразгадаемо.

— Съжалявам — повтори тя. — Ще тръгвам. Извинете, че ви притесних и откъснах от работата.

Завъртя се и направи няколко стъпки по обраслата с трева алея към шосето.

— Хариат Ледвиг — каза фермерът. — Живее в старчески дом в Хале.

Мати спря и го погледна объркана.

— Коя е тя?

— Втора братовчедка на баща ми. Беше директорка на сиропиталището двайсет и две години.

ГЛАВА 56

Трийсет и пет минути по-късно Мати почука и влезе в стая, воняща на старост, на болест и на някакъв цитрусов дезинфектант. Хариат Ледвиг седеше с изправен гръб на стол до болничното легло, до нея стигаше тръбата на кислородния апарат. Приличаше на птиче с нощница, халат и пантофи и се задавяше от тежък пристъп на кашлица. Краката ѝ бяха наметнати с одеяло. Наоколо бяха струпани книги, книга лежеше отворена и в скута ѝ, под една лупа.

Когато кашлицата я отпусна, Хариат Ледвиг се изхрани в кърпичка и я хвърли в кошчето между книгите.

— Какво искате? — изграчи подозрително тя.

Мати се легитимира, показва значката от „Прайвит“ и обясни:

— Срегнах сина на втория ви братовчед, Дарек, пред старото здание на „Вайзенхаус 44“. Предложи ми да поговоря с вас.

Хариат застана нащрек.

— За кого работите? За държавата?

— Не, аз...

Старицата грабна лупата и я размаха.

— Не съм участвала в насилствени осиновявания! Никога! Нито веднъж. Мога да го докажа.

Мати разбра какво имаше предвид — по време на комунистическия режим в Източна Германия понякога деца биваха отнемани от родители, обявени за „предатели“. Имената на децата се сменяха и ги даваха за отглеждане в семейства, считани за верни на държавата.

— Не съм дошла за това, госпожо Ледвиг — увери я Мати. — Нямам клиент. Просто се опитвам да разбера повече за много близък мой приятел, който е живял във „Вайзенхаус 44“ през 70-те и 80-те години.

Хариат наблюдаваше Мати, както кобра гледа мангуста.

— Името на вашия приятел?

— Крис, Кристоф Шнайдер.

Възрастната жена примигна. Смущението в изражението ѝ се замени с болка.

Отново се разтресе в тежка конвулсивна кашлица и отмести поглед от Мати.

Когато пристъпът поотмина, посетителката ѝ попита:

— Познавате ли Крис?

Старата жена явно се бореше със себе си, но след това се втренчи някъде в пространството зад Мати и заяви:

— Нямам нищо общо със случилото се с това момче. Абсолютно нищо.

ГЛАВА 57

Мати почувства огромна празнота в стомаха си. Вгледа се изпитателно в очите на жената, ръководила „Вайзенхаус 44“, и попита:

— Какво се е случило с Крис?

— Не знам — прошепна Хариат Ледвиг.

— Знаете.

Старицата се размърда с болка.

— Не знам. Защо сте дошли? Защо сега?

— Защото Крис беше убит миналата седмица.

Погледът на Хариат се разфокусира, сякаш жената се пренесе назад във времето. След миг изхриптя:

— Винаги съм се надявала, че ще има дълъг живот, в безопасност. Надявах се същото за всички тях... Аз... Аз само се опитах да им помогна, доколкото беше възможно, но не ми беше по силите. Бях добър човек в капана на невъзможна ситуация.

Старицата изхлипа последните думи:

— Невинна съм!

— Невинна за какво? — настоя Мати. — Крис е бил малтретиран в сиропиталището ли?

Хариат Ледвиг се насили да изправи гръб.

— В никакъв случай! Каквото и да е станало, се случи преди той да дойде. Преди всички те да дойдат във „Вайзенхаус 44“.

— Всички?

Старата жена се поколеба. После, прекъсвана от мъчителната си кашлица, описа снежната нощ на 12 февруари 1980 година.

Пристигнаха кола и полицейски микробус. От задната седалка на колата слязъл мъж. Казал на Хариат Ледвиг, че е държавен служител. Намерили три момичета и три момчета, на възраст между шест и девет години, да се скитат из улиците на Източен Берлин. „Вайзенхаус 44“ бил единственият приют наоколо със свободни места.

Когато пристигнали, децата явно били в шок. Вкопчвали се здраво едно в друго. Повечето имали силни кошмари и се будели,

викайки майките си. Две от момичетата били сестри и не се изпусkali една друга от поглед. Всички се страхували от мъже.

С годините Хариат Ледвиг опитвала да измъкне от тях информация за случилото се, но при всеки неин опит те се разтрисали от страх и се затваряли в себе си. Крис отронил единствено, че някои неща е по-добре да си останат забравени.

— Така и направих — изграчи старицата. — От този момент нататък се грижех възможно най-добре за тях. Уверявам ви, бяха нахранени, облечени и образовани. Някои от шестте деца се справиха по-добре от останалите, Крис и Артур вероятно бяха най-добрите.

После вече бяха юноши и слухът за бунтовете в Берлин достигна дори до „Вайзенхаус 44“. Една нощ всичките тръгнаха натам. Върнаха се, но за кратко. Вече бяха пълнолетни, можеха да правят каквото си искат. Изгубих им дирите. Но май дочух, че Крис е избрал армията.

Мати кимна.

— Но освен това, както и фактът, че Крис е живял в сиропиталището, нищо друго относно детството му не е истинско. Поне по документи.

Хариат Ледвиг си пое трудно въздух.

— Заради мен. Аз го направих.

Обясни, че след като видяла колко травмирани са шестте деца и при патологичния им страх от въпроси за случилото се, решила, че някой е заплашил да ги убие, ако проговорят.

— Не исках човекът, който е измъчвал децата, да може да ги открие. Те дойдоха без документи, затова им измислих нови. Дори да знаеха имената на родителите си, аз ги промених и ги накарах да запомнят новите имена.

— И не казахте на никого?

— Беше друго време. Както каза Крис, най-добре да го забравим.

— Как е истинското име на Крис?

— Ролф Кристоф Волфе.

— А на родителите му?

— Така и не разбрах. Предполагам, че не съм и искала да разбера.

— Днес сутринта един мъж, представяйки се за професор, е откраднал шест от досиетата на възпитаници на „Вайзенхаус 44“ от Федералния архив. Смятам, че досието на Крис е било сред тях.

Хариат Ледвиг примигна и сякаш се сви пред Мати.

— Как е възможно? — закашля се, сякаш някой я душеше, после продължи през кашлицата си: — Боже мили, те всички дойдоха на една и съща дата. Изпратих във Федералния архив хронологични копия от досиетата им!

Старата жена избухна в ридания.

— Не, това не е редно! Искан да са в безопасност!

Мати приближи, клекна до нея и постави ръка на завивката, през която усещаше краката ѝ като две вейки.

— Хариат, помните ли имената на останалите пет деца?

Риданието на старицата поутихна.

— Знаех какво ще се случи, когато падне Стената. Знаех, че ще започне лов на вещици. Запазих копия от досиетата на всички деца, които са живели в приюта ми.

За миг Мати се вледени.

— Може ли да ги видя? Да ги копирам?

Жената кимна.

— Те доказват, че съм почтен човек, а не част от онази гадост, която, изглежда, беше заляла всички край мен по онова време.

КНИГА ТРЕТА
ДЕЦАТА БЕЗ МАЙКИ

ГЛАВА 58

— Намери тези хора, Габриел — Мати тръшна шест сини папки на бюрото на хипито учен в „Прайвит Берлин“. — Те са ключът!

— Чакай малко! — зажалва се Катарина. — Аз първа си го заплюх!

Доктор Габриел се беше привел над един компютър и вадеше твърдия му диск.

— Кат! — настоя Мати.

Приятелката ѝ я прекъсна:

— Този компютър е бил на Ернст Нойман, мъртвия компютърен гений, докторант в Берлинския технически университет и според съквартиранта му, хакер на свободна практика, който наскоро внезапно забогатял.

— Сериозно? — впечатли се Мати. — Тогава сама ще проуча нещата.

Габриел не вдигна поглед, само махна с отвертката си към един „Аймак“.

— Използвай онази машина.

Мати тръгна към компютъра, Катарина я следваше по петите.

— Какво има в тези папки?

— Измислици — отвърна Мати и седна пред машината.

Вратата на лабораторията се отвори, влязоха Джак Морган и Даниел Брехт. Отиваха да гледат мача на Касиано на стадиона, но искаха да осведомят всички за Павел, миналото му в КГБ и изчезването му миналата вечер, малко след като напуснал стаята, в която палувал с Перфекта.

— Говорих и с мои стари приятели във Вегас — добави Морган. — Залаганията за мачовете, в които Касиано е играл лошо, са били повече от нормалното. Чуйте и това — във всеки един от тези случаи отборът на „Херта“ е влизал като фаворит с пет към три.

— Не разбирам — каза Катарина.

— Коефициентът е такъв, че ако някой заложи на опонентите на Касиано, няма да изглежда подозрително — обясни шефът ѝ.

— Павел? — попита Мати.

— Аз залагам на него — кимна Дитрих. — Ето негова снимка.

Мати разгледа внимателно фотографията на собственика на нощния клуб, но не можа да каже дали този мъж беше видяла сутринта пред Федералния архив.

После им разказа какво е открила в Хале.

Когато приключи, Габриел заряза твърдия диск на компютърния гений, избута Мати от стола ѝ и отвори първата папка.

— Защо не започна с това?

— Габриел! — запротестира Катарина.

— Компютърът ще ми отнеме часове — каза той. — А това тук — само минути.

Първата папка беше на Илзе Фрай — една от най-малките сред шестте деца, доведени във „Вайзенхаус 44“ на 12 февруари 1980 година.

Морган и Брехт тръгнаха за мача малко преди Габриел да открие една Илзе Фрай, на подходящата възраст, живееща близо до Франкфурт.

— Помощник-адвокат е, живее в предградието Бад Хомбург — каза старото хипи, докато даваше команда за комбинирано търсене на името ѝ из базите данни на полицията, до които „Прайвит“ имаше достъп.

Веднага се намери съвпадение, което го накара да направи болезнена гримаса.

— Какво има? — попита Мати зад гърба му.

— Илзе Фрай е обявена за изчезнала преди петнайсет дни.

ГЛАВА 59

Приятели мои, съграждани берлинчани, преди двайсет години щяха да ми трябват седмици, за да издиря адреса на Грета Амзел. Знам го, защото преди близо две десетилетия, малко след като се възстанових от хирургическите операции, реших да намеря и убия кучката, която ме беше родила.

Беше ми нужен цял месец усърдно ровене из документи, за да открия своята скъпа майчица и да приключа земния ѝ път. Но това е друга история.

Сега ми трябваше само час търсене с Google, за да установя, че Грета Амзел е медицинска сестра и живее сама в малък блок в покрайнините на Западен Берлин, недалеч от Фалкензее.

В момента седя в синия си товарен бус, паркиран диагонално от другата страна на улицата на кооперацията ѝ, и преговарям действията, които предприех, след като я открих. Бях достатъчно съобразителен да звънна на телефона ѝ още с пристигането си. Гласът от телефонния секретар ми беше чужд. Странно, не бих го разпознал.

След това се обадох на портиера, Густав Бантер, и се представих за търговец от фирма за електроматериали от Манхайм, който иска да мине по-късно, към пет и половина. Невъзможно е, каза Бантер. Смяната му свършвала в четири и половина.

Много жалко, отвърнах и се настаних да чакам Грета.

Пак казвам, не можах да позная гласа ѝ от телефонния секретар, но я разпознавам в мига, в който минава с велосипеда си край мен в пет без петнайсет. Все още е естествено руса, скулеста, със същия отнесен поглед.

Грета Амзел заключва велосипеда си на стойката пред блока. Изчаквам десет минути, след като е влязла, взимам кутията с инструментите от пода и я оставям на седалката до себе си.

Изчаквам, докато мъж с чантичка за документи се задава по улицата и се насочва към входа на кооперацията на Грета. Пъха ключа в ключалката, а аз вече го доближавам откъм гърба му.

Казвам със силен славянски акцент:

— Знаете ли къде намирам хер Бантер? Управителя?

Младежът се извърща към мен.

— Бантер? Отдавна си е тръгнал.

Поклащам ядосано глава.

— Обадил се да дойда поправи течаша тоалетна на трети етаж — казвам и потупвам джобовете си. — Записах име и номер някъде, но трябва се срещне с Бантер.

Младежът свива рамене.

— Бантер е едно голямо лайно. Типично за него, да изчезне, когато има теч в нечия тоалетна. Аз съм в апартамент 212. Не е над мен, нали? Таванът ми може да падне.

— Не — отвърщам. — 347 или нещо такова. Може ли да вляза?

Мъжът кимва разсеяно и се спира при пощенските кутии.

Докато отвори своята, вратата на асансьора вече се затваря зад мен.

Качвам се на третия етаж, излизам и по стълбището отивам до четвъртия.

Намирам апартамент 429 и почуквам. Гледам право в шпионката и потръпвам от вълнение.

— Да? — чувам отвътре онзи непознат глас. — Кой е?

— Водопроводчик, фрау Амзел — отвърщам. — Хер Бантер се обади. Наемателят в апартамент 329 се оплаквал от теч по тавана. Искан да проверят тоалетната.

Дълго мълчание.

После чувам как се плъзва верига и се отваря резе.

ГЛАВА 60

— Кой я е обявил за изчезнала? — попита Мати, изучавайки PDF на документ върху бланката на полицейското управление във Франкфурт на Майн.

— Сестра й Илона — отвърна доктор Габриел и потупа частта, в която се посочваше съответната роднина.

Тръпки полазиха Мати.

— Илона също е едно от децата, влезли във „Вайзенхаус 44“ с Крис. Оставила ли е адрес?

— Само номер на мобилен телефон — каза Катарина, която също гледаше документа.

Мати измъкна телефона си и започна да набира. В този миг влезе Том Буркхарт и се насочи към нея.

— Май намерих нещо.

Тя вдигна предупредително пръст — в другия край на линията телефонът на Илона Фрай звънеше. Отговори обаче записан глас, който й каза да остави съобщение и номер, на който Илона да върне обаждането.

— Здравей, Илона, казвам се Мати Енгел, приятелка съм на Крис Шнайдер. С него работим в „Прайвит“, тук, в Берлин. Много ще съм ти благодарна, ако можеш да ми се обадиш. По което и да е време. Денонощно. Моля те, много е важно да говоря с теб.

— Има една Грета Амзел, Мати — каза доктор Габриел, когато колежката му затвори телефона. — Живее край Фалкензее. Дотам са най-много двацет минути.

Мати си записа набързо адреса и понечи да тръгне към вратата. Буркхарт пак се обади:

— Енгел, казах, че май намерих нещо.

Мати се поколеба и отвърна:

— Ела с мен, ще ми разкажеш по пътя.

ГЛАВА 61

Когато скъпата ми стара приятелка Грета Амзел отваря вратата, я виждам с престилка и подушвам миризмата на пържен бекон. Тя оглежда дегизировката ми на водопроводчик и отстъпва встрани.

— По коридора вдясно. Мислите ли, че е спукана тръба?

Свивам рамене, усмихвам се и отговарям весело:

— Кой знае? Аз поглежда, нали?

Миризмата на бекон се стеле край мен, докато вървя по коридор с голи стени. Когато влизам в тоалетната, виждам, че вътре я няма очакваната купчина козметика, лосиони и сапуни.

Грета Амзел живее прост, оскъден живот.

Оставям кутията с инструментите и надявам гумени ръкавици. Поглеждам през рамо — тя ме гледа. Пак се усмихвам.

— Готвите, да? Знам за минута, ако има проблем. Ако не, две минути и ме няма.

Тя се поколебава, после се отдалечава от вратата.

Чакам, докато не чувам тракането на чинии и радиото, бърбрещо за новините. Ровя сред инструментите и вадя плоската отвертка и клипборд с бял лист хартия. Пускам водата от казанчето, скривам отвертката под клипборда и тръгвам към миризмата на пържено.

— Ехо там? — повиквам я любезно.

Грета стои до печката в малка кухня на около два метра от мен. Обръща беконата върху парче кухненска хартия в чиния. Вдига поглед.

— Готов ли сте?

— Да, няма проблем в тоалетната. Сигурно са съседите. — Подавам ѝ клипборда. — Подпишете, че аз съм тук дошъл, за Бантер, да?

Грета пристъпва към мен. И тогава не мога да се сдържа — близостта ѝ ми доставя по-голямо удоволствие, отколкото очаквах, и издавам онзи изщракващ звук в гърлото си.

По лицето ѝ се изписва недоумение, а после пълен потрес.

— Позна ли ме, Грета, хмм? — казвам. — Мина много време, но все пак ме позна.

Парализирана е от страх, но аз съм развълнуван, пускам клипборда и ловко се хвърлям към нея.

Грета грабва тигана и плисва мазнината от бекона по мен. Попарва лицето ми, но това само още повече ме вбесява.

Закрещява, но избивам тигана от ръката ѝ и юмрукът ми с трясък запушва устата ѝ, преди да успее да издаде нещо повече от врясък.

Гледа ме с широко отворени очи и тихичко скимти.

— Помниш, нали, Грета? — прошепвам дрезгаво. — Колко се забавлявахме с теб и майка ти, хмм?

ГЛАВА 62

Буркхарт паркира колата на „Прайвит“ малко по-надолу по улицата от кооперацията на Грета Амзел, точно когато възрастен мъж в син гащеризон и с шапка с козирка в същия цвят излезе от входа, понесъл сандъче с инструменти.

Мати набираше номера на Грета Амзел за трети път. Никой не отговаряше. Работникът се качи в тъмносин бус без прозорци.

Мати почти не отчете присъствието му. Премисляше информацията, която ѝ беше съобщил Буркхарт по пътя насам.

Експертът антитерорист не беше открил никакви други документи относно помощната кланица в Аренсфелде. Беше търсил в градските архиви на Берлин и в хранилищата в Аренсфелде, но нямаше нищо повече от това, което вече знаеха.

Хората от района край взривената сграда казали на Буркхарт, че вече са говорили с агентите на Ризи Баумгартен и не знаят нищо за мястото, че според тях е опасно за децата им.

После колегата ѝ се отбил да обядва в едно кафене недалеч от кланицата и се запознал с пенсиониран магазинер и приятелката му.

Магазинерът като малък живял във фермата, която използвала кланицата. Казал, че се управлявала от човек, когото познавал само като Фалк, и го описал като мрачен и заядлив алкохолик.

Фалк имал син, който също работел там. Не можел да си спомни името му, но помнел, че приближавал двайсетте, когато го видял за последно, и бил много умен въпреки ограниченото си образование.

Приятелката на магазинера казала на Буркхарт, че веднъж минала покрай кланицата в края на седемдесетте, късно през нощта, и ѝ се сторило, че чула женски вик, но може да е било и квичене на прасе. Прасетата са умни, казала на следователя, разбират кога се готвят да ги колят. Разказала за случката на покойния си съпруг и той я посъветвал вече да си запушва ушите.

Синият бус потегли.

— Да почукаме на вратата? — попита Буркхарт.

— На правилния адрес сме, нали? — Мати слезе от колата.

Бусът мина покрай тях, дори не го и погледнаха.

Два пъти натиснаха звънеца на апартамента на Грета Амзел, но никой не отговаряше.

— Да се върнем утре — предложи следователят.

В този момент зад тях изникна възрастен господин.

— Кого търсите?

— Грета Амзел — отвърна Мати.

Човекът се огледа.

— Това е колелото й, тук е.

— Не отговаря, като звъним.

— Много от звънците не работят. Но колелото й е тук, значи и тя е тук.

Буркхарт показва значката си от „Прайвит“.

— Може ли да се качим и да звъннем на вратата й?

— Все ми е едно — отвърна старецът и ги пусна.

Качиха се до апартамента на Грета на четвъртия етаж, почукаха, но никой не се обади. Отвътре се долавяше странна миризма, смесица от аромата на бекон и острата воня, която се носи, когато се запалят косми или коса.

— Нещо не е наред — каза Мати.

Буркхарт се съгласи, клекна и отвори вратата с шперц.

Извадили оръжията си, двамата влязоха в коридора. Тук миризмата беше още по-силна, миришеше и на човешки изпражнения.

В банята светеше, седалката на тоалетната беше вдигната. Вентилаторът работеше.

Работеше и този в кухнята, където лежеше трупът на Грета Амзел, проснат по корем.

Ръцете й бяха опърлени, а пръстите — овъглени.

ГЛАВА 63

На трийсет метра от вратата Касиано спря, повдигна си топката и прехвърли последния защитник на „Дюселдорф“. С шеметна скорост бразилецът заобиколи изненаданото либеро и шутира отскочилата топка с левия си крак право в горния десен ъгъл на мрежата.

Публиката на стадиона на „Херта“ (Берлин) пощуря. Джак Морган и Даниел Брехт скочиха на крака и заръкопляскаха.

— Трети гол — изграчи Брехт. — Абсолютно превъзходно.

— Нищо чудно, че „Манчестър Юнайтед“ се интересуват от него — съгласи се Морган. — Невероятно добър е.

— Защо тогава ще си рискува кариерата, като се забърква с човек като Павел?

— Точно това ни каза и той, нали помниш? — отвърна шефът му.

— Но в онези шест мача безспорно изглеждаше различно — парира го Брехт. — Просто не беше същият играч.

На терена реферът свири край на срещата. Касиано се затича към съблекалните, плувнал в пот. Усмиваше се и махаше на феновете, които го боготворяха.

Джак известно време го наблюдаваше мълчаливо. Накрая каза:

— Мисля, че говори истината. Не смятам, че би изложил на опасност кариерата си за човек като Павел, но може би Перфекта би го направила.

— Наистина се съблече за него.

— Така е — съгласи се Морган. — Искам пак да говоря с Касиано. И с треньора му. И с генералния мениджър на клуба. Всички заедно. Мислиш ли, че можеш да го уредиш?

— Кога?

— Например сега.

ГЛАВА 64

— Хаупткомисар Дитрих? — ПРОИЗНЕСЕ Мати в телефонната слушалка. Стоеше в коридора на апартамента на Грета Амзел.

— Кой се обажда? — долетя плътният, спокоен глас на Дитрих.

— Мати Енгел — отвърна тя. — Станало е още едно убийство.

Последва дълга пауза, после комисарят попита:

— Кой? Къде?

— Приятелка на Крис от детинство. Грета Амзел. Били са заедно в едно сиропиталище край Хале.

Още една дълга пауза.

— И е мъртва?

— Току-що я открихме в апартамента ѝ. Не сме пипали нищо. Мисля, че видяхме убиеца. Правеше се на водопроводчик. Когато пристигнахме, тъкмо си тръгваше.

— Успя ли да го разгледаш?

— Не — призна Мати.

Третата пауза беше най-дълга. На Мати ѝ се стори, че го чу да отпива нещо.

— Обадй се на инспектор Вайгел — произнесе той най-сетне. — Кажи ѝ да доведе криминалистите и трима следователи от Криминална полиция, които да огледат из сградата. Утре към обяд ще видя какво мога да направя.

Мати заекна невярващо.

— Утре ли? Моите уважения, хаупткомисар Дитрих, но мисля, че трябва веднага да дойдете и да чуете какво открихме. Още една приятелка на Крис от детството е изчезнала.

В отговор главният комисар въздъхна тежко, почти мъчително.

— Фрау Енгел, трябва да ви призная, че би било непрофесионално от моя страна да се появя на местопрестъплението в това състояние. Утре сутрин трябва да погребва баща си; в момента съм пиян и ще ставам все по-пиян. Ще трябва да се обадите на Вайгел. Поверих ѝ командването за тази нощ. От отдел „Убийства“ ще ѝ помогнат.

И разговорът прекъсна.

ГЛАВА 65

Не мога да спра. Минаха два часа, а аз още треперя като теленце, на път да се превърне в телешко. Не мога да се отърва от миризмата на опърлена плът и бекон. Изгореното от мазнина място на бузата ми пулсира.

Мислите се блъскат в главата ми.

Бях в апартамента на Грета само дванайсет минути.

Оставих вентилацията да работи.

Трябваше да минат дни, преди да открият тялото ѝ.

Но после се появиха Мати Енгел и едрият плешив тип. Оттогава въпросите не ми дават мира: как са намерили Грета? Нали извадих всички досиета от архива. Какво знаят? Какво им е казал Кристоф, преди да тръгне по петите ми?

За първи път от над двайсет и пет години ме обзема мисълта, че маската ми, невидимостта ми може би губят силата си.

След това я пропъждам. Няма да намерят нищо, което да ги отведе до Невидимия.

Но преди всичко съм реалист. Вече ми е съвсем ясно, че времето, с което разполагам, за да изтрия напълно миналото си, е много ограничено. Три други деца са все още в неизвестност.

Само три и ще съм свободен.

Независимо дали ви харесва, приятели мои, изглежда, утре ще е много, много натоварен ден.

ГЛАВА 66

Наближаваше единайсет часа, когато Буркхарт зави по улицата на Мати.

Бяха прекарали часове на местопрестъплението, докато инспектор Вайгел, екипът на Криминална полиция и криминалистите описваха тялото и апартамента.

На Вайгел явно не ѝ беше лесно да води разследване дори и за една нощ, но ги изслуша внимателно и си записваше подробно, докато даваха показания.

Мати не скри нищо. Разказа за откраднатите от архивите досиета, за твърдението на Хариат Ледвиг за нещо ужасно, случило се с Крис и приятелите му, както и за изчезването на Илзе Фрай.

Вайгел прилежно си записа всичко и попита:

— Значи според вас няма връзка между починалата и Херман Крюгер?

— Не знам.

С очевидно неудобство Вайгел каза:

— Този следобед шефовете са притиснали хаупткомисаря за убийството на Агнес Крюгер. Смятат, че то е разковничето към всичко това. Дитрих също мисли така.

Буркхарт се намеси:

— Тоест нейното убийство е по-важно от смъртта на една медицинска сестра например?

Вайгел още повече се смути, но кимна и каза, че лично е говорила със секретарката на Херман Крюгер. Успяла да измъкне от нея, че преди пет дни милиардерът споменал, че след седмица заминава по лични дела, а след това чисто и просто изчезнал. Берлинската криминална полиция се опитваше да проследи финансите му с помощта на експерт от разузнаването, но засега и те изглеждали също толкова потайни, колкото и собственикът им.

Каквото и да се беше случило с Грета Амзел, Вайгел смяташе, че официалното разследване ще е съсредоточено върху Крюгер, докато не го открият и оневинят.

— Шестте деца — настоя Мати, докато Буркхарт отбиваше пред блока ѝ, — те са ключът, не Херман Крюгер.

— Съгласен съм. Но добре разбирам как убийството посред бял ден на жена като Агнес Крюгер може да отвлече вниманието.

— Трябва да намерим другите от „Вайзенхаус 44“. Трябва да ги предупредим.

— Габриел каза, че ще остане в офиса, докато не ги открие — каза Буркхарт.

Мати кимна, но се почувства безумно потисната, че за малко не успяха да спасят Грета Амзел. Убиецът беше минал покрай тях и пеша, и с автомобила си!

Сложи ръка на дръжката на вратата, но преди да я натисне, спря и погледна Буркхарт.

— Ял ли си?

— Последно на обяд — призна той.

— Хапва ли ти се нещо домашно?

— Ще готвиш след ден като днешния? — изненада се колегата ѝ.

— Леля ми готви. Когато се прибера толкова късно, само притоплям.

ГЛАВА 67

Касиано изрева на португалски, когато видя как жена му оставя палтото си да се свлече на земята във видеото, което Брехт беше заснел на вратата на хотелската стая на Павел.

Голмайсторът на „Херта“ скочи от стола си в конферентната зала на отбора и се впусна с безумни крясъци към вратата.

Брехт сграбчи бразилеца и настойчиво му заговори на родния му език. За секунда на Морган му се стори, че Касиано ще размаже Брехт, но после голмайсторът се успокои и седна обратно на стола си.

— Какво крещеше? — попита Клаус Бремен, генералният мениджър на отбора, който седеше до треньора Зиг Мюлер.

Брехт отвърна:

— Иска мачете, с което да отреже топките на Павел и да ги натика в гърлото на Перфекта, докато не я задуши. Казах му, че това не е добра идея за човек, който е на крачка от Световното първенство.

— Значи твърди, че е нямал представа за това? — попита треньорът. — Нито за залозите?

Брехт зададе въпроса на португалски. Касиано поклати глава.

— Попитай го за мачовете, в които игра ужасно — каза Морган.

След въпроса бразилецът се разkreщя към Морган. Брехт преведе:

— Каза, че вчера ти е обяснил — бил е болен. Не го е направил нарочно и му се иска да те зашлеви, задето говориш подобни неща точно след като е разбрал, че съпругата му се е забавлявала с дъртото руско копеле.

Морган замълча.

Касиано погледна треньора си и избъбри нещо на португалски.

— Ти ми вярваш, нали, Зиг? — преведе Брехт.

Бремен, генералният мениджър, отвърна:

— Не е въпрос на доверие, Касиано. Трябва ни доказателство, че не си замесен.

След превода Касиано отново се разkreщя възмутено:

— Как да го докажа? Съпругата ми е курва, а аз съм жертва на слухове. Как мога да докажа, че съм чист?

— Кажи му да ни даде косъм за експертиза — каза Морган. — В „Прайвит“ ще се погрижим за останалото.

ГЛАВА 68

— Мамо! — извика Никлас, когато Мати отвори вратата на апартамента.

Синът ѝ изтича към нея по пижама.

Тя го прегърна и го смъмри:

— Защо си буден толкова късно?

Леля Сесилия се появи зад гърба ѝ, с халат и с ролки на главата.

— Не ме послуша. Не се е спрял, откакто свърши мачът. Искаше да те изчака, за да ти разкаже.

— Касиано беше невероятен — извика тържествуващо Никлас.

— Отбеляза три гола. Три!

Буркхарт се показва на вратата с леко неловка физиономия.

Мати се усмихна:

— Никлас, лельо Се, това е хер Буркхарт. И той работи в „Прайвит“.

Леля Сесилия се изчерви, пристегна халата си и се затюхка:

— О, Мати, не знаех, че ще водиш гости!

— Докара ме до къщи и осъзнахме, че умираме от глад.

Тези думи явно освободиха лелята от магията, с която я беше сковало пристигането на Буркхарт, и тя се завтече към кухнята.

— Имам студени наденички, картофени палачинки и домашен ябълков сос. Също и студена бира. Готова съм за минутка!

— Кажу „здравей“, Никлас — Мати остави на земята сина си, който изглеждаше притеснен.

Буркхарт клекна и му подаде ръка.

— Приятно ми е, Никлас.

Момчето се поколеба, но след това пое ръката му.

— Много си голям.

— Знаем. И ти ще станеш такъв някой ден.

— И аз ли ще остана без коса?

— Никлас! — сгълча го Мати.

Но следователят просто се засмя:

— Това, че съм плешив, няма нищо общо с това, че съм голям, Никлас. Да си плешив е състояние на духа.

Мати се усмихна. Напрежението от изминалия ден преля в изтощение.

— Трябва да го сложа да си легне.

— Разбира се — каза Буркхарт. — Може би ще е по-добре да тръгвам?

— Не, не, леля ми няма да го преживее. За нея, ако човек стои гладен, се извършва огромна несправедливост.

— Това го чух! — извика леля Сесилия от кухнята.

Мати сложи ръка на рамото на Никлас:

— Кажй „лека нощ“!

— Лека нощ, хер Буркхарт — послушно каза детето.

— Можеш да ми викаш Том.

Момчето се усмихна, хвана майка си за ръка и се прибра в стаята си. Легна си и Мати го зави.

Синът й попита:

— С Том ще хванете ли човека, който е убил Крис?

— Категорично. Време е за сън, мъничето ми — целуна го по челото майка му.

— Том каза, че ще стана голям.

— Точно така.

На вратата я спря поредният въпрос:

— Мамо?

— Да?

— Нали няма да те убият, докато се опитваш да откриеш кой го е направил?

Обърна се, спусна се към него и го прегърна.

— Не. Ще съм в пълна безопасност тук с теб, докато станеш голям колкото Буркхарт.

Никлас я прегърна с всички сили.

— Обичам те, мамо.

Очите на Мати се наляха със сълзи.

— И аз те обичам, Ники. Повече, отколкото можеш да си представиш.

ГЛАВА 69

Приятели, скъпи съграждани берлинчани, още няма шест сутринта, а аз вече пътувам с моя „Мерцедес“ ML500. Чака ме дълъг път — четири часа и половина до Франкфурт на Майн, ако движението по магистралата е в моя полза.

Има ли по-подходящо време да чуеш някоя история от дългото пътуване? Признавам, че обожавам аудиокнигите, а вие?

Отпуснете се на стола и слушайте внимателно:

Както вече споменах веднъж, две години след падането на Стената и доста време след операциите в Африка, след едномесечно издирване открих кучката, дала ми живот.

Живееше в заспалото селце Биденкопф близо до природен парк „Ротхаргебирге“ в западната част на Централна Германия.

Знаете ли го?

Няма значение. Важното е, че майка ми живееше сама в къщичка в покрайнините на село, към което смело настъпваше гората.

В една хладна и тъмна ноемврийска нощ почуках на вратата ѝ.

— Кой е? — дочух треперлив глас.

— Аз съм, майко — казах и повторих името, което ми бе дала при раждането.

След кратко колебание дървената врата бавно се отвори и разкри стара, немоцна жена, която едва познах.

Държеше стар пистолет „Люгер“ и го насочи подозрително към мен.

— Кой си ти? — попита.

— Любител на маските, майко — казах и издадох онзи цъкащ звук в гърлото си. — Най-много харесвам онази от „Дон Жуан“.

Очите ѝ се разшириха, зяпна невярващо и бавно свали пистолета.

— Наистина ли си ти?

— Разбира се — отвърнах. — Пазиш ли още старата маска „Папиркратлер“?

— Казаха ми, че си умрял в затвора „Хоеншонхаузен“ — извика и се хвърли към мен с ридание.

Прегърнах я като примерен любещ син.

— И на мен ми казаха, че си умряла там.

Тя се отдръпна ужасена.

— Не!

— Да.

— Но на мен ми казаха, че ще ти предадат, че съм заминала на Запад.

— Казаха много неща — отвърнах. — На нищо не повярвах.

— И аз не трябваше да вярвам. Влез! Влез на топло!

Надлежно се усмихнах на майчинската грижа, последвах я вътре и затворих вратата след себе си.

Дневната на майка ми беше просто помещение с тапициран фотьойл за четене, лампа и запалена печка на дърва. Нямахме никакви снимки, което още повече улесни мисията ми.

Тя отново ме гледаше с радост и почуда.

— Не можах да те позная.

— Много време мина — казах.

— Баща ти е мъртъв, нали? — смутено попита тя.

— От пет години.

— Чух — каза и на лицето ѝ се изписа болка. — Но явно всичко отминава — продължи, преглътна и ме погледна умолително. — Прощавах ли ми?

Не можах да овладея реакцията си.

Дясната ми ръка сама се стрелна напред и сграбчи скъпата ми майка за гърлото. Вдигнах я да виси във въздуха с изцъклени очи, бореща се за глътка въздух.

— Всъщност, майко — казах, — откровено мога да заявя, че никога, никога няма да ти простя, задето ме изостави.

ГЛАВА 70

Фирменият самолет НА „Прайвит“ беше елегантен „Гълфстрийм“ G650, върховото постижение в бизнес авиацията. В девет и четирийсет и пет колесникът му се спусна преди приземяването на летището във Франкфурт на Майн.

Мати допи кафето си и подаде чашата на стюарда, после хвърли поглед към първата страница на „Берлинер Моргенпост“. Вестникът беше пълен със статии за убийството на Агнес Крюгер и изчезването на Херман Крюгер.

Берлинската криминална полиция изпълняваше заповед за обиск на офисите му и всички известни на полицията негови жилища в града. Цената на акциите на „Крюгер Индъстрис“ беше паднала на чуждестранните борси. В същото време Оле Ларшон, шведският финансист, внесъл документи, според които делът му в „Крюгер Индъстрис“ се увеличил от пет на десет процента.

Мати тръсна объркано глава, докато се опитваше да нареди пъзела. Дали Крюгер беше замесен? Дали не е познавал Крис като дете отнякъде? Крюгер е роден в Източна Германия, нали?

Обърна се към Буркхарт. Специалистът по антитероризъм седеше в бежовото кожено кресло срещу нея, затворил очи. Голямата му бръсната глава беше клюмнала надясно, дишаше бавно и равномерно.

Мати реши, че може би е подценила Буркхарт. След като миналата вечер приспа Никлас, влезе в кухнята и завари засмяната леля Сесилия и усмихнатия Буркхарт, седнал на масата пред чиния с наденички и картофени палачинки.

— Забавен е — каза леля й.

— А тя е страхотна готвачка — отбеляза Буркхарт и отпи от бирата си.

— Знам — Мати взе чинията и чашата си.

Говориха си и ядоха близо час. Буркхарт беше забавен по някакъв леко саркастичен начин и тя приписа това негово качество на заниманията му отпреди да се присъедини към „Прайвит Берлин“.

Когато се нахрани, той два пъти благодари на леля Сесилия, после Мати го изпрати до вратата.

— Най-вкусната ми вечеря от много време насам — каза той. — Благодаря!

— Няма за какво.

Мъжът се усмихна и попита:

— Ще се видим утре на срещата, нали, Енгел?

— Викай ми Мати. Ще дойда — обеща и затвори вратата.

Буркхарт наистина беше добър човек. Но тя не мислеше за него, когато си лягаше. Докато потъваше в сън, пред очите ѝ бяха само Крис и Грета Амзел, тръгнали към „Вайзенхаус 44“.

Телефонът ѝ иззвъня в шест и двайсет сутринта, по-малко от шест часа, след като си легна. Доктор Габриел беше намерил още един сирак. Истинското му име беше Артур Бекер, променил го на Артур Йегер. Работеше като инженер за BMW в Мюнхен.

Мати се обади на охраната в BMW, за да получи телефона на Йегер, но оттам я уведомиха, че е заминал за Международното автомобилно изложение във Франкфурт на Майн, а компанията имала политика да не разкрива номерата на лични мобилни телефони. Мати настоя, че Йегер може да е в опасност, и дежурният охранител склони.

Веднага набра номера. Йегер отговори уморено. Тя се идентифицира и попита дали истинското му име е Артур Бекер.

Последва пауза.

— Не знам за кого говорите. Името ми е Йегер.

— Моля ви, господине, опитвам се да ви предупредя...

Артур почти ѝ изкрещя:

— Не познавам никакъв Артур Бекер!

— Мисля, че го познавате, както и другите сираци — настоя тя. — Всички сте в...

— Това е много противна шега — тросна се той и затвори.

Мати пробва да му се обади още няколко пъти, но се свързваше само с гласовата му поща. Остави подробно съобщение, в което описваше случилото се с Грета Амзел и го молеше да ѝ се обади. После ядосано се обади на Морган, който я посъветва да отиде във Франкфурт със самолета.

Накрая звънна на Буркхарт, за да я чака на терминала за частни самолети.

Пресегна се и го потупа по рамото. Той се стресна и рязко се събуди.

— Кацаме — уведоми го тя.

Буркхарт се прозина.

— Благодаря. На какво разстояние е изложението?

— Най-много петнайсет минути с кола — каза Мати точно когато самолетът докосна пистата.

Мъжът изправи гръб в креслото си, съвсем делово погледна часовника си и се намръщи.

— Да се надяваме, че ще стигнем навреме.

ГЛАВА 71

Хаупткомисар Ханс Дитрих вървеше след шестимата възрастни мъже, които носеха праха на полковника. Стъпваше тежко в мократа трева към зеещия гроб във „Фридрихсфелде“, централното гробище за район Лихтенберг в Източен Берлин. Главата му пулсираше от огромните количества водка, които беше погълнал предната нощ в опит да приспи ума си, за да не се удави в тъмното, затлачено мочурище, което представляваше за него баща му.

Не подейства.

Пиянските мисли на Дитрих не бяха насочени към това, което трябваше — например кланицата или Кристоф Шнайдер, Агнес Крюгер, а сега и онази Амзел. Вместо това потъна в спомени за полковника и безмилостния начин, по който го беше отгледал.

Така, с ужасния си махмурлук и колеблива крачка, главният комисар все още си припомняше студените и често необяснимо жестоки постъпки на баща му в детството си.

Дитрих беше на петдесет и две години. От малък се опитваше да разбере полковника. Но докато гледаше как възрастните мъже наблюдават спускането на урната в гроба, отново си даде сметка, че нито може да си обясни действията на баща си, нито да се примири с тях.

Полковникът беше мъртъв и скоро щеше да бъде погребан, но комисарят потръпна при мисълта, че заплахата, която баща му носеше със себе си, може никога да не умре.

Зяпаше вяло мъжете на мястото, където завинаги щеше да почива баща му. Всички бяха 70–80-годишни, със строги сиви костюми, тъмни шлифери и шапки.

Нямаше свещеник. Иначе полковникът можеше да се надигне гневно от гроба.

Но единият от мъжете, едър, с влажни очи и спукани капиляри по носа, накрая пристъпи напред и произнесе кратка реч:

— Конрад беше сред последните от своя вид. Смятам, че е съвсем подходящо последното му земно обиталище да е редом с

великите.

Дитрих се загледа в една кръгла тухлена стена, превзета от лози. Знаеше, че в нея са зазидани множество урни. Висок, прав каменен къс, издялан като старинен надгробен камък, стърчеше в центъра на дворчето, заградено от стената. Около него бяха гробовете на Карл Либкнехт, Роза Люксембург, Вилхелм Пик и други седмина титани на немското комунистическо движение.

„Героите на баща ми“, помисли си с горчивина Дитрих. Толкова близо и в същото време толкова далеч.

Отмести поглед към оплаквачите на баща му. Гледаха го в очакване и се усети, че едрият мъж е млъкнал.

Не каза нищо. Направи две крачки напред, взе шепя влажна черна пръст, помисли дали да не я запрати, но после я изсипа върху урната. Отстъпи назад. Знаеше, че ръката му е кална, но не го беше грижа.

Един по един носачите на урната хвърлиха пръст в гроба и стиснаха ръката на Дитрих, като така я изцапаха още повече.

Последният опечален, едрият мъж, каза:

— Приемете съболезнованията на вътрешния комитет, хаупткомисар. Баща ви беше високо ценен наш член.

Дитрих кимна безизразно.

— Благодаря ти, Вили.

Мъжът се поколеба, после се стегна.

— Предполагам, че изпитваш облекчение сега, след като баща ти вече го няма.

Дитрих се пребори с гаденето, надигащо се в стомаха му, и отвърна:

— Всъщност се чувствам прокълнат от него, от всички вас. Няма да съм свободен, докато не разбере, че всички сте мъртви и тайните ви до една са погребани заедно с вас.

ГЛАВА 72

Малко след десет часа сутринта влизам с мерцедеса в паркинг в северозападния край на Международното автомобилно изложение — най-голямото в света. Лъскави екзотични коли задръстват паркинга и изведнъж се превръщам в щастлив човек. Обожавам автомобилите. Те са едно от възможно най-добрите прикрития.

В подходящата кола, приятели мои, човек може да е всеки, не сте ли съгласни?

Паркирам и разглеждам снимка на Артур Йегер, свалена от интернет, и си мисля за услужливата секретарка, която ми каза къде да намеря инженера.

Хвърлям поглед към огледалото, за да проверя грима, с който изглеждам плешив и много по-възрастен. Закопчавам синьото си яке и върху него обличам друго с лого на „Астън Мартин“.

Нахлупвам и шапка с козирка в тон.

Спирам за момент и се заставам да дишам дълбоко и бавно.

Знам какъв ужасен риск поемам.

Не ми е присъщо. Предпочитам шансът да е на моя страна. Но нямам друг избор.

Вадя пистолета и заглушителя изпод седалката и плъзвам оръжието в кобура под якето.

Отварям вратата и се правя, че много ме боли, докато излизам. Тазобедрената ми става не е наред и имам артрит, поне днес.

Отправлям се към входа на изложбената зала и си мисля, че ако съм толкова хладнокръвен и смъртоносен, колкото ме е учил баща ми, може да изляза от Франкфурт дори по-невидим от преди.

ГЛАВА 73

Таксито от летището остави Мати и Буркхарт пред двете кули с различна височина, наречени „Кастор“ и „Полукс“, които се извисяват на входа на Франкфуртския панаир. Платиха входната такса и влязоха в обширен комплекс от гигантски зали, свързани с подвижни пътеки и ескалатори.

Беше предпоследният ден от изложението, но все още беше претъпкано. С помощта на карта се отправиха към мястото, отредено на BMW в първа зала, и започнаха да търсят Артур Йегер по снимката, която Габриел беше изпратил на телефоните им.

Мати го забеляза на една сцена до красива жена във вечерна рокля. С микрофон в ръка описваше тънкостите в детайлите на лъскавата спортна кола, която се въртеше на платформата зад него.

Проправи си път през тълпата до сцената. В огромната зала беше шумно и врявата заглушаваше ентузиазираното обяснение на Йегер, затова тя не чу каква беше причината инженерът внезапно да потрепери, да изпусне микрофона и да се свлече на земята.

Но когато Йегер падна на сцената, тя видя тънката струйка кръв, която се стече от устните му.

— Стрелец! — изрева Буркхарт. — Всички залегнете!

Хаосът се превърна в истински ад, хората около сцената на BMW крещяха, хвърляха се на земята или се втурваха към изхода.

Мати извади пистолета си, докато пресмяташе приблизително ъгъла, от който навярно беше застрелян Йегер. Погледът ѝ се плъзна по траекторията и сред бягащите забеляза възрастен мъж с червено яке, който се отдалечаваше с накуцване, но бързо.

— Онзи с червеното яке! — извика към Буркхарт.

Мъжът ги чу. Запроправя си път през суматохата с удивителна сила и ловкост.

Но Буркхарт беше като носорог на стероиди. Разпръскваше хората на всички страни, сякаш бяха парцалени кукли, а Мати тичаше след него.

Убиецът потъна в претъпкан коридор. След десет секунди Буркхарт и Мати изскочиха от същите врати и зашариха с поглед из тълпата, до която вече достигаше паниката от вътрешността на залата с всички, които излизаха и разказваха за стрелбата.

Старецът беше изчезнал.

Или не?

Мати видя червено яке на пода.

— Сменил си е якето — извика на Буркхарт.

Изведнъж откъм западния вход на конферентната зала се чуха викове и изстрел.

ГЛАВА 74

Един охранител се беше изпречил пред убиеца и беше получил куршум в гърдите от упор, а оръжието му произведе изстрел при падането.

Навън мъж със синьо яке и черна шапка лавираше през тълпата и тичаше към „Брюселер Щрасе“. Буркхарт се понесе след него с мощен спринт, а Мати се мъчеше да не изостава.

Когато стигнаха входа, убиецът вече беше измъкнал шофьора на едно „Мазерати“ от колата, цапардосал го с дръжката на пистолета и седнал зад волана. Спортната кола се отдалечаваше със свирещи гуми, когато дотичаха на тротоара. Отново заваля.

Продължавайки да тича, Буркхарт размаха значката си пред слисан човек до червено BMW купе.

— Повикайте Криминалната полиция! — извика и изтръгна ключовете от ръката му.

— Хей! — изкрещя мъжът. — Не е моя! Не можете...

— Съобщете, че автомобилът е конфискуван от „Прайвит Берлин“, а мазератито е откраднато от убиец! — нареди следователят и скочи на шофьорското място. — Уби двама души!

Мати вече беше на съседната седалка и си закопчаваше колана.

— Има преднина.

— Освен това и колата му е по-мощна — Буркхарт включи рязко на скорост и отпусна съединителя на спортния автомобил. — Но не може да кара като мен!

Понесоха се с писък на гуми след мазератито, което със занасяне бе завило обратно и се движеше на изток към „Ослоер Щрасе“. Убиецът мина точно покрай тях. Погледна през прозореца право в очите им.

Плешив. Тъмни очила. Мустак. Трудна за определяне възраст.

Докато те обръщаха, той вече бе свил по „Ослоер Щрасе“. Последваха го с пълна скорост през поредица от десни завои, така че обиколиха територията на панаира, минаха на червено и излязоха на

път номер 44 на запад. Мазератито бе на около четиристотин метра пред тях, когато пое по изхода към магистрала 648.

Поради завидните умения на Буркхарт зад волана убиецът не можа да се откъсне много напред през целия път до връзката с магистрала 5. Мазератито се отправи на север.

— Обади се в Криминалната полиция — обърна се Буркхарт към Мати. — Кажи да пратят хеликоптер и им дай позицията му.

Точно в този момент небето сякаш се продъни, заизлива се дъжд като из ведро, чистачките не успяваха да се справят с пороя, навяван от силния вятър, но въпреки това Буркхарт не намали. Сякаш караше на сляпо по трилентовата магистрала, задминаваше коли, все едно денят беше ясен и слънчев.

Примрялата от ужас Мати не можеше да откъсне очи от размазания път.

— Обади им се! — извика Буркхарт.

— Намали и ще се обадя! — изкрещя в отговор тя.

— Ако намалая, ще го изпуснем!

— Дори не виждаме къде е!

— Виждам стоповете, когато засича хората!

Мати се беше вкопчила в седалката си, но Буркхарт все повече скъсяваше дистанцията. Чу се как казва на Никлас, че няма да загине, докато търси убиеца на Крис.

За секунда, северно от улица „Роза Люксембург“, на Мати й се стори, че Буркхарт най-накрая ще настигне мазератито.

Но убиецът направи нещо абсолютно откачено. Дъждът понамалая, колкото да види как автомобилът ускори след изхода към Бад Хомбург. Колата прелетя по моста, Буркхарт скъсяваше дистанцията. Убиецът явно дръпна ръчната спирачка малко преди изхода за автомобилите, които се отбиваха от магистрала 661 и поемаха по А5 на север. На мократа настилка мазератито поднесе и се завъртя на 180 градуса, след което с рев нахлу в изхода на магистралата.

Очите на Мати се разшириха от изненада и тя ахна.

— Той влезе в насрещното!

ГЛАВА 75

Приятели, съграждани берлинчани, смятам, че ускоряването право към потока коли, идващ от магистрала 661, е най-добрият ход, който някога съм предприемал.

Невероятно колко е лесно да накараш автомобилите да ти правят път, когато се носиш право към тях, съвсем подготвен да умреш.

Една „Ланча“, в панически опит да избяга, завива рязко вдясно, удря се в парапета и се преобръща. Лицето на шофьора е толкова ужасено, че избухвам в смях. Не съм се забавлявал така от години.

Още по-весело ми става, когато виждам в огледалото, че червеното BMW, което ме преследваше, не се реши да направи моята каскада. Действайте неочаквано, приятели. Това винаги се отплаща.

В края на отбивката свалям предавката, правя рязък завой на 180 градуса и натискам газта.

Пътят към Бад Хомбург е неочаквано безлюден. Продължавам да хвърлям по едно око към огледалото за обратно виждане, докато минавам през градчето, но няма и следа от червената кола. Изпуснаха отбивката. Следващият изход е на осем километра оттук. Скоро няма да се появят.

Все пак знам, че мазератито е кола, която бие на очи, и трябва да се отърва от нея възможно най-бързо.

Десет минути по-късно навлизам дълбоко в оградена с дървета алея в природния парк „Хохтаунус“, северозападно от Бад Хомбург. Знаете ли го?

Няма значение.

Знайте само, че нямам време за губене. Скоро тук ще загъмжи от полицаи, а трябва да измина немалък път.

Паркирам в най-тъмното кътче, което намирам, избърсвам волана и вратата, излизам и поемам на северозапад през окъпаната от дъжда гора.

Без да спирам ход, свалям изкуствената кожа от черепа си, изкуствения нос и мустака. Намирам поточе и с кал и студена вода

отмивам грима от лицето си. Захвърлям синьото яке и продължавам под дъжда. В главата ми цари пълна бъркотия.

Пред погледа ми непрекъснато изниква лицето на ужасения шофьор, докато колата му се преобръщаше.

Не мога да се сдържа, приятели.

Спирам сам сред гората, размахвам юмруци към ревливото небе и избухвам в смях.

Скоро съм в истерия, паднал на колене.

Успях. Още двама и ще съм готов. Никой никога няма да узнае кой съм и какво съм направил.

Някои може да подозират.

Други може да правят догадки.

Но докато се изправям на крака и продължавам на северозапад, към гарата на селцето Фридрихсдорф, съм по-сигурен от всякога, че човекът, който бях, никога няма да бъде свързан с човека, в когото се превърнах.

ГЛАВА 76

— Къде го видя за последно? — изкрещя Букхарт, докато фучаха на север към следващия изход.

Мати се извърна в седалката си, все още в шок.

— Енгел? — подкани я следователят.

Тя примигна и посочи:

— Излезе от пътя ето там.

— Бад Хомбург — каза Буркхарт.

Но след като изминаха оставащите 25 километра и стигнаха до спящото селце с неговите къщи със сиви гладки стени, знаеха, че шансът им да настигнат мазератито е почти нулев. Можеше да е поело във всяка една посока.

Буркхарт стовари юмрук върху волана.

Мати се чувстваше по същия начин. Бяха стигнали толкова близо, но не успяха да спасят нито Артур Йегер, нито охранителя, не успяха и да предотвратят нараняванията от катастрофите. Убиецът отново ги беше надхитрил и тя започваше да се страхува, че никога няма да го спрат.

— Да се връщаме — предложи Буркхарт. — Ще отидем в полицията и ще докладваме.

Мати понечи да се съгласи, но нещо прещрака в мозъка ѝ.

— Не, почакай! — бръкна да извади мобилния си телефон. — Отбий някъде.

Набра номера на доктор Габриел и той вдигна почти веднага. Без предисловия тя попита:

— Откъде е Илзе Фрай? Изчезналата жена?

— От Бад Хомбург — отвърна той.

— Имаш ли ѝ адреса?

Каза ѝ да изчака и след миг ѝ го издиктува.

— Какво става? Къде сте?

— В Бад Хомбург — отговори тя и затвори. Погледна Буркхарт. — Илзе Фрай живее на около километър оттук. Убиецът познава района. Затова сви насам.

Колегата ѝ запали колата.

След шест минути минаха покрай скромна къща близнак в покрайнините на града, на границата с фермерските земи. Дъждът бе отслабнал до ръмеж и в далечината се носеше вой на сирени.

Буркхарт паркира червеното BMW на алеята, за да не привлича вниманието на полицията. Почукаха на задната врата.

Мина известно време и тъкмо се канеха да почукат пак, когато на прозореца се появи симпатична руса жена, около трийсетгодишна, и ги огледа подозрително, преди да откrexне вратата, без да маха веригата.

— Да?

Мати показа значката си.

— Ние сме от „Прайвит Берлин“ и...

Ръцете на жената се стрелнаха към гърлото ѝ и тя извика:

— Крис ли ви изпраца? Открил е Илзе?

ГЛАВА 77

— Мъртъв? — промълви Тина Хановер двадесет минути по-късно. — И Илзе ли е мъртва?

Седяха на масичка в скромно обзаведената кухня и пиеха кафето, което жената им беше сварила.

Пред погледа на Мати за миг се появи трупът на жената, проснат до тялото на Крис.

— Не сме сигурни. Останките не са анализирани, но до него имаше тяло на жена.

Съквартирантката на Илзе Фрай се сви, по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Горката Илзе. С право се страхуваше. Казах на Крис, че я беше страх и трябва да бъде внимателен. Сигурно аз...

Захапа кокалчетата си и се извърна настрани.

— Защо се е страхувала? — попита Буркхарт. — И защо Крис е дошъл при вас?

Тина Хановер изпъшка и избърса очи с ръкав.

— Дойде, защото лудата сестра на Илзе, Илона, го помоли. Той каза, че всички били приятели от детинство.

Мати веднага сглоби картинката. Илона Фрай сигурно е тайнствената жена, дошла при Крис седмица преди изчезването му.

— Започнете отначало — настоя Буркхарт.

В следващия половин час Тина Хановер разказваше как преди около две седмици Илзе Фрай се прибрала от работа, невероятно разстроена. Но отказала да обясни на съквартирантката си какво се е случило.

Още по-странното било, че си влязла право в стаята и звъннала на сестра си в Берлин, нещо много необичайно. Според Тина Хановер Илона Фрай била трън в очите на Илзе — пристрастена към метадон, диагностицирана с шизофрения. Цял живот постъпвала в различни психиатрични клиники и постоянно врънкала сестра си за пари.

— Как разбрахте, че Илзе се обажда на Илона? — поинтересува се Буркхарт.

Жената се изчерви и се размърда неспокойно на стола си.

— Ами... аз... такава... — започна тя, после избъбри с отбранителен тон: — Подслушвах на вратата. Беше толкова разстроена, че не можах да се сдържа.

— И за какво е говорила със сестра си? — намеси се Мати.

Съквартирантката на Илзе отново се намести нервно, преди да отговори:

— Не успях да чуя всичко, защото вратите са много дебели. Но схванах смисъла. Била разпознала човек от миналото си. Нарече го Фалк и звучеше така, сякаш се ужасява от него. Ужасена до смърт.

— Фалк? — прекъсна я Буркхарт. — Сигурна ли сте?

Тина кимна, а Мати погледна колегата си озадачено. Той обясни:

— Човекът, който ръководил кланицата, се нарича Фалк.

— Но той не би могъл... — започна Мати и изведнъж си спомни.
— Имал е син.

— Имал е син — кимна утвърдително следователят.

За пръв път, откакто научи за изчезването на Крис, Мати почувства, че са на прав път по следите на убиеца.

— Разказахте ли това на Крис?

Жената кимна.

— Явно знаеше кой е Фалк.

— Защо, какво ви каза? — настоя Мати.

— Да каже ли? Нищо не е казал. Но си личеше от езика на тялото му. Познаваше го.

В стаята се възцари мълчание, после Буркхарт се обади:

— Къде отиде Крис, като си тръгна оттук? В адвокатската кантора на Илзе?

— Кантората ли? — изненада се Тина. — Не.

— Нали казахте, че тя е разпознала Фалк на работа — обърка се Мати. — Бил е клиент на кантората? Видяла го е в съда?

— Не, не — прекъсна я Тина и се изчерви. — Илзе... тя... — Жената отново зае отбранителна позиция. — Напусна кантората преди година и половина, когато разбра, че може да изкарва повече пари за два пъти по-малко време в клуб „Рай ФКК“ в северната част на града. Беше лицензирана, професионална секс жрица.

ГЛАВА 78

Клуб „Рай ФКК“ се намираше на огромен, безупречно поддържан парцел сред земеделските площи северно от Бад Хомбург. Комплексът бе обграден от дървета и бяла стена. Въпреки лошото време на паркинга имаше петнайсет-двайсет скъпи автомобили, както и постоянен поток от таксита.

Мати и Буркхарт минаха по циментовата пътека покрай градини, осяяни с бледи гръцки статуи на голи мъже и жени в еротични пози. Стигнаха бяла сграда с колони и портик над величествен вход.

— Малко прекалено, не смяташ ли? — прокашля се от неудобство следователката, когато двама мъже излязоха от сградата, минаха покрай тях и я огледаха.

— Казах ти да останеш в колата — отбеляза Буркхарт.

Телефонът на Мати иззвъня и тя вдигна.

— Откраднали сте кола? — изкрещя в ухото ѝ Катарина Дорук.

Мати се смръщи и дръпна телефона от ухото си, преди да отговори:

— Преследвахме убиеца на Крис. Щеше да се измъкне.

— Не сте от полицията! — викаше Катарина. — Нямате право да конфискувате автомобили! В Криминалната полиция на Франкфурт направо са бесни! Търсят ви за разпит и...

Мати изключи телефона.

— Ще се разправам с нея по-късно.

— Когато се поуспокои — съгласи се Буркхарт.

Минаха през дървените порти, резбовани с интимни сцени от „Кама Сутра“, и се озоваха в изненадващо малко и практично фойе. Отнякъде се дочуваше силна дискомузика.

Две по-възрастни жени седяха зад нещо като рецепция в единия край. На рафтовете зад тях имаше сгънати хавлии и халати. Измериха с поглед Буркхарт, след това Мати, после се спогледаха.

Едната се усмихна съчастнически.

Другата сви рамене и каза:

— Входът е 65 евро. Можете да ползвате помещенията, в цената влизат вечеря, кафе и безалкохолни напитки. Момичетата се плащат допълнително. Половин час стандартен секс струва 50 евро. Оралната любов също е 50 евро. 100 евро за трийсет минути анални удоволствия.

Докато говореше, жената се подхилваше към Мати, която реши да не реагира дори когато ѝ каза:

— Искаш да забавляват и теб ли, скъпа? Ще трябва да се пазариш с тях.

ГЛАВА 79

Мати извади значката си.

Жената на рецепцията се стегна.

— Бизнесът ни е законен.

— Не сме от полицията — изръмжа Буркхарт. — Следователи сме от „Прайвит Берлин“.

— Разследваме изчезването на една от вашите труженички, Илзе Фрай, и убийството на мъж, за когото смятаме, че е дошъл да я търси тук миналия вторник — добави Мати.

— Не знам... — започна едната.

— Спомням си го — прекъсна я другата. — Плати си входа, говори с няколко момичета и си тръгна много бързо.

— Знаете ли с кого е говорил?

— Не. Но влезте вътре и потърсете Мишел. Тя знае всичко.

Буркхарт и Мати тръгнаха към вратите за помещенията.

— Не! Правилата са си правила — каза жената и подаде халат на Мати и хавлия на Буркхарт. — Ако искате да се разходите из рая, плащате и сваляте градските си дрехи.

Мати понечи да възрази, но Буркхарт я изпревари:

— Приемате ли „Виза“?

— Разбира се — изкиска се жената.

Малко по-късно двамата влязоха в Т-образен коридор, знаци упътваха към мъжките и дамските гардеробни.

Мати скоро се озова в празно и учудващо чисто помещение с шкафчета, неотстъпващо на това във фитнес залата ѝ. Поколеба се за миг, после свали дънките и блузата и ги окачи в шкафчето заедно с пистолета и кобура. Облече халата, който ѝ беше голям и се наложи да го пристегне с колан на кръста. Нахлузи дезинфекцирани гумени сандали и се отправи към стълбището в другия край на съблекалнята със стрелка и думата „Спа“.

След като изкачи стълбите, се озова в голяма зала с басейни и джакузита, а навсякъде растяха екзотични цветя. Красиви голи жени се разхождаха наоколо и плуваха в басейните.

Десетина мъже само по хавлия около кръста си се мотаеха и оглеждаха оценяващо жените. Единият беше Буркхарт. Стоеше до ваза с орхидеи, всъщност зад нея. Хавлията, която му бяха дали, едва стигаше за исполинското му телосложение, беше стиснал с всички сили краищата ѝ.

Мати не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Да не се подхлъзнеш — подхвърли.

— Щеше да е далеч по-лесно, ако беше останала в колата! — просъска той.

— И да пропусна такова шоу?

Приблужи висока блондинка с едър естествен бюст. Прокара рубинения си маникюр по гърдите на Буркхарт, погледна Мати и попита с унгарски акцент:

— И останалото ли му е толкова голямо?

Мати потисна усмивката си.

— Нямам представа.

Очите на жената блеснаха.

— Първа среща и си се съгласила да дойдете в „Рай“? Явно си много секси, момиче. Е, искате ли да купонясвате с Мишел?

ГЛАВА 80

Приятели мои, съграждани берлинчани, при скорост 130 километра в час би трябвало да стигна у дома, в моя град на белезите, тъкмо навреме за среща в късния следобед, която не мога да си позволя да пропусна.

Прозявам се. Докато стигна до гарата и се върна до автомобилното изложение, мина повече от час и половина. Но мерцедесът бе точно където го оставих, на сигурно място, далеч от очите на полицията, която със сигурност тършуваше из зала номер едно.

Оттогава шофирам и признавам, че съм уморен.

Би трябвало да отбия и да подремна, приятели.

Но има още толкова много неща за вършене, преди дори да си помисля за почивка.

Затова бъркам в жабката и вадя шишенце с амфетамини. Взимам две таблетки, след кратък размисъл гълтам още една.

Пускам радиото и слушам описание на убийството на Артур Йегер и преследването по магистралата. Открили са мазератито и вземат проби за ДНК от него.

Това не ме притеснява. В колата няма нищо, което да свържат с мен.

Амфетамините започват да действат и хвърлям поглед към папката на седалката до мен. Отварям я и отгръщам на снимката на Артур и майка му, взета от досието му в архива. Под нея има снимка на две момиченца, едното на девет години, другото на шест. Прегръщат се.

Илона и Илзе.

Опитах всеки номер, който знам, за да накарам Илзе да ми каже къде живее Илона. Но тя не поддаде чак до самия край. Каза единствено, че заради мен Илона има психическо заболяване и е пристрастена към метадон.

И тогава ме осенява една мисъл.

Пристрастена към метадон.

Това означава, че е регистрирана. Означава, че посещава клиника.

Може да бъде намерена.

Може да умре тази вечер, ако имам късмет, а заедно с нея и почти всички мои тайни.

Илона Фрай? Унасям се в мисли. Илона?

Поглеждам снимката.

Ама че име са ти дали. Илона. А какво ли е било истинското ти име?

Няма значение. Бих те познал, както и да са те нарекли. Толкова много приличаше на по-малката си сестра, нищо общо с майка си.

ГЛАВА 81

Мишел се носеше елегантно по коридор с врати от двете страни, Буркхарт и Мати я следваха.

— Къде отиваме? — попита неловко Мати.

— Да говорим с Женевиев — отвърна Мишел и зави зад един ъгъл.

Мати я последва неохотно, рамо до рамо с Буркхарт, все още стиснал здраво хавлията си. До стената, между вратите, бяха разположени позлатени канапета с тъмнолилава кадифена тапицерия. На едното лежеше мъж със затворени очи, в скута му главата на жената пред него се движеше напред-назад.

— Правят го пред всички? — рязко прошепна Мати.

— Имам други представи за забавление — изломоти Буркхарт.

Мишел вече беше стигнала до последната врата вдясно. Почука силно и извика:

— Женевиев, аз съм, Мишел. Прекъсни каквото правиш и кажи на клиента си, че няма да бъде таксуван за изминалото време.

След миг на вратата се появи раздразнен италианец и започна да се кара на Мишел за намесата. Буркхарт пристъпи напред, извисяващ се поне една глава над мъжа, и му каза да си обира крушите. Клиентът се поколеба, но после си тръгна бесен, без да прекъсва гневната тирада на италиански.

На прага застана Женевиев, млада красавица от Гваделупа с гладка какаова кожа и дълга, чуплива коса.

— Назад съм със 150 евро — оплака се тя.

— Ще ви компенсирате за изгубеното време — обеща Мати.

Красавицата присви очи и я измери с поглед.

— Кои сте вие?

— По-добре да влезем — намеси се Мишел.

Женевиев сви рамене и влезе в малката стая, заета почти изцяло от едно легло. Стените и таванът бяха огледални. Двете голи жени, Буркхарт и Мати се отразяваха от всевъзможни ъгли.

Мишел представи следователите от „Прайвит“ и каза на Женевиев, че са дошли, за да разберат какво се е случило с Илзе Фрай и Крис Шнайдер. Неохотно, колежката ѝ се съгласи да говори.

Тя потвърди голяма част от думите на Тина Хановер, но с повече подробности. Сподели, че е била в съблекалнята преди две седмици, когато Илзе се втурнала вътре, разтреперана и обляна в сълзи. Споделила, че дочула клиент, който говорил с едно от момичетата във фойето.

— Илзе каза, че не го познала, като го видяла — каза Женевиев. — Изглежда различно от това, което си спомняла. Но мислеше, че е познала гласа му.

— Защо? — попита Мати. — Чий е бил гласът?

Преди да отговори, жената прехапа устни.

— Според нея на човека, убил майка ѝ.

Мати претегли чутото в ума си, който бе готов да се разкъса между дузина варианти, но бе възпрян от въпроса на Буркхарт:

— Но не е била сигурна?

— Съвсем сигурна беше — призна Женевиев. — Само че когато се върнахме горе, за да опитаме пак да го чуем, вече го нямаше.

Мати изохка.

— Значи не можете да го идентифицирате?

Женевиев погледна объркано към Мишел, която поясни:

— Ако е този, за когото си мислим, е идвал шест-седем пъти през последните няколко години.

— Тоест знаете как изглежда? — оживи се следователката.

— Не точно — попари възбудата ѝ Мишел.

— Какво значи това? — попита Буркхарт.

— Смятаме, че е същият човек — обясни жената. — Но изглежда различно всеки път. Понякога е рус със сини очи. Друг път е с тъмна кожа и коса. Веждите му. Бузите му. Веднъж косата му беше зализана и твърда като каска. Друг път беше с козя брадичка и...

— Беше зеленоок и червенкос миналата седмица, когато го видях, около осем дни след изчезването на Илзе — прекъсна я Женевиев, видимо развълнувана от спомена. — Този е истинска откачалка. Харесва му да се чувстваш заплашена. Така се възбужда.

— Каза ли си името?

Тъмен пламък проблесна в очите на Женевиев.

— Онази ноц се представи като „Невидимия“.
Мишел кимна мрачно.
— Но ние всички го наричаме „Маската“.

ГЛАВА 82

Два часа по-късно на борда на фирмения самолет на „Прайвит“, който се връщаше в Берлин, Мати най-сетне събра кураж да се обади на Катарина Дорук.

Тя вдигна побесняла.

— Затвори ми телефона?

— Успокой се — каза Мати. — Направихме пробив. Голям пробив.

— Не ми пука! — Катарина продължаваше да крещи. — Къде сте?

— На самолета. Кацаме след половин час.

— Не сте говорили с Франкфуртската полиция? — още повече се ядоса шефката й.

— Ще им се обадим по телефона. Ние... Буркхарт и аз решихме, че трябва да се върнем в Берлин час по-скоро.

— Така ставате бегълци!

На Мати започна да й писва.

— Само ако не заловим копелето, убило Крис, Илзе Фрай, Артур Йегер и кой знае още колко народ!

Това запуши устата на шефката на следователите в „Прайвит Берлин“ за няколко секунди, преди да процеди с дрезгав, едва овладян глас:

— Какво открихте?

Мати й разказа основното от посещенията в дома на Илзе Фрай и в „Рай ФКК“, включително неопределеното описание на Маската.

— Показахте ли им снимки на Херман Крюгер и Максим Павел?

— И на двамата. Казаха, че не са сигурни, защото единствената причина да смятат, че този човек е един и същ, е, че винаги се появява с нова маска.

— И какво значи това, че е колекционер на предмети на изкуството като Крюгер?

— Нямаха представа, но едната жена каза, че знаел всичко за маската, която носел, докато правели секс. Била от племето чокве.

Описа я: изработена от кожа, абанос и слонова кост, изобразява чудовище.

— Аз залагам на Крюгер — заяви Катарина. — Главен комисар Дитрих също смята така. Обади се преди час и те търсеше. Сутринта Берлинската криминална полиция открила пистолет в багажника на една от колите на Крюгер. Балистичната експертиза сочи, че е същият пистолет калибър.40, с който е убита Агнес. Подготвят заповед за арест, но ще се обади на Руди Крюгер да проверят дали пастроукът му е колекционирал маски.

— Добра идея — отвърна Мати и я помоли да каже на доктор Габриел, че Илона Фрай е била пациентка на психиатрични заведения и е пристрастена към метадон. Сподели и подозренията си относно сина на Фалк, управителя на клиниката.

След като Катарина обеща да провери тези следи, Мати се обади на леля си Сесилия, за да я предупреди, че пак ще работи до късно. За миг я заля вина, че не прекарва достатъчно време с Никлас, но си каза, че има оправдание. И синът ѝ също толкова силно искаше да разбере кой е убиецът на Крис.

Мати затвори телефона точно когато пилотът оповести по интеркома, че приближават Берлин и трябва да изключат всички електронни устройства.

Погледна Буркхарт, който изключи своя айпад.

— Излезе ли нещо?

Буркхарт кимна и прибра устройството в неопренов калъф.

— Открих професор в Потсдам, експерт по маски и примитивно изкуство. Горедолу на подходящата възраст. Има и няколко галерии в града, които специализират в примитивно изкуство. Мисля, че ако нашето момче е сериозен колекционер, може и да им е познат.

ГЛАВА 83

Кацнаха по залез, от който небето над Берлин изглеждаше като жива рана.

Поне за Мати, която веднага започна да звъни по телефона, докато Буркхарт отиде да докара колата.

При Франц Хелерман, професора по изкуствата в университета в Потсдам, директно се включваше гласова поща. Поколеба се и реши да не оставя съобщение. Щеше да е по-добре да говори лично с него на сутринта.

Обади се и в две от художествените галерии, които Буркхарт беше открил, и изслуша записите, които съобщаваха адресите и работното им време. Погледна третия номер и адреса и си даде сметка, че галерия „И. М. Ерлихман“ се намира южно от „Савиниплац“ на „Шлютерщрасе“, недалеч от мястото, където беше загинала Агнес Крюгер.

— Да се отбием там на път за офиса — предложи на Буркхарт.

Стигнаха за няма и десет минути, точно когато един мъж спускаше охранителните метални решетки пред входа.

— Здравейте! — извика Мати.

— Затворено е — обърна се мъжът към тях — спретнат, с вид на учен, с очила с черни рамки, късо подстригана прошарена коса, сако от туид и вратовръзка.

Примигна към Мати, после хвърли поглед нагоре към Буркхарт.

— Доста сте висок.

Буркхарт кимна, показва значката си, представи се и обясни:

— Това е Мати Енгел. Работим за „Прайвит Берлин“.

— Исаак Ерлихман — отвърна мъжът любезно. — Но галерията ми е затворена.

— Надявахме се, че можете да ни помогнете — каза Мати.

— Утре, с удоволствие. Но сега имам среща, отивам на вечеря, всъщност на рожден ден. На приятелката ми.

— Само един въпрос — настоя Мати.

Ерлихман въздъхна:

— Един въпрос.

— Херман Крюгер колекционира ли маски? Продавали ли сте му някоя?

— Боя се, че това е поверително. А и са два въпроса.

— Знаете ли, че е заподозрян за убийството на жена си? — намеси се Буркхарт.

— Това е трети въпрос и да, прочетох във вестника.

— Може да има връзка, господин Ерлихман — каза Мати. — Моля ви, само между нас, Крюгер колекционира ли маски? Ако отговорът е „не“, си тръгваме.

Собственикът на галерията погледна часовника си и явно водеше вътрешна борба, преди да отговори:

— Хер Крюгер е купувал много маски от мен през годините.

— А наскоро? — попита Буркхарт.

Ерлихман замълча и кимна.

— В интерес на истината, в началото на миналата седмица купи ценна племенна маска на чокве.

ГЛАВА 84

Четирийсет минути по-късно маската на чокве се появи на големия екран в амфитеатралната зала на „Прайвит Берлин“.

Преди да забърза за срещата си, Исаак Ерлихман им каза къде да намерят снимка на маската в онлайн каталога му и обеща да е на разположение сутринта.

Джак Морган беше поръчал храна, целият персонал на „Прайвит Берлин“ и Даниел Брехт се събраха в амфитеатъра, за да вечерят. Морган седеше до Мати и скептично изучаваше маската.

— Така, да изясним нещата — каза той. — Херман Крюгер ходи предрешен по бордеи и носи тези маски, докато прави секс?

— Явно това е дългото, странно пътешествие, което е предприел — отговори Мати.

— А аз мислех, че Ел Ей е световната столица на извратенците. Следователката се засмя.

— Берлин категорично не отстъпва на Ел Ей. А Павел? Той проявява ли интерес към маските?

— Нямам представа — отвърна Брехт. — Не се е мяркал вече над два дни. Но очаквам, че ще се появи час или два след мача в Берлин утре вечер.

— Защо?

— Подготвяме му малка изненада — каза Морган загадъчно.

Мати се загледа отново в маската на чокве и усети как я обзема съмнение. Дали Херман Крюгер бе убил Крис, жена си и останалите? Или пък Павел е замесен някак си? Заедно ли участват? Къде са сега?

Въздъхна.

— Не мога да повярвам, че Интерпол не може да открие Крюгер.

— Ще го намерят — каза Катарина Дорук. — Не можеш да скриеш милиардер дълго време, особено когато акциите му падат толкова много. Междувременно се обадете на Франкфуртската криминална полиция и дайте показания.

Телефонът на доктор Габриел иззвъня и той вдигна.

— Е, Буркхарт — обади се Брехт, — разкажи пак как ти се изплъзна.

Мати се разсмя.

— Историята за тясната хавлия, с която трябваше да се прикрива в секс клуба, е по-интересна.

Буркхарт ѝ се намръщи.

— Мислех, че се договорихме по въпроса.

Мати опита да потисне усмивката си.

— Не можах да се сдържа. Такава класика.

— Мати — настоя Катарина. — Франкфуртската полиция?

Следователката въздъхна и кимна.

Но в този момент доктор Габриел затвори телефона си и каза:

— Открих сестрата. Илона Фрай. Наистина е регистрирана като зависима от метадон и живее във Вединг.

ГЛАВА 85

Въздухът се беше стоплил след бурята и пъстра тълпа от новодошли имигранти и нископлатени работници се разхождаше по улиците на Вединг, североизточно от Берлинския технически университет, когато Буркхарт зави по „Амстердамер Щрасе“. Там Илона Фрай живееше в общинско жилище на втория етаж от неприветлива сграда.

Паркираха, изкачиха почернелите от мръсотия стълби пред входа и намериха вратата отключена. Рап и арабска музика се бореха за надмощие, докато те се качваха по голо дървено стълбище към втория етаж, откъдето миришеше на жасмин и къри.

Мати дочу отнякъде плача на бебе с характерното скимтене от коликите и мисълта ѝ се понесе назад във времето към петмесечния Никлас, разкъсан от болката. Изпита мигновена жал към бедната жена, която сигурно се грижи за детето. Докато отглеждаше малкия си син, Мати беше самотна майка, но я бе спасила помощта на леля Се и на майка ѝ.

— Мати? — Буркхарт я изтръгна от мислите ѝ.

Тя примигна, изненадана, че е спряла в коридора, загледана във вратата на апартамента, в който бебето плачеше и кашляше.

— Извинявай — почувства се леко объркана и внезапно поизморена, отколкото мислеше, че е възможно. — Кой номер е нейният апартамент? — попита с прозявка.

Колегата ѝ посочи дъното на коридора.

— Двайсет и седем.

Едва подминали двайсет и пети апартамент — само на три метра от вратата на Илона Фрай, чуха ужасени женски писъци.

ГЛАВА 86

При първия писък аз се извъртам и скачам към противопожарния изход, стигам стълбата тъкмо когато писъците стават истерични. Чувам тропане и викове, примесени с писъците, докато се залюлявам на стълбата и се приземявам в алеята зад сградата, където живее Илона Фрай.

Затичвам се. От прозорците над мен се носят крясъци. Но аз съм с обикновена черна маска за ски. Никой не ме е видял, не е видял мен, истинския, сигурен съм в това.

Към края на уличката, откъдето започва „Туринер Щрасе“, свалям маската, мушвам я в задния си джоб и се заставям да изляза с бавна отмерена крачка и да продължа надолу по тротоара.

Оттам заради натовареното движение изобщо не чувам писъците. Свалям тъмния анорак в движение, под него има яркожълто яке за бягане със светлоотразители.

Сърцето ми препуска лудо и се упреквам, че съм така дързък, така самонадеян след толкова много години внимателни ходове. Изобщо не трябваше да използвам противопожарната стълба, за да стигна до апартамента ѝ.

Трябваше да намаля темпото, да я наблюдавам и да си направя схема на действията ѝ.

Но вече не разполагам с този лукс, времето.

Излязох на разузнавателна мисия, но видях противопожарната стълба, която минава покрай отворения прозорец на предполагаемия ѝ апартамент. Огледах се, не видях никого в уличката и предприех бърз, импровизиран план.

Сложих маската.

Започнах да се изкачвам.

Когато стигнах до площадката, приклеках там за момент, после се промъкнах до прозореца. Старата ми и скъпа приятелка Илона беше вътре, в коридора на апартамента си, с гръб към мен.

Не можах да се сдържа. Гърлото ми издаде онзи щракащ звук, както всеки път, когато съм доволен.

Сигурно го е чула, защото се обърна, видя ме и изпищя.

Сега започвам да тичам спокойно към парк „Шилер“. Когато го стигам, мятам анорака в първото кошче за отпадъци. Продължавам да бягам, мисля да продължа така около трийсет минути, преди да се върна при мерцедеса.

Запази спокойствие, казвам си. Знаеш къде живее. И е наркоманка. Приятели мои, знаем точно къде ще бъде тя на сутринта, нали? Хмм?

ГЛАВА 87

Докато писъците се усилваха, Мати блъскаше по вратата на Илона Фрай и крещеше:

— Госпожо Фрай? Илона Фрай?

— Онази — произнесе женски глас. — Тя луда.

Жената стоеше на вратата на двацет и пети апартамент — възмутена стара виетнамка, увила главата си с кафяв шал.

— Все крещи и вика, имало духове, разни такива. Луда.

Писъците вътре бяха преминали в истерични ридания.

— Отдръпни се, Мати — нареди Буркхарт.

Тя отстъпи встрани. Извадил пистолета си, следователят с все сила се стовари върху вратата. Касата се разцепи и вратата зейна.

Тръгнаха в посока на риданията.

— Не! Не! Господи, не! Моля те, Фалк! Моля те!

При споменаването на Фалк Мати се втурна покрай Буркхарт към спалнята, в която имаше матрак, няколко одеяла и лампа с гола крушка.

Същата раздърпана жена, която на записа прегръщаше Крис във фойето на „Прайвит Берлин“ седмица преди той да умре, сега се беше свила в най-далечния ъгъл на стаята. Ръцете на Илона Фрай плътно обгръщаха главата ѝ, сякаш да я предпазят от нечий удари.

— Не — стенеше тя. — Не, Фалк. Не.

— Няма да ти сторим нищо лошо, Илона — каза тихо Мати, докато вървеше бавно към жената. — Дойдохме да ти помогнем.

Илона Фрай примигна през сълзи и заскимтя:

— Не, моля ви. Искам да остана тук. Пия си лекарствата, уверявам ви. Имаше човек на прозореца в коридора. Беше с маска. Уверявам ви. Не ме отвеждайте пак.

— Няма да те водим никъде, ако не искаш да ходиш — успокояваше я Мати.

Илона Фрай се задъхваше и потеше като луда, но успокояващият тон на следователката я накара да свали ръцете си. Но видя Буркхарт и се дръпна назад от страх.

Мати си спомни как фрау Ледвиг ѝ казва, че всички деца, пристигнали във „Вайзенхаус 44“ в нощта на 12 февруари 1980 г., се страхували от мъже.

Вдигна поглед към колегата си.

— Моля те, провери прозореца на коридора и пожарния изход. После се помотай отвън.

Буркхарт присви очи, но кимна.

Когато излезе, Мати се обърна и каза:

— Ние сме приятели на Крис Шнайдер, Илона. Работехме с него в „Прайвит Берлин“.

Нещо се отпусна в жената, тя се взря в Мати като към далечна светлинка сред мъглата.

— Кристоф?

Следователката седна на голия под до нея.

— Човекът, при когото отиде в „Прайвит Берлин“ преди няколко седмици. Момчето, с което сте живели във „Вайзенхаус 44“.

Илона Фрай избърса сълзите по лицето си и заекна:

— Къде е той? Трябваше да дойде и да ми каже, че е намерил сестра ми.

Мати въздъхна:

— Крис е мъртъв.

При тези думи Илона задиша учестено, задраска по китките си и застана:

— Не. Не. Моля те, кажи ми, че не е вярно.

— Съжалявам. Но е вярно. Умря миналата седмица.

Жената наведе глава и се разплака.

— Как?

— Беше убит. Открих тялото му в една кланица в...

— Не! — Илона ахна, цялото ѝ тяло се скова и разтрепери. Устните ѝ се разкривиха от ужас: — Не там. Не в кланицата. О, боже, не там.

Опита се да стане, но се преви на колене и повърна.

Мати беше шокирана от реакцията ѝ. Но докато бедната жена се давеше и напъваше да повръща, стана и в банята намери овехтяла кърпа, която навлажни в мивката.

Когато се върна в спалнята, Илона Фрай се беше свлякла до стената като пребита и ритана до безсъзнание.

Мати попи потта по челото ѝ и избърса лигите, засъхнали в ъгълчетата на устата ѝ.

— Какво знаеш за кланицата, Илона?

Само че жената не каза нищо, взираше се в празното пространство, устата ѝ първо се отпусна и отвори, после се сви, когато тя зариде.

— Той каза, че ще ни убие, ако проговорим, и ето че е убил Крис и дойде да убие и мен.

Приведе се напред и захлипа.

Мати прегърна Илона и почувства пулсиращата в нея агония. Когато плачът понамаля, я попита отново:

— Какво знаеш за кланицата, Илона?

Най-сетне, потръпвайки при тази мисъл, Илона Фрай прошепна:

— Знам всичко за кланицата в Аренсфелде. Всичко.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
МАСКАТА

ГЛАВА 88

Час по-късно Мати седеше шокирана на разнебитен стол, на масичка срещу Илона Фрай, която завършваше ужасната си история.

Изтощен от разказа, гласът на Илона Фрай вече беше пресипнал при думите:

— Това беше следобедът, преди мъжете да дойдат и да ни отведат във „Вайзенхаус 44“. Тогава за последно видях и кланицата, и Фалк. Искрах да го забравя заедно с всичко, което се случи там. Не можех да се насиля по-късно да се върна и да погледна. Никога. А Крис е отишъл... и...

Вдигна безпомощно ръце и преглътна сълзите си.

Мати се беше занимавала с полицейска работа през по-голямата част от съзнателния си живот и цинично смяташе, че е чула всички възможни жестокости. Но нито една от тях дори не се доближаваше до ужасната история, която чу току-що, затова в следващите няколко мига беше неспособна да изрече и дума. В стаята тегнеше тишина.

Илона изучаваше втренчено Мати. Сълзите се стичаха покрай ъгълчетата на устните ѝ. Стисна здраво ръце.

— На никого не съм казвала за кланицата. Вие сте първите.

Следователката погледна към Буркхарт, застанал на вратата със скептично изражение. Веднага разбра какво си мисли — Илона Фрай е шизофреничка. Пристрастена към наркотици. Каква част от това, което чува, е истина и каква — измислица на болния ѝ ум?

Буркхарт беше проверил аварийния изход и задната улица, но не откри нищо, което да подкрепи твърденията на Илона Фрай, че на прозореца ѝ е имало човек, а това само засили скептицизма му.

Но тогава Мати се сети за кошмарите на Крис, за онова обитавано от призраци място, което бе скрил дълбоко в себе си. Ако историята на Илона Фрай беше вярна, травмата определено беше достатъчно голяма, за да остави зееща рана дори у най-силния мъж.

— Защо това никога не е било докладвано на властите? — попита Буркхарт. — Защо не каза на лекарите си?

— Фалк каза, че ще ни убие — отвърна жената. — Повярвахме му. Аз му повярвах. А тази нощ удържа на думата си, нали?

— Грета Амзел повярва ли му? — попита следователят.

Илона отмахна полепналите по лицето ѝ кичури коса.

— Грета ли? Защо Грета?

— Тя също е мъртва, Илона — каза Мати тъжно. — Както и Артур.

Устните на Илона се изопнаха встрани, тялото ѝ се залюля и заусуква, сякаш нещо разтягаше мускулите ѝ.

— Тогава и Илзе е мъртва. Нали?

Пред очите на Мати изплува споменът за женския труп в подземиято на кланицата, но нямаше сърце да ѝ каже.

— Не знаем...

— Убил я е, ще убие и мен — изстена Илона Фрай. — Той беше на прозореца. Разбира се, че беше. Аз съм от последните! Ще ме убие!

— Няма да допуснем да се случи — Мати посегна към ръката ѝ. — Просто се успокой. Говорихме с едно от момичетата, работили със сестра ти. Каза, че Илзе чула гласа му, докато била на работа, нали така?

Разтреперена, Илона Фрай обвини ръце около тялото си и кимна.

— Фалк има много характерен глас. Издава нещо като цъккане в гърлото си, когато е доволен. И обича да завършва изреченията си с едно хъмкане, което се извисява към въпрос. „Хмм?“

— Случилото се е отпреди трийсет години — отбеляза Буркхарт. — Как така е била сигурна, че е той?

Илона Фрай се вторачи в него.

— Не можеш да забравиш човек като Фалк. Прогорен е като дамга в мозъка ти.

— Затова ли дойде в офиса ни? Да кажеш на Крис, че Фалк е жив и Илзе е изчезнала? — попита Мати.

— Бях ужасена — обясни Илона. — Крис беше единственият човек, към когото можех да се обърна, само той щеше да ми повярва и да направи нещо.

Буркхарт обобща:

— Значи Крис разследва, разбира, че Фалк наистина е жив. Издирва го и го проследява до кланицата.

— И Фалк го убива — глухо довърши Мати с чувството, че нейното собствено обитавано от призраци място в гърдите се разширява с всеки удар на изтерзаното ѝ сърце.

ГЛАВА 89

Приятели мои, съграждани берлинчани, в този момент съм на волана, зад затъмнените стъкла на моя стар „Трабант“ 601.

Знаете ли трабанта? Работническата кола?

Няма значение. Добре поддържаното ми трабантче е паркирано на „Амстердамер Щрасе“, южно от кооперацията на Илона Фрай. Тук съм от почти половин час и вече започвам да треперя в потните си дрехи.

Мисля, че няма полиция. Това е добре. Вероятно в коридора е имало някой съсед, когато се катерех по противопожарната стълба, чул я е да вика и...

Изведнъж ми се прииска да счупя нещо. Не, да го разбия на парчета. Не, да го разпердушиня.

Приятели мои, Мати Енгел и Том Буркхарт току-що излязоха от входната врата на блока и водят Илона Фрай със себе си.

Отдалечават се от мен, поемат на север и внезапно увереността ми сякаш е посечена хиляди пъти с бръснач.

Казала ли им е? Ще ѝ повярват ли?

Не, не, казвам си. Илона Фрай е освидетелствана. Държавата казва, че е луда. Чува гласове. Има множество личности. Регистрирана е като наркозависима, за бога.

При все това в този миг поривът ми е да запаля трабантчето, да профуча по улицата и да ги застрелям и тримата там, на тротоара, или в беемвето, в което в момента се качват.

Миг по-късно потеглят отново на север.

Изчаквам малко, успокоявам се и решавам да не ги следвам.

Мисля, че все пак знам къде ще бъдат довечера.

Ще отида там. Ще съм невидим.

Ще изчакам момента да нанесе удар.

ГЛАВА 90

Двайсет минути по-късно Мати застана пред вратата на собствения си апартамент. Илона Фрай се тътреше несигурно след нея, последен беше Буркхарт.

Докато ровеше за ключовете си, улови аромата на сотиран лук и месо. Дочу Никлас, който бърбореше на леля Се за вероятността „Херта“ (Берлин) с Касиано да станат шампиони на Втора Бундеслига.

— Не е хубаво човек като мен да живее със семейството ти — мрачно произнесе Илона Фрай. — Особено ако имаш деца. Може да...

— Може да се изненадаш — прекъсна я Мати. — При всички положения няма да те пусна другаде, докато всичко това не приключи.

— Сутринта трябва да си взема лекарствата — обясни Илона, като драскаше по ръцете си.

— Ще го уредим — обеща Мати, отключи и бутна вратата.

Жената я последва вътре с бавна провлечена крачка. Буркхарт затвори вратата след себе си и заключи резетата.

Точно както Мати предполагаше, леля Сесилия посрещна Илона Фрай като стара приятелка, застигната навън от бурята.

— Яли ли сте? — попита възрастната жена.

Илона поклати отрицателно глава, а Буркхарт подуши въздуха и отбеляза:

— Много хубаво мирише.

— Беше вкусно, Том — заяви Никлас, след като прегърна майка си.

— Маулташен с пълнка от дивеч и лук — обясни леля Се и тръгна към кухнята. — Но пелмените вече изстинаха. Ще ги запържа и може да ги полеете със сметана и по една бира, става ли?

— Ами... да — отвърна Буркхарт и потърка корема си.

Илона Фрай все още изглеждаше уплашена и Мати се опитваше да измисли какво да ѝ каже, за да я поуспокои, когато Сократ се вмъкна в стаята. Котката на Крис отиде право при жената и се отърка в краката ѝ.

— Това е Сократ — обяви Никлас и огледа с интерес новодошлата, доведена от майка му за късна вечеря. — Обикновено не харесва непознати.

Мати поклати глава.

— Вярно е. Беше на Крис.

Сократ замърка силно и доволно, докато по лицето на Илона не се разля отначало слаба, а после все по-широка усмивка. Гостенката се наведе и вдигна котарака, седна на един стол и започна да го чеше по коремчето. Никлас отново се впусна разпалено да обяснява защо Касиано е толкова добър нападател.

Говореше най-вече на Буркхарт, който слушаше внимателно и беше напълно съгласен, докато Мати помагаше на леля си да опържи пелмените до златисто и хрупкаво.

След като омете чинията си, Буркхарт обяви пържените маулташен за най-вкусните, които някога е ял. Илона Фрай опита само едно, но се съгласи с оценката му, което безкрайно поласка леля Се.

След като прибраха масата, следователят се обърна към Мати:

— Ако ми дадеш възглавница и одеяло, ще спя на дивана.

Тя се намръщи.

— Не е...

— Необходимо е — прекъсна я той рязко. — Останаха само двама.

— Двама какво? — попита Никлас.

Илона Фрай се разстрои и Сократ скочи от скута ѝ.

— Останаха само двама толкова мили хора, които познаваме — бързо замаза положението Мати, ядосана на Буркхарт. — Хайде сега в леглото! След малко ще дойда да ти кажа „лека нощ“.

ГЛАВА 91

Мати потисна раздразнението си, докато леля Се не заведе Илона Фрай да ѝ покаже къде ще спи, а вратата на Никлас не се затвори.

После скръсти ядосано ръце и се обърна към експерта по антитероризъм.

— Гледам да предпазвам Никлас, доколкото мога, от работата си. Не искам да му разказвам за всички убийства. Ще се уплаши, той е едва на девет години.

Буркхарт посърна.

— Имаш предвид репликата ми за последните двама?

Тя кимна.

— Той е умен, но и много чувствителен.

— Извинявай — гласът на следователя звучеше искрено. — Няма да се повтори. — Замълча за секунда. — Синът ти е добро дете. Възпитавах го чудесно.

Мати омекна.

— Благодаря ти, Буркхарт. Много мило от твоя страна.

Колегата ѝ се поколеба.

— Баща му в картинката ли е?

Мати не знаеше дали иска да отговори, но каза:

— Не. Баща му беше без значение за мен, просто необмислен флирт, който доведе до това чудо, сина ми. Не искаше да има нищо общо с Никлас, а честно казано, аз също не исках да имам нищо общо с него.

— И си го отгледала сама? — учуди се Буркхарт. — Впечатляващо, предвид обстоятелствата.

— Помагаха ми леля Се и майка, преди да почине. — Мати усети, че заема отбранителна позиция. — И предвид какви обстоятелства?

— Работата ти, разбира се. Знам колко е изтощителна.

Мати посърна.

— Дори не можеш да си представиш.

— Разкажи ми — подкани я Буркхарт.

Тя го гледаше втренчено и се чудеше дали да обясни, или да си замълчи. Нещо в съчувственото му изражение я накара да се реши.

— Загубих мястото си в Криминална полиция, защото отказах да правя компромиси с отглеждането на Никлас. Няма да те отегчавам с подробности, но една нощ, когато трябваше да съм на местопрестъплението за едно убийство, си останах вкъщи с него. Беше много болен, имаше ужасна кашлица и висока температура. Заради това ме преместиха във „Връзки с обществеността“, далеч от разследванията. Заведох дело срещу полицията. Загубих.

Буркхарт повдигна вежда.

— Това ли имаше предвид Дитрих първия път, когато дойде, като каза, че репутацията ти те изпреварва?

Мати се изчерви.

— Предполагам, че да. Като стана въпрос за хаупткомисаря, смятам, че е време да му разкажем за случилото се днес.

Лея Се влезе в дневната с одеяло и възглавници.

— Сигурен ли си, че ще ти е удобно на дивана? Краката ти ще стърчат.

Буркхарт се ухили и взе завивките.

— Ще се оправя.

— Лека нощ, Буркхарт — каза Мати. — И благодаря, че остана.

— Нямахше да приема друг вариант.

ГЛАВА 92

Луната беше почти пълна, светеше през пролука в буреносните облаци и къпеше парк „Трептовер“ в бледа светлина, от която статуите на коленичилите руски войници хвърляха тъмни сенки.

Главен комисар Дитрих седеше прегърбен сред тези сенки, на каменните стъпала на паметника. Отпиваше от бутилка водка и зяпаше вяло над гробовете на сталинските войници към силуета на огромния съветски воин, понесъл на ръце германско дете.

Спомняше си как идваше тук като момче, малко след като майка му почина от пневмония. Беше на не повече от шест-седем години. Полковникът го доведе точно на тези стъпала.

Баща му беше посочил над гробовете към огромната статуя с думите:

— Сега майка ти е като героите, погребани тук, Ханс. А ти си като онова дете, сгушено в ръцете на войника. Разбираш ли?

Дитрих не разбираше. Тогава изпита само объркване и празнота. Но въпреки това кимна от страх да не разочарова полковника.

Седнал в парка повече от четирийсет години по-късно, главният комисар чувстваше как в гърдите му бушуват същите емоции — гняв, отчаяние и...

Телефонът му иззвъня. Поколеба се дали да не го остави да звъни, но после го измъкна от джоба на палтото си.

— Дитрих.

— Господин главен комисар — долетя гласът на Мати, — обажда се...

— Знам кой се обажда — избоботи Дитрих. — Вайгел ми се обади преди два часа. Каза ми за убийството на хер Йегер и че с хер Буркхарт сте издирвани във Франкфурт по обвинения за кражба на автомобил и за разпит във връзка с убийството.

— Няма значение. Знаем кой е убиецът, господин главен комисар — каза Мати.

Дитрих вдигна изненадано глава.

— Херман Крюгер? — попита с усещането, че е много по-пиян, отколкото преди минута.

— Не — Мати беше категорична. — Казва се Фалк. Още не знаем малкото му име. Син е на човека, управлявал кланицата в Аренсфелде. Пак ли сте пили?

— Да. Днес погребях баща си. Последния ми роднина.

Настъпи кратка тишина.

— Съжалявам. Да предам ли информацията на инспектор Вайгел?

У главния комисар се надигнаха противоречиви чувства — част от него искаше да прехвърли всичко на Вайгел, но ненаситното му любопитство надделя.

— Не. Разкажете ми.

Облаци закриха луната, Дитрих и военният мемориал потънаха в мрак, само един слаб лъч осветяваше статуята на съветския воин, докато Мати докладва накратко за действията им във Франкфурт на Майн и преразказва набързо историята на Илона Фрай.

Докато слушаше, в гърлото на главния комисар се надигна парещ жлъч. Когато разказът свърши, се почувства слаб, разглобен, почти като марионетка с отрязани конци, и се преви над бутилката.

Дълго мълча, пияният му ум се въртеше замаян в опит да обмисли заключенията. Видя няколко възможни посоки за разследване, които не му харесаха. Никак даже. Въпреки гордостта си, етиката и отдадеността си към работата в Берлинската криминална полиция главният комисар започна открито да мисли по различен начин, много по-насочен към личния му интерес.

— Главен комисарю? — долетя гласът на Мати. — Чувате ли ме?

Най-накрая Дитрих се прокашля и попита:

— Източниците ви са проститутки и шизофреничка, пристрастена към метадона, така ли?

— Да — отвърна отбранително Мати. — Но им вярвам.

Главният комисар се изсмя презрително.

— Затова работите в „Прайвит“, а аз все още съм в Криминална полиция. Като държавен служител трябва да взимам предвид източниците, когато решавам къде да вложа човешки ресурс.

— Грета Амзел е мъртва — настоя Мати. — Станах свидетел на убийството на Артур Йегер. И мисля, че трупът до Крис беше на Илзе

Фрай.

— Агнес Крюгер също е мъртва — излая в отговор Дитрих. — И започвам да смятам, че Херман е убил Крис и останалите.

— Не, това е нещо съвсем различно. Така мисля.

— Нима? Звучи по-правдоподобно от откачената история за кланицата и торбалана Фалк.

— Може би Крюгер е Фалк — каза Мати. — Или Павел е Фалк.

Дитрих скръцна със зъби.

— Може би. Ще ги попитам.

Гласът на Мати натежа от горчивина:

— Значи няма да говорите с Илона? Няма да чуете лично историята ѝ?

Дитрих се почувства по-силен сега, когато сам определяше пътя си.

— Ще говоря с нея, когато ѝ дойде редът, фрау Енгел. Дотогава ще е най-разумно да търся Херман Крюгер.

Главният комисар натисна рязко бутона за прекъсване на разговора и луната се скри напълно зад облаците. Мемориалът потъна в толкова непрогледен мрак, че за миг Дитрих помисли, че е ослепял.

ГЛАВА 93

Признавам, приятели и съграждани берлинчани, че от полунощ пия абсент, „зелената фея“.

Обикновено не се докосвам до никакви упойващи вещества. Но за първи път наистина разбирам какво е да си избягал от затвора и кучетата да са по петите ти. Само зелената фея ме спира да не побягна панически.

Инстинктът ми, разбира се, ме подтиква да си плюя на петите с всички сили. Пияното ми сърце ще изскочи от гърдите при мисълта, че може да се наложи да изоставя живота си тук и да изчезна зад поредната маска.

Ала вложих толкова много усилия в изработката на тази, колкото и за останалите, провесени по стените на стаята, в която умислено пия абсент.

Съзнанието ми е мудно и замъглено, продължавам да се връщам към часовете, които прекарах на улицата, близо до блока на Мати Енгел, докато чаках Том Буркхарт да си тръгне. Но той не си тръгна. Светлините в апартамента й угаснаха, той остана вътре, а мен ме завладя внезапен и неудържим копнеж по зелената течност, която използвам, за да приспя надигащото се вълнение.

Какво е казала Илона на Енгел и Буркхарт?

Няма значение. Бълнувания на луда жена. Това ще си помислят.

Освен ако не открият Кифер Браун.

Използвах всевъзможни търсачки. Дори наех няколко детективски агенции, но от него няма и следа. Може би скъпият ми стар приятел Кифер просто е решил да изчезне в друг живот, както направих и аз.

Или може би е напуснал Германия.

Или е умрял?

Добре тогава. Ако случаят е такъв, няма за какво да се тревожа, нали? Кифер го няма, Илона Фрай е изключително ненадеждна свидетелка, а аз съм в безопасност. Това е напълно вероятен сценарий, казвам си, докато си сипвам още една чаша.

Сега зелената фея започва сериозно да си играе с ума ми и вдигам очи към колекцията си от маски, плъзгам поглед, изпълнен с любов, по създанията, в които съм се превръщал, скрит зад тях.

Усмиввам се, приятели. Чувствам се сред съюзници, верни като вас самите.

Казват, че абсентът има халюциногенни свойства. Не мога да го твърдя със сигурност. Но на стената се появяват лицата на Мати Енгел и Том Буркхарт и се открояват между маските. Май ми се смеят.

Отначало се шокирам от това нахлуване в моята светая светих.

После ме избива на агресия.

Залитам към стената и свалям маските, от които ми се подиграваха лицата на „Прайвит Берлин“ — едната издялкана от дърво, другата керамична отливка.

Пръсвам ги на парчета и трески в плочките на пода.

Накрая, след като ги унищожавам напълно, се изправям и спирам, олюляващ се и запъхтян. С помощта на абсента събирам всяка частица разум у себе си, за да се накарам да осъзная, че ако Илона Фрай проговори, някой все някога ще ѝ повярва, което означава, че кучетата почти сигурно са по петите ми.

Без паника, приятели. Не ми е присъща. Аз съм берлинчанин. Знаем как да се защитаваме. Номерът е да си по-умен от кучетата, да се хвърлиш във водата, ако се налага, да се върнеш по дирите си, или още по-добре — да направиш напълно неочакван ход.

Върни се по дирите си, казвам си отново. Направи нещо, което ще ги срази.

Изведнъж зелената фея измъква една идея дълбоко от подсъзнанието ми.

Сграбчвам я и приемам, че е подарък.

Ценен подарък.

Усмиввам се. Идеално!

Да, казвам си най-сетне, точно този вариант е най-добрият начин да се справя със ситуацията веднъж завинаги. Колко съвършено!

Оставям чашата с абсент и отивам до лаптопа на бюрото си. Свързвам пак харддиска на Крис Шнайдер и отварям снимките.

Превъртам надолу, търся една определена.

Аха, ето я.

Кликвам два пъти върху иконката и на екрана изскача снимка на сина на Мати Енгел. Никлас е клекнал на едно коляно, хванал футболна топка и се усмихва палаво към обектива.

Какво прекрасно момченце, приятели мои, скъпи съграждани берлинчани. Много обаятелно.

Хващам се на бас, че е най-скъпото на мама.

ГЛАВА 94

Щом отвори очи, Мати подуши пържен бекон и току-що сварено кафе. Чувстваше се отпочинала за първи път, откакто разбра за изчезването на Крис.

Но след това се сети за главен комисар Дитрих. Защо толкова упорито преследваше Херман Крюгер? Притискаха ли го от високо заради нейното положение? Или просто скърбеше и гледаше да стъпва бавно и внимателно, за да не падне?

Решена да не се тормози повече, Мати си взе бърз душ, облече се и влезе в кухнята, където Никлас беше седнал за закуска, вече облечен за училище. Чинията и чашата му за сок бяха празни.

Леля Се я нямаше, но Буркхарт беше до печката и бъркаше с дървена лъжица в чугунен тиган.

— Приготвя специалитета си — осведоми я Никлас. — Яйца по буркхартски.

— Единствени по рода си — обади се следователят. — Искаш ли още?

— Трябва да тръгвам за училище.

— Мати?

— Когато се върна — отвърна тя. — Предпочитам да го изпращам дотам.

Беше хладен, ветровит ден и ръцете на Никлас измръзнаха и се зачервиха, затова не го държа за ръка.

— Харесвам Том — каза синът ѝ. — Не се държи с мен като с дете.

— Така ли?

— Каза, че разбирам от футбол повече от доста възрастни.

— Това е вярно — Мати разроши косата му.

— Мамо! — възнегодува Никлас. — Тъкмо я сресвах!

— За кого? За мен ли? Или в живота ти има и друга жена?

Момчето леко се изненада, но не каза нищо.

— Приятели? — попита Мати.

Синът ѝ сви рамене и кимна, преди да попита:

— Какво ѝ е на фрау Фрай?

Наближаваха гимназия „Джон Ленън“. Майка му замълча — чудеше се какво да му каже. После обясни:

— Животът ѝ е бил много тежък и труден, дори не мога да си представя колко. Тези хора са крехки, лесно се пречупват.

— Затова ли сега е у нас? — настоя той.

— Да. И защото двете със сестра си са били приятелки с Крис като деца.

Стигнаха до ъгъла на пряката преди училището. Никлас обяви:

— Оттук мога и сам, става ли?

От мястото си Мати ясно виждаше входа на училището и стичащите се към него деца. Въпреки това се поколеба за момент, преди да се сети, че трябва малко по малко да го оставя да бъде независим.

— Добре — каза тя. — И...

— Леля Се ще ме чака след края на тренировката — довърши той с леко негодувание. — Сигурна ли си, че не мога да се прибера сам?

Тя поклати отрицателно глава.

— Може би догодина.

— Ох... — простена момчето. — Чак когато стана на десет.

— Именно. Обичам те, Никлас.

Той се нацупи и отвърна неохотно:

— И аз те обичам, мамо.

Мати гледеше след сина си, докато влезе в училището, а после я завладя странното усещане, че е наблюдавана.

Но когато се огледа, не видя абсолютно никого.

ГЛАВА 95

Усещането, че някой тайно я наблюдава, вече се беше разсеяло, когато Мати купи вестници и се върна в апартамента. Леля Сесилия и Илона Фрай довършваха порциите си яйца по буркхартски.

— Много е вкусно — каза леля й. — Ще взема рецептата.

Илона Фрай й се усмихна, размърда се неспокойно на стола си и задраска по китките си.

— Заповядай и за теб — Буркхарт плъзна чиния с яйца и препечени филийки към Мати.

— Благодаря — отвърна тя, хвърли вестниците на масата зад гърба си и опита от яйчената смес на Буркхарт. Беше вкусно. Много вкусно.

— Какво има вътре? Бекон и...

— Променя се всеки път — отвърна следователят. — Като супа от камъчета.

— Трябва скоро да отида до клиниката — съобщи разтревожено Илона Фрай.

— Само да хапна — обеща Мати и погледна колегата си. — Ще минем през апартамента й да вземем каквото й е нужно.

— А аз?

— Ти ще потърсиш доказателство за съществуването на Фалк.

— И къде се очаква да го намеря?

— Започни от Аренсфелде, после влез в специализираните архиви. Тук са, в Берлин.

— Знам къде са — сопна се той. — Но не мислиш ли, че ако имаше нещо за Фалк там, историята му досега щеше да е излязла наяве?

— Търсим само името му и някаква връзка с кланицата — каза Мати. — Веществено доказателство, че съществува.

— Съществува — настоя Илона Фрай.

— Знаем — успокои я Мати. — Но...

Мобилният й телефон иззвъня. Катарина Дорук започна направо:

— Някаква инспектор Вайгел те търси току-що. Херман Крюгер се е появил. Доброволно ще се яви за разпит в централата на Криминална полиция днес следобед.

— Наистина ли? — изненада се Мати. — Къде е бил?

— От полицията не са съвсем сигурни къде е бил — призна Катарина. — Адвокатът му договаря сделка с големите клечки за доброволното му предаване на полицията. Реших, че ще искаш да присъстваш. Най-добре се обади на Дитрих, за да го уредиш.

— Навярно главният комисар е с такъв махмурлук, че няма да му пука — Мати описа потискащия разговор от предната вечер.

— Казваш, че си заравя главата в пясъка ли? — попита Катарина.

— Да, но защо го прави? Няма никаква логика. Не е свързан по някакъв начин с...

Мати млъкна, смаяна от вероятността, която досега не ѝ беше хрумвала.

— Добре ли си? — долетя гласът на Катарина.

— Ще ти се обадя след малко — отвърна Мати и затвори.

Постоя, замислена за секунда, после скочи, завъртя се и грабна сутрешните вестници от масата. Провери съдържанието и бързо ги запрелиства, докато не заби пръст в една страница на „Моргенпост“.

— Няма некролог — обяви на всеослушание. — Само съобщение за смъртта.

— Чия смърт? — обърка се Буркхарт.

— На бащата на главен комисар Дитрих. Конрад Дитрих Фромер.

ГЛАВА 96

Касиано се сепна от рязкото почукване по вратата на стаята и попита на португалски:

— Кой е?

— Аз съм, глупчо — долетя весел женски глас. — Отвори. Защо си заключил?

Касиано стана от леглото, облечен в анцуг. Хвърли поглед към банята, отиде до вратата на апартамента и свали резето.

Перфекта стоеше отпред в оскъдно черно бельо, понесла поднос с плодове, хляб и чайник.

Касиано се престори на изненадан.

— Не знаех, че си в Германия.

Жена му се усмихна снизходително и влезе вътре.

— Разбира се, че съм тук. Точно както ти казах. И имам достатъчно време, за да ти приготвя любимото ястие преди мача.

Бразилецът се усмихна.

— Остави го ей там.

Перфекта остави подноса и се хвърли в прегръдките на съпруга си с хищна целувка.

— Липсвах ли ти?

— Всеки ден, в който те нямаше — хладно каза футболистът.

— У дома съм за цял месец. Без повече пътувания до ноември — обеща Перфекта.

— Отлично! Трябва да го отпразнуваме. Да излезем някъде след мача, ще хапнем, може да гледаме нещо.

Съпругата му се поколеба.

— Да. Разбира се. Защо не хапнеш сега, после ще изгорим малко калории в леглото, да се поотпуснеш преди мача?

Понечи да тръгне към леглото, но Касиано я спря.

— Първо седни, ще закусим заедно. Така ще имаме повече сили за любов.

Перфекта се размърда неловко, но се усмихна широко.

— Току-що ядох.

Мъжът ѝ започна да налива от чайника.

— Тогава чай? Обожаваш зелен чай.

Протегна чашата към нея.

— Много е полезен за кожата.

Перфекта се смути и поклати отрицателно глава.

— Не, изпих вече три чаши сутринта.

— Настоявам — рязко отвърна Касиано с метална нотка в гласа.

Манекенката пристъпи към него, но не взе чашата. Прокара ръка по предницата на анцуга му.

— Да видим дали ще можем...

Вратата на банята се отвори рязко и отвътре изскочиха Джак Морган, Даниел Брехт и Георг Йохансон, агент от германската Федерална криминална полиция.

Йохансон показва значката си:

— Перфекта Делорес, арестувана сте за измама, заговор за измама и опит за убийството на съпруга ви.

— Кучка такава! — просъска Касиано и плисна чая в лицето ѝ.

ГЛАВА 97

Морган, Брехт и Йохансон разпитваха Перфекта почти час за това къде е била и какво е правила през последните десет дни. Тя говореше сносно английски и възмутено твърдеше, че била в Африка за фотосесия, заплашваше, че ще ги съди всичките за клевета.

Тогава ѝ показаха анализа на косъм от Касиано, извършен от доктор Габриел и показващ, че футболистът е поемал минимални дози цианид. Не колкото да го убият, но достатъчни да предизвикат гадене и да го извадят от строя за два-три дни.

— Нямам представа как би могло да се случи! — настояваше Перфекта.

— Така ли? — Морган взе чайника. — Обзалагам се, че в чая има някаква форма на сурова бразилска маниока. Суровото вещество съдържа цианид, както съм убеден, че ти е известно. Всеки в Бразилия го знае.

Тя отново отрече всякакво участие, но Касиано ѝ се разкрещя:

— Заради кого ме отрови? Заради Максим Павел ли?

За пръв път Морган видя фасадата на манекенката да се пропуква, въпреки че тя започна отново да отрича. Но съпругът ѝ натисна бутон на дистанционното и екранът на телевизора се изпълни с образа ѝ — събличаше се за Павел в коридора на хотела.

— Как можа да ми го причиниш с него? — викаше гневно мъжът ѝ. — Той е два пъти по-възрастен от мен!

— И знае как да използва ръцете си, не краката си! — изкрещя тя в отговор.

Накрая измъкнаха цялата информация.

Направила го от алчност. Вярно, съпругът ѝ щял да изкарва добри пари в „Манчестър Юнайтед“, вероятно дори към милион и половина евро годишно, но Павел ѝ предложил двайсет пъти повече от това от измамата със залозите.

— Павел ли уби Крис Шнайдер? — попита Морган.

— Кого? — неподправено се учуди Перфекта.

— Кого? — повтори като ехо Брехт.

— Работеше в „Прайвит“ — обясни Морган. — Смятаме, че е надушил измамата.

— Не съм го чувала.

— Къде е сега Павел? — попита Брехт.

Тя сви рамене.

— Не знам. Изчезва за цели дни. Много е потаен, но честно казано, не искам и да знам къде ходи.

— Аха — провлече Морган. — Е, аз пък мога да ти кажа, че след загубата, която ще понесе този следобед с мача на „Херта“ (Берлин), ще тръгне да те търси, Перфекта, и никак няма да е доволен. Всъщност очаквам дори да е с убийствени намерения.

ГЛАВА 98

Мати излезе от метадоновата клиника с Илона Фрай. Жената вървеше бавно, със стъклен поглед и доволно изражение.

Но следователката си отваряше очите на четири и непрекъснато се оглеждаше, защото знаеше, че клиниката е важен фактор в живота на Илона, място, където беше сигурно, че ще се появи, място, където човек като Фалк може да опита да я нападне.

Но стигнаха до колата без никакви проблеми.

— Мислиш ли, че Буркхарт ще намери архивите? — попита Илона.

На Мати ѝ се искаше да каже, че се съмнява, но отговори:

— Убедих се, че е човек, който докарва всичко докрай.

Жената до нея примигна няколко пъти и каза:

— Чух, че накрая унищожавали всички документи, до които можели да се доберат. И от това започнало всичко. Краят, имам предвид. Помниш ли?

— Като изключим раждането на Никлас, това бяха най-хубавите дни в живота ми.

— Хората танцуваха и пееха — припомняше си Илона, а Мати запади колата и потегли. — С Илзе се измъкнахме от приюта заедно с Крис, Артур, Кифер и Грета и дойдохме в Берлин. Искахме да видим с очите си какво става.

Мати отлично помнеше онези дни — колко невероятно беше да си на шестнайсет, а светът около теб да е нов и всичко да е възможно.

Затананика си песента на Джизъс Джоунс „Right Here, Right Now“.

Една жена по радиото говори за революция...

Илона се включи:

А тя вече я е подминала...

Спряха да пеят, усмивките им се стопиха.

Илона продължи отнесено:

— Когато стигнахме Берлин, видях тълпите и се уплаших. Не спирах да го търся сред хората. Фалк. Крис се опита да ме убеди, че

никога повече няма да го видим. Но смятам, че онази нощ той беше някъде наоколо, Мати. Усецах го. Всички останали бяха толкова щастливи, но аз чувствах, че е точно там с нас, докато Стената падаше. Макар официално да бяхме свободни, знаех, че никога няма да съм в безопасност от Фалк. До вчера не го бях виждала от трийсет години, но нито за миг не напусках мислите ми. Фалк поглъщаше разума ми. Той...

Мати се извърна за миг да я погледне — сълзи се стичаха по бузите на жената, която продължаваше да говори:

— През половината време не знаех коя съм; съчинявах си случки, личности. Аз...

Започна да трие дланите си, сякаш ги миеше, и бавно се заклати напред-назад. Мати понечи да спре и да я успокои, но точно в този миг телефонът ѝ иззвъня.

— Енгел — вдигна тя.

— Цяла нощ се занимавах с това, Мати — долетя от другия край на линията гласът на доктор Габриел. — Проверих всички бази данни, за които се сетих. В Германия няма нито един Кифер Браун, който дори бегло да прилича на нашия човек.

Разочарованието заля Мати.

— Какво? Мъртъв ли е? Или е напуснал страната?

— Не, тук е, в Берлин — отвърна ученият. — Сменил си е името.

Три пъти.

ГЛАВА 99

Взирам се в огледалото и нанасям последните мазки грим. Тъжно, мисля си, това може да е последната ми маска в колекцията от автентични, уникални творения.

Когато приключвам с дегизировката, се връщам при маските си, за да се насладят очите ми на старите ми любимци — догоните и индонезийците — и на новите приятели като маските на чокве и на ягуара.

Но зная, че се налага, затова ги оставям в полза на значката и документите на Крис Шнайдер от „Прайвит“, фалшифицирани с моето дегизирано лице вместо неговото.

Събирам и другите ми нужни вещи — въже и парашутна корда. Цигари и нещо, с което да ги паля. Отвертка. Кожени ръкавици. Два пистолета със заглушители, шест пълнителя. И четири паспорта със съпътстващи документи за четири самоличности. Имам също подсилен куфар с колелца, пълен с пари и златни монети, достатъчно, за да живея охолно много дълго време — съкровище, натрупано и заделено преди години, в случай че някога ми се наложи да напусна завинаги любимия си Берлин.

И ето ме вече, приятели мои, съграждани берлинчани, готов да си сменя кожата и да избягам завинаги от своя любим град на белезите.

Усмиввам се със смесени чувства, връщащ се за последен път в личното си гнезденце.

Оглеждам всичко, което си изградих, колажа на живота ми, мисля си за събитията и преживяванията, които ме промениха, направиха ме друг човек, различен от онзи, който бях преди — категорично по-изискан, по-пресметлив и по-лукав от някогашния кръвожаден млад дръвник.

Поглеждам часовника си. Почти два часът е. Гася лампите и затварям вратата.

Трябва да свърша само още едно дребно нещо и тръгвам за училище.

След толкова много приготовления не мога да поема риска да изпусна малкия Никлас, нали? Хмм?

ГЛАВА 100

Когато Мати И Катарина Дорук влязоха след инспектор Вайгел в затъмнената стаичка за наблюдение в щаба на Криминална полиция към три без петнайсет следобед, Херман Крюгер седеше на масата за разпити от другата страна на полупрозрачното огледало.

Милиардерът едва беше прехвърлил петдесетте, в изключително добра физическа форма, облечен в черен костюм за пет хиляди евро, с толкова гладка кожа на лицето, че Мати можеше да се закълне, че е леко гримиран.

В същото време седеше с идеално изправен гръб, с едновременно царствена и вбесена осанка, сякаш е отвратен дори само от ситуацията, в която е изпаднал, нетърпелив да откъсне главата на онзи, който е имал наглостта да го привика в Криминалната полиция.

Адвокатът му, слаб и енергичен човек на име Рихтер, явно беше попил от аурата на клиента си, защото го побутна и прошепна нещо в ухото му точно когато вратата на стаята за разпити се отвори.

Главен комисар Дитрих влезе с провлечена походка, облечен в омачкан костюм, с дебела кафява папка под мишница, стиснал чаша кафе в другата си ръка. Очите му бяха кървясали, косата му разрошена и Мати си помисли, че кожата му е жълтеникава като восък.

— Виждате ли? — измърмори тя. — Обзалагам се, че главата му се пръска от болка.

Инспектор Вайгел се намръщи, но въздъхна и кимна в отговор.

— Ще му дадем възможност да докаже, че грешите.

— Не грешим, инспекторе — настоя Мати. — Чухте...

— Все едно! — срязва я Вайгел и се загледа в Дитрих, който остави кафето на масата с треперещи ръце.

Разля малко, извини се, извади салфетка и го почисти толкова показано и бавно, че Херман Крюгер започна да губи търпение и се наложи адвокатът отново да му шепне нещо.

Най-накрая Дитрих седна и с престорена веселост каза:

— Надяваме се да ни изясните някои неща, Херман.

Крюгер почервения от гняв. Не беше свикнал някой като Дитрих да се обръща към човек с неговото положение с толкова фамилиарничене.

— Хер Крюгер иска да ви сътрудничи, господин главен комисар — обади се Рихтер.

— Добре. Това е чудесно. Но мисля, че сега трябва да оставим клиента ви да говори.

Милиардерът се прокашля.

— Какво ви интересува?

— Като начало, къде бяхте?

Крюгер се поколеба, после отвърна:

— Не мога да обсъждам този въпрос още около час. Ако се разчуе толкова скоро, може да има тежки финансови последствия.

ГЛАВА 101

Секунда тишина и Дитрих изръмжа:

— Не ме интересуват финансовите последствия. Ще има законови последствия, ако не започнеш да говориш. Например обвинение в убийство, Херман. Ти ли уби съпругата си?

Крюгер побесня и изстреля:

— Категорично не съм.

— Категорично си имал причини да го направиш — изрече главният комисар с толкова мил и подканящ тон, че Мати се усети как го гледа с нови очи. Въпреки недостатъците си Дитрих водеше разпита майсторски.

С бързи кратки изречения обстреля милиардера с любовницата, проститутките и разследването на „Прайвит Берлин“.

— Открил си, че „Прайвит Берлин“ проучва извънбрачните ти занимания по поръчка на Агнес. Решил си, че ако се разчуе за прегрешенията, репутацията ти ще пострада, затова си убил Кристоф Шнайдер, а после и жена си за отмъщение. Хвърлил си телата им на плъховете в тайното подземие на стара, изоставена кланица в Аренсфелде.

Крюгер стана червен като домати и се задави от гняв:

— Това е... това е...

Адвокатът му изръмжа:

— Това е клевета, господин главен комисар! Клиентът ми не е извършил подобно нещо. Няма нищо общо нито с убийството на съпругата си, нито с това на Шнайдер.

Милиардерът си възвърна дар слово:

— И нямам никаква представа за каква проклета кланица говорите!

— Доведеният ти син смята, че си убил жена си — спокойно продължи Дитрих. — Или че си поръчал убийството ѝ.

— Разбира се, че така ще каже тази малка пиявица — с равен тон коментира Крюгер. — Повтарям, нямам нищо общо със смъртта на Агнес.

— Но все пак не си се втурнал към къщи, когато си научил — вметна комисарят.

— Когато научих за това, тя беше мъртва — отговори Крюгер. — Не болна. Не умираща. Мъртва. Бях разстроен, скърбях много, но знаех, че няма как да променя този печален факт, а трябваше да сключя жизненоважна сделка.

— С кого, Херман? — настоя Дитрих. — Кажи ми къде беше, и то сега, иначе това ще е историята, която ще влезе в обвинителния акт, а пресата и блогърите ще я погълнат и разгласят из целия корпоративен свят.

Крюгер подскочи като ужилен и се извърна към адвоката си.

— Плащам ти предостатъчно. Обясни ми какъв е залогът.

Рихтер погледна часовника си.

— В интерес на истината, мисля, че вече е безопасно да говорите, хер Крюгер. Пазарите затварят след един час. Стига главният комисар да се съгласи да не разгласява въпроса до четири часа, можете да говорите.

При тези думи Мати погледна своя часовник. Три часът. Училището свършваше. Представи си как Никлас си тръгва с леля Се и отново се съсредоточи върху милиардера, който най-сетне изглеждаше готов да разкаже всичко.

ГЛАВА 102

Приятели, съграждани берлинчани, в три часа и пет минути моят бъдещ млад приятел Никлас Енгел излиза от гимназия „Джон Ленън“. Оглежда се за лелята на майка си. Но горката жена днес няма да се появи. Погрижих се за това.

Момчето изглежда объркано. Идеално. Време е да действам, приближавам с мерцедеса и свалям стъклото.

— Никлас? — Казвам го с подчертан холандски акцент. — Никлас Енгел?

Държа значката и картата си от „Прайвит Берлин“ и му се усмихвам.

— Аз съм Даниел Брехт. Майка ти сигурно ти е споменавала за мен. Помоли да те взема и да те закарам къщи.

Никлас ме гледа подозрително.

— Къде е леля Сесилия?

Усмихвам се тъжно.

— Точно затова майка ти ме помоли да дойда. Леля ти е болна. Много болна. Закараха я в болница.

Това дава резултат. Защитата на милото момче пада и искрено притеснено, то идва до вратата на колата и влиза, питайки:

— Какво ѝ е?

— Не знаят — казвам. — Припадна у дома. Правят ѝ изследвания. А сега си сложи предпазния колан.

Никлас го прави веднага, без да протестира.

Какво изключително момче. Толкова сериозно. Толкова послушно.

— Къде е мама? — пита Никлас, докато включвам на скорост и потегляме.

— Не се притеснявай — казвам. — Скоро ще дойде.

Никлас се намръщва, оглежда се и казва:

— Това не е пътят към къщи. Къде отиваме?

— На едно много специално място за едно много специално момче.

ГЛАВА 103

— През последните десет дни бях в Швеция — започна Херман Крюгер. — Живях в ловна хижа край Йостерсунд, собственост на шведския финансист Оле Ларшон. Водехме преговори за продажбата на моята финансова империя. Искаше ми се да се радвам на остатъка от живота си и да направя нещо добро с парите си. Надявах се, че Агнес ще поиска да бъде с мен и да ми помага в добрите дела. Но последния път, когато разговарях с нея, тя поиска развод.

— Ние чухме друго — каза Дитрих. — Възнамерявала да остане. Крюгер поклати глава.

— Смяташе да ме напусне.

— Доведеният ти син казва друго — настоя Дитрих.

— Доведеният ми син е магаре, господин главен комисар! — отвърна рязко Крюгер. — Между другото, имам неотложни неща за вършене и ако нямате намерение да ме арестувате, трябва да тръгвам. Хер Рихтер ще ви предостави личния номер на хер Ларшон. Той, неговите сътрудници и служителите в хижата ще потвърдят местонахождението ми. И не забравяйте, обещахте да мълчите до четири часа!

Крюгер се изправи, сякаш срещата е свършила. Дитрих също стана и Мати забеляза, че изглеждаше смутен от внезапния обрат.

Но бързо се окопоти.

— Притежаваш ли маска на чокве?

Това стресна милиардера.

— Да. Защо?

— Бил ли си в клуб „Рай ФКК“ в Бад Хомбург?

Крюгер сви рамене.

— Може би веднъж. Не знам.

— Намерихме оръжието на убийството в един от автомобилите ти — каза главният комисар. — Мога и само за това да те арестувам.

— Оръжието е очевиден опит убийството да бъде приписано на хер Крюгер — намеси се адвокатът. — И не виждам връзка между маската на чокве и частен клуб в Бад Хомбург. Ако сте толкова

сигурен, арестувайте хер Крюгер, но ще ви съдим за нанесени вреди. В противен случай си тръгваме.

Дитрих се поколеба, преди да попита:

— Трябва да знам къде ще отидеш и смяташ ли да напуснеш страната отново.

— Трябва да се погрижа за погребението на Агнес — отговори Крюгер, възвърнал високомерието си. — Веднага след като наредя покупката на още акции от компанията си. След всичките тези приказки за убийство и придобиване „Крюгер Индъстрис“ е подценена, но със сигурност цената ѝ ще скочи, когато се разчуе за сделката. Не е зле и вие да купите, господин главен комисар, уверявам ви, че ще направите удар.

Мати гледаше как милиардерът излезе от стаята. Адвокатът му постави лист хартия пред Дитрих и го последва.

Инспектор Вайгел се обърна към Мати и въздъхна.

— Права беше. Сега ли ще го направим, или да почакаме малко?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — настоя Мати. — Ти искаш той да се защитава.

Катарина бе мълчала по време на разпита, но сега обяви, че се е сетила за нещо, и тръгна към вратата.

— Какво? — скочи Мати — Къде отиваш?

— Имам още един въпрос. Трябва да настигна Крюгер, преди да излезе от сградата.

ГЛАВА 104

— Хаупткомисар?

Инспектор Вайгел стоеше притеснено на вратата на стаята за разпити. Дитрих седеше на масата, сякаш загубил жизненоважна игра.

— Махни се, Вайгел — каза той. — Трябва да помисля.

— Ако обичате... — започна тя.

— Не обичам! — изръмжа комисарят.

Инспектор Вайгел се изпъна и каза твърдо:

— Господине, смятам, че с помощта на „Прайвит Берлин“ постигнах сериозен пробив в случая.

Дитрих свъси вежди и я погледна.

— С помощта на „Прайвит Берлин“ ли?

— Да.

— Тоест работила си с тях без мое знание?

— Напоследък не сте на себе си, освен това ми възложихте случая покрай бащината си...

Главният комисар удари по масата.

— Не ми обяснявай какъв съм, Вайгел! Мога да ти съсия кариерата за такова нещо! Ще напуснеш Криминалната полиция и ще имаш късмет, ако си намериш място в градската полиция като пътен полицай или контрольор по паркингите.

Вайгел се изчерви и гласът ѝ потрепери, но каза:

— Така да е, господине. Довели са ми свидетел за разпит.

— Свидетел? — изненада се Дитрих. — На какво?

— Ще дойдете ли с мен, поканихме го в стая за разпити Б. Мислех, че ще искате да гледате.

— Да гледам?

— Как го разпитвам.

Мати проследи цялата сцена иззад полупрозрачното огледало, след това прекоси коридора до друго подобно помещение с подобно огледало. Зад него брадат мъж в работни дрехи седеше сам на масата, разглеждаше ръцете си и си чоплеше мазолите от притеснение.

Вратата на заличката се отвори и влезе главен комисар Дитрих. Когато видя Мати, целият се стегна.

— Вие! Какво правите тук? Кой ви позволи?

— Инспектор Вайгел — спокойно отговори Мати.

— Вайгел ли!? — извика Дитрих, в този миг вратата зад него се отвори отново. — Тя няма право! Тя...

— Аз й дадох право, Ханс — произнесе току-що влезлият в стаята висок плешив мъж. Името му беше Карл Готшалк, началникът на главния комисар.

— Ти ли, Карл? Сигурно се шегуваш — каза Дитрих.

— Никога не се шегувам, когато става дума за убийство, Ханс — отвърна Готшалк. — Да видим къде ще ни отведе протежето ти.

От другата страна на полупрозрачното огледало инспектор Вайгел вече бе влязла в стаята за разпити и пристъпи към масата с чакащия мъж.

Като че ли едва тогава главният комисар отчете присъствието му. Наклони глава към Мати.

— Какви глупости си наприказвала на Вайгел? Кой е този човек?

Мати го изгледа спокойно и отвърна:

— Има няколко имена и нито едно не е истинско.

ГЛАВА 105

— Ще ми кажете ли името си за протокола? — попита инспектор Вайгел.

— Арестуван ли съм? — поиска да знае мъжът от другата страна на масата.

— Не мислим, че сте направили нещо лошо. Доведохме ви за разпит. Вашето име?

— Герхарт Крайнер.

— Занятие?

— Строителен предприемач. Преустройваме жилищни блокове.

— Откога сте в този бизнес, хер Крайнер?

— От петнайсет години. Вижте, не разбирам за какво...

— Когато му дойде времето, хер Крайнер — прекъсна го Вайгел.
— Променяли сте името си четири пъти.

Крайнер наведе глава.

— Е, и? Правех го по законовия ред. Всеки път исках ново начало. Съвсем ново.

— Някога сте се наричали Кифер Браун?

Той се поколеба и кимна.

— Много отдавна.

— Израснали сте в сиропиталище, нали? „Вайзенхаус 44“?

Крайнер се намръщи и замълча за миг.

— Така е, но...

Инспектор Вайгел пак го прекъсна:

— Разкажете ми за кланицата.

Крайнер запримигва и на Мати ѝ заприлича на човек, събудил се от хипноза. Той отвърна с изтънял глас:

— Не знам за какво говорите.

— Кланицата — настоя инспектор Вайгел. — Скотобойната южно от Аренсфелде.

Крайнер пак примигна и каза:

— Съжалявам. Израснах в Лайпциг. Родителите ми загинаха при катастрофа. Не знам нищо за никаква кланица.

В стаята за наблюдение главен комисар Дитрих изпръхтя, като че в знак на задоволство.

— Какво ще ми кажете за човек на име Фалк? — попита инспектор Вайгел.

— Нищо. Не познавам такъв. Никога не съм чувал за него.

Дитрих отново изпуфтя:

— Това е загуба на време! Тръгвам си.

— Чакай! — хвана го Карл Готшалк за лакътя.

Вайгел бе станала от масата, отиде до вратата и я отвори. Тътрузейки крака, с наведена глава, влезе Илона Фрай.

Крайнер се взря в нея в опит да проумее коя е, докато тя не каза:

— Здравей, Кифер. Това съм аз, Илона. Илона Фрай.

Мъжът сякаш беше видял призрак или зомби, но успя да избъбри:

— Съжалявам. Не ви познавам.

Илона се сви, сякаш ѝ беше ударил шамар, но настоя:

— Аз съм сестрата на Илзе, Кифер. Моля те. Познаваш ме и знаеш какво се случи с нас в кланицата.

— Не, не знам! — отрече той, но отвърна поглед.

— Крис е мъртъв! — изкрещя му тя. — Грета също! И Илзе! И Артур!

Крайнер вдигна рязко глава, невярващо.

— Какво? Аз...

— Фалк е жив — изхълца тя. — Снощи се опита да ме убие. Ще опита да убие и теб, ако открие кой си.

Крайнер внезапно придоби отсъстващо изражение, сякаш гледаше някакъв ужас отдалеч.

— Ако не им разкажеш, той е победил — убеждаваше го Илона. — Моля те, кажи им! Те мислят, че съм луда. Кажи им, иначе няма да ми повярват! Кажи им или и двамата ще умрем!

ГЛАВА 106

Брадичката на Крайнер трепереше, а очите му се насълзиха, когато най-сетне погледна Илона Фрай. С глас, който прозвуча на Мати като глас на изгубено дете, той каза:

— Никога не съм споменавал за това, Илона. Нито думичка.

Тя отиде при него и постави ръка на рамото му. Плачеше.

— Знам. Никой от нас не е и продумвал. Никой.

— Той каза, че ще ни убие, ако проговорим.

— Фалк вече се опитва да ви убие — намеси се инспектор Вайгел. — Предлагаме ви защита, но само ако ни разкажете каквото искаме да знаем.

През следващия час Крайнер разказа историята си с много прекъсвания, но в общи линии потвърждаваше това, което чуха Мати и Буркхарт от Илона Фрай предишната вечер.

Крайнер се родил в Лайпциг, кръщелното му име било Едмунд Тилерман. Когато бил на шест години, баща му — адвокат, позволявал си да говори открито срещу комунистическия режим, просто изчезнал.

Истинското име на Илона Фрай било Карин Клаузер. На Илзе — Анете. Родени и израснали в Тюрингия, баща им, учен, изчезва, когато Илона е на осем, а Илзе — на пет години. Няколко седмици след изчезването на баща им и двамата — Крайнер и Илона Фрай — помнят, че един мъж заблъскал по вратите им посред нощ, а след това майките им молели за милост и пощада.

Мъжът ги сграбчил и ги измъкнал от леглата им.

Взели и майките им.

Завели ги в кланицата в Аренсфелде.

Бутнали ги в съседни стаи от една и съща страна на коридора. Там имало завинтени за стената легла, гърне и почти нищо друго. В един момент там имало петнайсет жени заедно с шестнайсетте им деца.

Късно през нощта идвал млад мъж на не повече от дваайсет години. Знаели го само като „Фалк“ и през повечето нощи той си

избирал някоя майка заедно с детето или децата ѝ и ги водел в самата кланица.

Фалк подлагал майките на невъобразими мъчения. Окачвал ги на куки за месо за белезниците им, докато раменете им се измъкнат. Горял стъпалата им с цигари. Биел ги с бич, режел ги, изнасилвал ги, опитвайки да ги принуди да дадат показания срещу съпрузите си, приятелите на съпрузите си и срещу роднините си.

Карал Крайнер, Крис, Илона и останалите деца да гледат какво се случва с майките им. Казал, че така мъченията на майките ще станат още по-непоносими и следователно ще бъдат по-разговорливи относно престъпленията си към държавата.

Ако това не давало резултат, Фалк започвал да измъчва децата пред очите на майките им.

— И когато смяташе, че вече е измъкнал всичката възможна информация от майките ни — каза Крайнер, — Фалк ги убиваше с отвертка и изхвърляше телата им в кладенец, пълен с плъхове.

ГЛАВА 107

Крайнер избухна в ридания и Илона Фрай го прегърна с думите:

— Благодаря ти, Кифер, сега ще ни повярват. Ще ни повярват.

— Ще ви оставя за минутка насаме — каза пребледнялата Вайгел, стана и преди да излезе, погледна право в огледалото.

Главен комисар Дитрих изглеждаше много по-зле от човек с тежък махмурлук, помисли си Мати. Взираше се в двамата в стаята за разпит с изражение, граничещо с безнадеждност.

Но когато инспектор Вайгел влезе и подаде папката на Карл Готшалк, Дитрих заяви:

— Това не може да е истина. Щеше да се разчуе след падането на режима. Място като кланицата би било разкрито.

— Не и ако всички документи по случая са унищожени преди началото на бунтовете и далеч преди падането на Стената — скръсти ръце Мати.

— Горили са папки във всички държавни учреждения — добави инспектор Вайгел. — Всички го знаят. За кого е работил Фалк? За Щази? Тайната полиция?

Дитрих мълчеше. Мати забеляза, че началникът му го гледа съсредоточено и също впи поглед в комисаря, докато произнасяше:

— Сигурно е работил за Щази. Те са използвали мъчения и екзекуции в затвора „Хоеншонхаузен“, за да накарат роднини да свидетелстват едни срещу други. Глад, лишаване от сън, даване.

— Но това минава всякакви граници — промълви тихо Дитрих. — Извратено е.

— Да. Точно така — съгласи се Мати.

Главният комисар погледна шефа си и изрече с малко по-сигурен глас:

— Карл, без всякаква документация...

— Документация ли? — извика Мати. — Имате свидетели! Погледнете ги, господин комисар! Да ви се струва, че лъжат?

В стаята за разпити дребничката Илона още прегръщаше Крайнер, който хлипаше:

— Фалк заби отвертка в главата на майка ми, Илона. А аз просто стоях и гледах.

Дитрих внезапно се прегърби толкова, че заприлича на блатна птица, скрита в сенките. Гласът му трепереше:

— Съжалявам, Карл, аз... Не мога да повярвам в тези...

— Господин комисар — прекъсна го твърдо инспектор Вайгел, — защо се опитвате да отклоните разследването колкото се може подалеч от кланицата и от Фалк?

Дитрих се обърна потресен и възмутен към Карл Готшалк:

— Не е вярно! И няма да позволя начинаещ следовател да поставя под съмнение моите...

— Наистина се опитвахте да забавите и осуетите разследването от самото начало — непоколебима беше Мати. — Инспектор Вайгел твърди, че сте обявили мен и Буркхарт за противници още в първия ден.

— Заблудила се е! — изсъска той. — Защо бих имал интерес от толкова ужасно, непродуктивно поведение?

— Защото, господин хаупткомисар — каза Мати, — баща ви, полковник Конрад Дитрих Фромер, е бил служител на Щази, а преди да си смените името, вие също сте служили там.

ГЛАВА 108

— Това е отвратителна лъжа! — избухна Дитрих. — Нямаме доказателства!

— За нещастие, тя има доказателства, главен комисар — каза Карл Готшалк с болка и съжаление и постави пред Дитрих фотокопие от документ. — Това е кандидатурата ви за младши кадет в Министерството на държавната сигурност на ГДР, под името Ханс Дитрих Фромер, син на Конрад Дитрих Фромер.

Комисарят с изумление погледна документа.

— Това не е истина. Те...

— Документът е съвсем истински — каза с равен глас Готшалк. — След като фрау Енгел и инспектор Вайгел дойдоха при мен с Илона Фрай, изисках от федералния комисар по архивите на Щази да направи бърза проверка. Отначало ни отказа, но когато обясних, че става дума за текущо разследване на убийство, се съгласи да ни помогне.

С каменно изражение Готшалк постави още един документ пред Дитрих.

— Това е копие от кандидатурата ви в Берлинската криминална полиция, шест месеца след като сте сменили името си и тринайсет месеца след падането на Стената. Не сте споменали нищо за годините като член на Източногерманската тайна полиция, Ханс. Не сте споменали и дългите години служба на баща си. В заявлението си сте написали, че е бил дърводелец, починал, при това — колко удобно.

Дитрих въздъхна, без да отговори. После огледа всички с печално изражение.

— Криех миналото си, защото исках да бъда полицай, каквито бяха баща ми и дядо ми. Не се интересувам от политика — нито преди, нито сега. Винаги съм искал едно-единствено нещо през целия си живот — да бъда полицай.

След това обясни, че е прекарал всичко на всичко единайсет месеца в Щази:

— Сложих оръжие, след като ми наредиха да отида в Гетсиманската църква. Чух какво искаха да направя и просто се

махнах. Чух и че са унищожавали документация. Така че се магнах три седмици преди да падне Стената и се присъединих към протестите.

— Тогава защо излъгахте? — настоя Карл Готшалк.

— След падането на Стената настанаха странни времена, Карл, нали помните? Нямах работа. Храната бе оскъдна, нямаше къде да живея. Мнозина източногерманци искаха да отмъстят на всеки, свързан по някакъв начин с Щази, и имаха право. Не бях направил нищо нередно, но така или иначе, не бях в безопасност. Като бивш член и като син на офицер от Щази можех да имам само неприятности в новата Германия. Затова излъгах.

— А кланицата? — попита Мати. — Подозирахте ли, че е използвана като зала за мъчения? Или направо знаехте?

Дитрих пое дълбоко дъх:

— Имах подозрения.

Разказа за една нощ в ранните си тийнейджърски години, когато баща му се прибрал пиян. Обадил се по телефона и Дитрих подслушал думите му.

— Вдигаше врява и беснееше за най-различни неща. Но по едно време го чух да казва, че го е страх да не го уличат за, както се изрази, „варварските тайни“, свързани с кланицата в Аренсфелде. Каза също, че няма да се остави да опере пешкира заради, цитирам, „онзи човек“.

— За кого ставаше въпрос? — попита Мати.

— Не знам.

— Питали ли сте го въобще? — намеси се инспектор Вайгел.

Дитрих се прокашля.

— Да, Вайгел. Два пъти. И двата пъти през последните пет дни. Първия път ми каза да стоя далеч от кланицата. Втория път получи удар и умря.

— Кой друг знаеше? — попита Мати. — Знаете ли с кого е говорил въпросната вечер?

— Не съм сигурен — отвърна главният комисар. — Но подозирам, че е един от хората, които ми помогнаха да погребя баща ми вчера.

ГЛАВА 109

В стаята на четвъртия етаж на „Отел дьо Ром“ Джак Морган крачеше нервно, поглеждаше си часовника и местеше поглед напред-назад между телевизора и айпада на Даниел Брехт.

Спортният коментатор от екрана възторжено обясняваше как Касиано разпилял защитата на „Дюселдорф“ в следобедния мач, отбелязвайки четири гола, два от които след самостоятелни акции. Междувременно айпадът на Брехт показваше външното фоайе и вътрешността на съседната хотелска стая, където Перфекта си оправяше грима пред огледалото в прозрачна бяла нощница.

— Все още не мога да разбера защо се мъкне с тоя боклук Павел — изсумтя Георг Йохансон. — Погледни я. Може да има всичко, което пожелае.

Морган сви рамене.

— Предполагам, че има и още нещо, което не ни казва. Винаги е така. Но двайсет милиона евро са си солиден мотив за престъпление, без значение колко си красив.

— Започва се — Брехт посочи към картината от коридора, където разяреният Максим Павел профуча покрай камерата.

Чуха го и откъм коридора, и от камерата в стаята на Перфекта как заблъска по вратата ѝ.

Бразилският модел не помръдна, но Брехт прошепна:

— Отвори вратата. Накарай го да говори!

Перфекта имаше слушалка в ухото.

— Не мога — отвърна тя.

— Можеш и ще го направиш, ако искаш съдията да прояви снизхождение.

Жената кимна, но се приближи колебливо до вратата и я отвори с думите:

— Максим! Подранил си. Аз тъкмо...

Руснакът я зашлеви толкова силно, че тя се строполи по гръб на пода.

— Курва такава! — изрева той и затръшна вратата с шут. — Тъпа бразилска курва!

— Какво има, Максим?! — проплака Перфекта, вдигнала ръце да се предпази. — Какво съм ти направила?

— Направила? — изкрещя той. — Съпругът ти игра брилянтно този следобед, а аз изгубих милиони от залаганията. Милиони! — и Павел се хвърли към нея, стисна я за шията и започна да я души.

— Сега! — нареди Морган.

Агент Йохансон нахлу в стаята с изваден пистолет и извика:

— Немска федерална полиция!

Грабна руснака за яката, издърпа го и го завъртя, блъскайки го в стената.

— Арестуван си!

— За какво? — окопити се Павел.

— Като начало, за нападение — отговори Йохансон и щракна белезниците му. — Измама. Заговор. Опит за убийство. Ще има и други обвинения, сигурен съм.

— Като например четири обвинения в предумишлено убийство — каза Морган, докато Йохансон извеждаше Павел, а Брехт помагаше на Перфекта да стане от пода.

Павел ги погледна с презрение.

— Никого не съм убивал.

— Така ли? — иронизира Брехт. — Къде беше през последните няколко дни? На разходка до Франкфурт? Малко при Грета Амзел, а хер Фалк?

— Фалк ли? — учуди се собственикът на нощния клуб. — Франкфурт? Не познавам никаква Грета.

— Тогава къде беше от момента, в който те видяхме за последно? — настоя Морган.

Павел се поколеба, сви рамене и заяви:

— Имам желязно алиби. Бях при любовника си, истинския си любовник. Казва се Алекс и живее във Виена.

— Алекс? — невярващо попита Перфекта. — Каза ми, че не си обратен.

Руснакът ѝ се изсмя.

— А ти си по-тъпа, отколкото си мислех. Притежавам клуб за травестити, за бога!

ГЛАВА 110

Четирийсет минути по-късно слънцето залязваше, а Катарина Дорук вървеше по улица „Ораниенбургер“ към „Тахелес“. Мина под арката и влезе в голямото открито артпространство зад сградата. Мракът пулсираше в ритъма на хип-хоп и техно, а светлините придаваха атмосфера на снимачна площадка.

Прожекторите бяха насочени към откриването на изложбата на Руди Крюгер „Rude, Rot, Riot“, привлякла тълпа от анархисти, пънкери, хора от улицата, артисти, музиканти, поети и други отбрани берлинчани, които се наливаха здраво на външния бар.

Катарина Дорук забеляза звездата на вечерта, облечен изцяло в черно, праметнал ръка през раменете на „ученичката“ си Таня. Държеше бутилка бира и се здрависваше със свой почитател с електриково зелен гребен на главата и пиърсинг на носа, от който се спускаше верижка с черепчета.

Руди Крюгер видя Дорук и направи физиономия, когато го приближи след отдръпването на човека със зеления гребен.

— Защо си дошла? — процеди през зъби. — Няма да говоря нито с теб, нито с някого друг. Вие и Криминалната полиция пуснахте Херман и сега той ме отрязва от организацията по погребението й.

— Аз работя за „Прайвит“, не решавам дали да пуснат пастрока ти, или не, нито мога да контролирам действията му — отвърна Дорук. — Дойдох да подкрепя изложбата ти, реших, че ще ти дойде добре малко помощ. Но виждам, че имаш повече от достатъчно подкрепа и че не съм желана тук, затова ще си вървя.

Таня се намръщи и го стисна по-здраво през кръста.

— Руди, дръж се възпитано. Тя просто се опитва да помогне.

Катарина отбеляза, че Таня е с черно кожено яке, което струва най-малко 1500 евро. Това й даде допълнителна увереност.

— Добре де, добре, понякога се държа като задник — призна Руди Крюгер. — Извинявам се.

— Извинението се приема — отвърна Дорук. — Доста навалица има днес.

— Едно нещо съм научил от Херман — ако искаш да си известен, най-добре вдигай много врява — сви рамене Руди. — Искаш ли бира?

— Може би после. Знаеш ли, че пастрокът ти твърди, че майка ти всъщност е щяла да се разведе с него?

— Лъже — веднага отвърна Руди, след което се поколеба. — Не знам защо, но лъже. И в това е иронията, защото тя предпочете да остане при него, продаде се за пари.

Катарина Дорук поклати глава.

— Според него майка ти е била сложила точката. Въпреки че той решил да даде цялото си богатство за филантропия, тя решила да го напусне и да запази достойнството си. В това е иронията. Ако го беше направила, единственият прецакан щеше да си ти, Руди.

ГЛАВА 111

Руди Крюгер присви устни.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Говоря за предбрачното споразумение на майка ти — отвърна Дорук. — Когато си тръгваше от полицията след разпита, попитах Херман дали ти си споменат в споразумението. Знаеш ли какво ми каза?

Завареният син на милиардера сви рамене.

— Каза, че договорката била следната: ако майка ти остане омъжена за Херман до смъртта му, ще наследи цялото му състояние, което означава, че накрая ти ще наследиш богатството.

— Не ми пука за парите — каза той с равен тон. — И какво от това?

— Пишело също, че ако майка ти се разведе с Херман, ще получи само десет милиона.

— Това аз ти го казах.

— Така е — съгласи се Катарина. — Но най-интересно е третото условие, според което, ако Агнес умре първа, то съпругът ѝ ще даде на теб, Руди, една пълна десета част от състоянието си, което към приключването на борсовия ден днес се равнява на четиристотин милиона евро.

Той се втренчи в нея.

— Щом казваш. Повтарям, парите не ме интересуват. Може би ще ги дара на това място, за да съм сигурен, че ще оцелее.

— Може би ще дариш част от тях — отвърна Дорук. — Но с останалите ще си поживееш доста добре.

Руди се изсмя горчиво.

— Майната ти. Коя си ти? Не ме познаваш. Какво се опитваш да кажеш, че съм убил майка си ли? Изобщо не бях в района, когато са я застреляли. Бях тук, на протеста за „Тахелес“.

— Знам — каза Катарина. — Проверихме.

— Браво на вас — озъби се той. — Защо тогава не си обираш крушите заедно със зловните си инсинуации?

Тя не му обърна внимание и впи поглед в приятелката му, докато говореше:

— Но знаеш ли, Таня, много малко хора си спомнят да са те видели на протеста.

— Мен ли? — възмути се тя. — Там бях. Много народ ме видя.

— Кажу едно име.

— Руди.

— Удобно.

— Имаше и други — запротестира момичето.

— Не — поклати глава Дорук. — Тръгнала си от протеста, след като е започнал, и си отишла във Вилмерсдорф. Знаела си, че Агнес ще излиза за обяд, защото Руди ти е казал, че майка му обядва с приятелката си Ингрид Дал в ресторант „Каре“. Знаела си кой е най-вероятният маршрут, по който ще поеме. Изчакала си я и си я застреляла.

— Нямаме доказателства — почти изхленчи Таня.

— Ще намерим — увери я Дорук. — Тоест полицията ще намери. В момента претърсват студиото на Руди.

— Какво?! — изрева Крюгер и се отдръпна от приятелката си.

За миг Таня беше като вцепенена и не можа да помръдне. Но после се опита да избяга, само че Катарина беше по-бърза. Сграбчи я и изви ръката ѝ зад гърба.

— Нямах представа! — крещеше Руди на Дорук. — Ако тя го е извършила, го е направила на собствена глава. Тъпа, ненормална кучка!

При тези думи Таня побесня и го заля с поток от думи:

— Какво? Идеята беше твоя! Каза, че никой няма да ме заподозре! Ти го измисли! Каза, че с тези пари можем да правим добри дела, да спасим „Тахелес“ и други места и да живеем почтено!

— Не е вярно! — отвърна той и се извърна, като че да се измъкне от нея.

Но инспектор Вайгел стоеше на пътя му.

ГЛАВА 112

Мати и главен комисар Дитрих излязоха от гарата на „Александерплац“. Прекосиха площада, на който протестите преди падането на Стената бяха достигнали своя апогей.

Дитрих говореше по телефона, Мати затвори своя потиснато — откакто излязоха от централата на Криминална полиция, се опитваше да се свърже с леля си Сесилия, Никлас и Том Буркхарт. Цял ден не успяваше.

Хвърли поглед към главния комисар, който слушаше съсредоточено. Беше решила, че с кариерата му е свършено, когато той си призна, че е постъпил в Берлинската криминална полиция с помощта на лъжа, но началникът Карл Готшалк я изненада и му каза, че му предстои сериозно дисциплинарно разследване и най-вероятно временно отстраняване от длъжност, но дотогава трябва да използва контактите на баща си, за да открие Фалк.

Дитрих затвори и се усмихна с неудоволствие.

— Колежката ви, фрау Дорук, беше права. Вайгел току-що е арестувала Руди Крюгер и приятелката му за убийството на Агнес.

— Анархистчето го е направило за пари — поклати глава Мати.

Завиха по „Карл Маркс Алее“ точно когато нощта вече бе напълно погълнала Берлин. Температурите се покачваха през целия следобед, но сега беше излязъл вятър. Когато преминаха покрай кафене „Москва“, Мати долови миризмата на озон.

Задаваше се буря, и то бързо.

— Ето го — Дитрих посочи стъклените стени и стоманената конструкция на сграда с форма на кутия, от която струеше мека сребриста светлина. — От другата страна на бара, с гръб към стената.

Мати надникна в бар „Бабет“, едно от най-модерните питейни заведения в Берлин, с ретро декор в стил 60-те години и с претенциозна клиентела. Нямаше почти никой в този ранен час на вечерта, но въпреки това високият възрастен мъж в сив костюм и тъмно палто изглеждаше очебийно не на място.

— Остави ме аз да говоря — предупреди Дитрих и влезе.

Мати го последва в бара и огледа през рамото му мъжа, облечен в костюм и палто, седнал пред чаша водка.

Лицето му беше ъгловато, бледо и на петна. Торбички набръчкана кожа висяха под воднистите му очи, които бяха огромни, мътносини и бдителни.

— Коя е тази жена, Ханс? — попита старецът.

— Казва се Мати Енгел, Вили — отвърна Дитрих. — Беше ценен кадър на Криминалната полиция, но я загубихме преди няколко години, когато се прехвърли в „Прайвит Берлин“. Работим по един и същ случай.

Мъжът кимна и подаде ръка.

— Можете да ме наричате Вили Фасбиндер. Не е истинското ми име, но няма значение. Ханс ми каза, че сте искали да говорим за живота в Източна Германия преди падането на Стената. Отскоро ли живеете в Берлин?

— Родена съм в Западен Берлин. По-точно ние...

Фасбиндер я прекъсна безцеремонно:

— Знаете ли, че това бе културният център, меката на изкуството и социалния живот в ГДР? — той посочи през прозореца. — В кино „Интернационал“ показваха всички кинопремиери. Кафене „Москва“ бе най-известният клуб в Източна Германия. А съседното заведение беше млечен и сладоледен бар „Мока“, най-хубавото място за децата да си хапнат сладолед в цяла Източна Германия. Върху мелбите слагаха шоколадчета, викаха им „Питиплач“. Дъщеря ми ги обожаваше. Помниш ли сладоледения бар, Ханс? Имаше и песен за него. Голям хит.

— Помня песента, но никога не съм идвал тук, Вили — отвърна Дитрих.

— Така ли? — учуди се Фасбиндер и се усмихна на Мати. — А тук имаше салон за красота — „Бабет Козметик“. Жена ми, бог да я прости, идваше всеки вторник за прическа и маникюр, по последна мода от Москва и Ленинград.

На лицето му меланхолията се смеси с носталгия.

— Затова предложих да се срещнем тук, когато Ханс каза, че искате да поговорим за миналото. Често идвам тук и си спомням онези времена.

ГЛАВА 113

Сервитьорка дойде да вземе поръчките им — еспресо за Мати и Дитрих и още два пръста водка с лед за Фасбиндер.

Щом жената се отдалечи, Дитрих каза:

— Всъщност, Вили, искахме да говорим с теб за някои неща и събития, които може да са се случили в Министерството на държавната сигурност; неща и събития, които баща ми ти описа в един пиянски телефонен разговор късно през нощта преди много, много години.

Ноздрите на Фасбиндер веднага се разшириха и Мати усети как около стареца се издига стена. Усъмни се, че изобщо ще пожелае да им сътрудничи.

— Повечето берлинчани вече загърбиха миналото, Ханс — каза Фасбиндер отривисто след няколко мига мълчание. — Вече не искат да говорят за министерството.

— Моля те, Вили. Опитах се да говоря за тези неща с баща ми, преди да припадне и да умре. Тайните му го убиха. Видях го със собствените си очи.

Отношението на Фасбиндер леко се промени, сякаш се питаше каква ли е неговата неизбежна съдба. Накрая попита:

— Какви неща?

Отвърна Мати:

— Кланицата в Аренсфелде и един мъж на име Фалк. Смятаме, че е работил там за Щази.

Сервитьорката се върна с напитките им. Докато ги поднасяше, Мати гледаше как старият мъж запази празното си изражение, без никаква реакция.

— Работил ли е Фалк за Щази? — попита Дитрих, когато сервитьорката се отдалечи.

Фасбиндер отпи голяма глътка водка, закашля се и каза внимателно:

— Не. Не и официално, с което имам предвид, че според мен никога няма да намерите и следа от него нито в специалните архиви на

Щази, нито в регистрите на затвора „Хоеншонхаузен“, нито където и да било другаде. Доколкото разбрах, кланицата е била разрушена едва преди няколко дни. Така че не мога да кажа нищо, което да не е догадка или слух.

Мати усети, че започва да се ядосва.

— Е, Вили, или както там се наричате, няма никакви догадки и слухове във факта, че аз слязох в подземие то на тази кланица, преди да бъде взривена. Видях къде трупове то на измъчваните майки са били хвърляни на плъховете, докато децата им са гледали. Лично видях костите им.

Фасбиндер се втрещи и лицето му посивя.

— Аз... Нямах представа, че там се случват подобни неща; абсолютно никаква представа нямах. Кълна се.

— Но баща ми е знаел, нали? — настоя Дитрих. — Разбрал е за кланицата, напи се една вечер и ти каза, че не може повече да участва в тези отвратителни престъпления и че няма да опере пешкира с онзи, който е наредил изтезанията и убийствата. Не е ли така?

Главата на Фасбиндер се отметна рязко назад, преди да въздъхне и да кимне почти незабележимо.

ГЛАВА 114

Фасбиндер се прокашля и каза:

— И баща ти, и аз бяхме чували слухове за тайните крематориуми, където се отнасят телата на изчезналите. Баща ти проведе лично разследване. Откри някои истини и доста слухове. Но беше достатъчно, за да го потресе, а Конрад Фромер беше в общи линии невъзмутим човек.

— Не ви ли показва конкретно доказателство? — попита Мати.

Фасбиндер я погледна, все едно пред него стоеше наивно дете, и се изсмя.

— Конкретно ли? Фрау Енгел, в Министерството на държавната сигурност нямаше нищо конкретно. Всичко беше илюзия, заблуди, слухове, обвинения и изкусно изработени полуистини. Никой не знаеше това по-добре от Конрад.

— Защо? — попита Дитрих. — Какво точно правеше баща ми в Щази?

Фасбиндер повдигна учудено вежди.

— Никога ли не ти е казвал?

— Не — отвърна главният комисар.

Възрастният мъж се изненада още повече.

— Наистина ли нямаш представа?

— Никаква.

Фасбиндер отново се изсмя, този път с известно учудване към загадката, която представляваше бащата на Дитрих. Наведе се към събеседника си съзаклятнически и с глас, който Мати чу без затруднение, каза:

— Баща ти беше добър полицаи, Ханс, отличен следовател като теб. Всъщност беше толкова добър, че беше избран да работи зад кулисите на тайните разследвания на Милке. Беше сред най-верните му хора.

— Милке? — извика Дитрих. — Имаш предвид Ерих Милке, шефа на Щази?

— Казах, че баща ти беше много способен — настоя Фасбиндер, все едно главният комисар беше малоумен. — Конрад работеше директно по задачи, касаещи личните проекти на Милке.

Макар Мати да беше шокирана и впечатлена от това разкритие, попита:

— А кланицата? А Фалк? Кажете ни какво ви каза.

Старецът се намръщи.

— Някак си беше разкрил, че кланицата в Аренсфелде се използва като лична зала за мъчения на Милке; водели там хора, от които Милке искал със сигурност да измъкне всякакви тайни.

— И Фалк е бил техен мъчител?

— И езекутор, както разбирам сега — потвърди Фасбиндер.

През следващия половин час старият офицер на Щази разказа каквото знаеше — фактите, слуховете и догадките.

Бащата на Дитрих така и не споменал първото име на Фалк, а дори да го е бил казал, Фасбиндер не помнеше. Бащата на Фалк бил назначен от държавата управител на скотобойната през 60-те и 70-те години на миналия век. Докато растяло, момчето работело в кланицата и казвали, че е много близък с майка си.

Когато станало на десет години обаче, майка му била арестувана, обвинена в престъпления срещу държавата и хвърлена в затвора „Хоеншонхаузен“. Била гримьорка в Берлинската държавна опера, замесена в тайни канали, по които хора от Източна Германия бягали в Западна — престъпление, разглеждано като най-висша форма на предателство по онова време.

Казвали, че момчето било много умно; четяло непрекъснато и било пълен отличник в училище. Но скоро след като хвърлили майка му в затвора, открило, че по някаква причина много му харесва да убива животните, докарвани в кланицата.

Мати присви очи.

— И какво, Милке видял потенциала му и го насърчил, така ли?

— Искате от мен да обясня действията на параноичен луд гений, фрау Енгел. Не мога да твърдя, че знам какво ставаше в главата на Ерих Милке, нито как се е запознал с Фалк. Но както и да се е случило, бащата на главния комисар ми каза, че момчето станало част от личната армия на Милке скоро след като кланицата затворила в края на 70-те.

ГЛАВА 115

Дитрих гледаше как старият офицер от Щази отпи голяма глътка водка и попита:

— Колко дълго кланицата е била използвана за мъчения?

— И това не зная — отвърна Фасбиндер. — Но със сигурност поне докато баща ти научи за нея; някъде през януари или февруари 1980 година. Страхуваше се да се изправи срещу Милке, затова ми се обади пиян онази нощ.

Главният комисар се видя застанал пред прага на бащината си стая, заслушан в гръмките му слова. Все едно беше вчера.

— Защо татко се е ядосал толкова?

— Баща ти, макар да беше голям патриот и поддръжник на партията, принципно отказваше да се занимава със системно злепоставяне, изтезания и убийства. Той се занимаваше с факти. Изправи се пред Милке с факти и поиска операцията да бъде прекратена. Беше много смело от негова страна, Ханс. Можеха да го пратят в „Хоеншонхаузен“ или дори в кланицата.

Дитрих беше поразен. Толкова много години мислеше за баща си по все същия безскрупулен начин — като за жесток и безпринципен човек, като изключим верността му към държавата. А сега се оказваше, че може би той е спасил осиротелите деца от „Вайзенхаус 44“? Дали полковникът е бил там в нощта, когато са ги довели в сиропиталището?

Преди да изрази на глас тези свои мисли, Мати попита:

— Защо Милке се е съгласил толкова лесно?

Фасбиндер сви рамене.

— Не знам, макар да подозирам, че Конрад е имал нещо уличаващо срещу Милке, като изключим кланицата; нещо, което не може просто да се открие и унищожи. Във всеки случай шефът затвори залата на мъченията и се погрижи всички писмени доказателства да бъдат унищожени някъде през пролетта на 1980 година, ако не се лъжа.

— А Фалк? — поинтересува се Дитрих.

Фасбиндер се изсмя сухо и жестоко.

— Хвърлиха го в „Хоеншонхаузен“ за няколко месеца. След това го преквалифицираха.

— „Преквалифицираха“ ли? — учуди се Мати. — В какво? Бил е садистичен психопат.

Старият офицер от Щази сви устни и попита на свой ред:

— Освен професията на екзекутор, коя друга е подходяща за човек, който искрено се наслаждава, когато отнема човешки живот?

— Наемен убиец? — предположи Дитрих.

Фасбиндер го похвали:

— Досетлив си като баща си, Ханс. Според слуховете Милке се погрижил Фалк да се превърне в още по-перфектен убиец, управляван от държавата, и по-точно — от ръководителя на министерството.

Дитрих се изуми:

— Убивал е хора за Милке? Не знаех, че Щази е извършвала политически убийства.

— Не мога да кажа дали наистина е убивал по поръчка на Милке; знам само, че е бил обучен да го прави — отговори Фасбиндер.

— А след това? — настоя Мати.

Фасбиндер отново сви рамене.

— Ние бяхме институция, която се захранваше с подозрения, измислени от деспоти. Кой би могъл да проследи всичко, което се случи, и всички замесени през последните няколко години? Достатъчно е да кажем, че един ден, много преди да падне Стената, баща ти откри, че всички данни за Фалк са изчезнали. Оттогава не бях чувал нито дума за този човек до момента, в който ти влезе тук. Той изчезна, както и мнозина други след падането на Стената. Просто един мит. Това е.

Информацията на Фасбиндер подкрепяше повечето от показанията на Илона Фрай и Кифер Браун. Но повдигаше и точно толкова въпроси, на колкото отговаряше. Дитрих тъкмо се канеше да ги зададе, когато видя отражение в прозореца зад стария офицер.

И Дитрих, и Мати се обърнаха към Том Буркхарт, застанал зад тях с мрачна физиономия.

— Няма никаква следа от Фалк в специалните архиви на Щази — каза той. — Прекарах там почти целия ден.

— Току-що го научихме и ние — потвърди Мати.

Буркхарт обаче се усмихна победоносно.

— Но в една църква недалеч от клиниката имаше данни за него. Там намерих кръщелното свидетелство на Фалк. Научих собственото и бащиното му име и мисля, че знам точно къде можем да го открием.

— Къде? — попитаха почти в един глас двамата.

— В галерията му в Шарлотенбург.

ГЛАВА 116

По-малко от час по-късно яркият пламък на ацетиленова горелка преряза металната врата на галерията за изящни изкуства „И. М. Ерлихман“. Полицейските барикади бяха отцепили цялата пресечка.

Полицаи от специалните части бяха завардили всички изходи, включително и покрива, наблюдаван от кръжащ отгоре хеликоптер.

Мати беше там с Буркхарт и Дитрих, и тримата с бронезилетки. Встрани стоеше Илона Фрай, увита в одеяло, трепереща в ръцете на някогашния Кифер Браун.

— Триетажна сграда; притежава я цялата — съобщи доктор Габриел. — Официално се води, че живее на втория и третия етаж над галерията.

Горелката угасна. Буркхарт нареди:

— Влизаме!

Специалните части нахлуха в сградата от предния и задния вход, разбиваха вратите с тарани и влизаха с шокови гранати.

Можеше да си спестят гранатите и експлозивите.

Матиас Исаак Фалк, известен още като „И. М. Ерлихман“ или Исаак Матиас Ерлихман, беше изчезнал.

На хартия размяната на имената изглеждаше очевидна, но Мати се възхити от интелигентния инстинкт на Буркхарт, направил връзката толкова бързо при вида на кръщелното свидетелство.

Когато им разрешиха да влязат вътре, Мати сложи кърпичка на устата си, защото въздухът още беше парлив от гранатите. Галерията на Фалк беше претърпкана работилница, пълна от горе до долу с първобитно изкуство, включително и огромна колекция по стените около бюрото му, с маски от всяко кътче на света.

На втория етаж главен комисар Дитрих откри комплект за грим. В подземния гараж намери осем автомобила, включително син ван и изрядно поддържан „Трабант“ 601.

Най-голямото откритие направи Мати. Когато се опита да отвори заключения шкаф за документи зад бюрото, забеляза, че той се поклаща странно.

Натисна и завъртя наляво, но нищо не се случи. Имаше чувството, че е закрепен за земята и за стената отзад. Но когато го завъртя надясно, шкафът се освободи и се извади заедно с част от стената.

Тя измъкна фенерчето и пистолета си и се шмугна в отвора. Озова се в тесен коридор с високи тавани, който продължаваше по цялата дължина на стаята. Когато установи, че вътре не дебнат опасности, опипа стената при входа, усети някакъв ключ, натисна го и светлината разкри тайна галерия, намираща се зад същинската.

Мати стоеше и се оглеждаше, първоначално без да осъзнава какво точно вижда и какво означава то. Стените бяха покрити с груб колаж от дрънкулки, бижута, парченца от дрехи, играчки, изрезки от вестници, портфейли и портмонета, по-стари и по-нови снимки на хора — мъже, жени и деца.

Основно деца.

И внезапно колажът придоби смисъл, а шокът, който последва, се стовари върху нея като удар в стомаха.

— Мати? — извика Буркхарт отвън. — Вътре ли си?

— Да — едва успя да промълви тя.

Той се вмъкна в коридора и се огледа.

— Какво е това?

— Мисля, че е зала с трофеи.

ГЛАВА 117

Главен комисар Дитрих нареди тайната галерия да бъде запечатана в мига, в който я видя, и Мати напълно го разбираше. Беше истинска златна жила с информация и улики за криминалозите.

— Пусни ги да я видят, преди да я запечаташ — предложи Мати.

— Кои? — не разбра Дитрих.

— Фрай и Крайнер. Може да познаят нещо. Мисля, че тази галерия е колекция от трофеи, но ако никой не успее да идентифицира нищо, ще си остане само нечия болна мания.

Мати очакваше, че Дитрих ще възрази, но той само кимна и каза:

— Едва ли ще навреди.

Мати излезе. В двата края на улицата имаше коли на телевизионни екипи, блестяха прожектори. Намери Илона Фрай все още до Крайнер. Каза им какво са открили и ги попита дали искат да влязат. Крайнер каза, че не мисли, че ще се справи. Вълната емоции от последните няколко часа и без това беше повече, отколкото можеше да понесе, но беше склонен да погледне по-късно.

Илона Фрай обаче обяви:

— Аз ще дойда.

— Сигурна ли си? — попита Крайнер.

Тя кимна, сведе глава и влезе с Мати в основното помещение. Вдигна поглед и огледа бъркотията от произведения на изкуството, докато вървяха към тайната галерия.

После внезапно спря и се взря в колекцията от маски. Очите ѝ се лутаха измежду тях, а страхът ѝ растеше.

— Какво има? — попита Мати.

— Почти всичките са на чудовища, нали?

Следователката не беше обърнала внимание, но беше вярно. Чудовищата на Фалк ги дебнеха, докато въвеждаше Илона в тайната галерия.

Буркхарт, Вайгел и Дитрих наблюдаваха жената, докато бавно и внимателно поглъщаше с очи колажа на стената. Устата ѝ беше разтворена като в транс, пръстите ѝ минаваха над предметите.

— Не пипай — каза Мати, която я следваше неотлъчно.

— Не — каза Илона. — Това са призрaчни вещи, нали?

— Предполагам.

След десетина крачки, загледана в дясната стена, Илона се сепна и спря.

— Не!

Сълзи напирaха в очите ѝ и изстена:

— Не!

ГЛАВА 118

Старата поомачкана снимка беше забодена с кабарче на стената. На нея две момичета по бански бяха прегърнали краката на една жена, също по бански. До снимката от един пирон висеше на верижка отворен стар сребърен медальон с малка снимка на красива млада жена.

— Това вие двете с Илзе на плажа ли сте? — попита Мати.

Илона кимна през сълзи.

— А това е моят медальон със снимката на майка ми. Даде ми го, когато навърших осем години. Медальонът е бил на нейната майка. Фалк ми го взе в нощта, когато ни заведе в кланицата.

Избърса сълзите си и посегна към медальона с радост и удивление.

— Не бях виждала нейна снимка от трийсет години.

Мати хвана ръката ѝ.

— Не можеш да пипаш, Илона. Още не. Но ще си получиш медальона, обещавам.

Жената го погледна с копнеж, а после изведнъж изглеждаше страшно изтощена.

— Трябва да се прибера, Мати — каза с приглушен равен глас. — Трябва да поспя. И трябва да идем в клиниката утре рано сутринта.

Следователката искаше да продължи да гледа; да види дали в колажа няма нещо и от Крис, но хвърли поглед към часовника си и осъзна, че е почти десет вечерта. Никлас вече си беше легнал. Леля Се сигурно се готвеше за сън.

— Заведи я у дома — каза Дитрих. — Няма какво повече да направиш тук.

— Ще дойда с вас — обяви Буркхарт.

Мати понечи да възрази:

— Не...

— Да — прекъсна я той. — Фалк все още е на свобода.

Мати се предаде, защото изведнъж беше прекалено уморена, за да спори. Беше си свършила работа. Всички си бяха свършили

работата. Знаеха кой е Фалк. Бяха разкрили ролята му в смъртта на Крис и на още десетки други хора. След това случаят вече беше просто издирване и нищо повече.

Излязоха от задния вход на сградата с Дитрих, който се погрижи Криминална полиция да осигури охрана на Крайнер за през нощта. Крайнер каза на Илона Фрай, че скоро ще ѝ се обади.

Изнизването през задния вход даде възможност на Мати, Буркхарт и Илона Фрай да избегнат медийния цирк в двата края на затворената пресечка и бързо да стигнат до колата на следователката.

В далечината се чува гръмотевици, докато тя седнаше на мястото до шофьора. Помисли си дали да не се обади вкъщи, но умората я надви. Задряма на предната седалка, докато Буркхарт шофираше на север към „Ернст Ройтер Плац“ и улица „17 юни“, кръстена така в памет на обединението на Берлин.

Пътуваха на изток, когато мобилният телефон на Мати иззвъня в джоба ѝ.

Измъкна го и с изненада видя, че се обажда Никлас.

— Защо си още буден? — попита тя вместо поздрав. — И защо с леля Се не си вдигате телефоните?

В слушалката се чу изщракване и тих глас измърка:

— Скъпа фрау Енгел, боя се, че леля Се не може да се обади в момента. А Никлас е с мен, откакто свърши училище. Какъв прекрасен младеж! Разхождаме се сред природата. Защо с Илона Фрай не се присъедините към нас?

КНИГА ПЕТА
ВИДИМИЯТ

ГЛАВА 119

Вцепенена и полудяла от страх за Никлас, Мати прошепна:

— Фалк?

Буркхарт измъкна телефона от ръцете ѝ и включи високоговорителя тъкмо навреме, за да чуе Фалк да казва:

— Старо име.

Вече обзета от паника, Мати замоли:

— Пусни го. Моля те, той е просто момче.

— Да, така е — каза Фалк студено. — Затова слушай внимателно, ако искаш да го видиш отново жив. Искам да вземеш Илона Фрай и да ми я доведеш. Ти и Илона. Никой друг. Ако дойдеш с някой друг, който и да е, ще прережа гърлото на сина ти от ухо до ухо, както едно време изцеждах кръвта на прасетата за баща ми. Разбираш ли?

Мати погледна към Буркхарт, който се беше сковал зад волана, намаляваше скоростта и търсеше къде да спре. Илона Фрай тихо захлипа на задната седалка. Буркхарт я погледна, притисна пръст към устните си и кимна на Мати.

— Добре — каза следователката с треперещ глас. — Къде искаш да я доведеа?

— Където всяка майка би потърсила изгубеното си дете в последните дни на Германската демократична република — изсъска Фалк. — Имаш деветдесет минути да дойдеш тук или момчето ти умира.

— Не е достатъчно...

— С толкова време разполагаш — каза Фалк и затвори.

ГЛАВА 120

Колата се надбягваше с бурята на юг, а Мати се взираше в тъмнината и правеше всичко възможно да не припадне.

На задната седалка Илона Фрай изпадаше в истерия:

— Нали няма да му позволиш да ме вземе? Няма да ме замениш за сина си, нали?

За секунда Мати беше толкова сащисана от въпроса, че не знаеше какво да каже, но после поклати глава.

— Не, не. Разбира се, че не.

— Обадете се в полицията — помоли Илона.

— Така Никлас ще загине — каза Буркхарт.

— Тогава обадете се на приятелите си в „Прайвит“!

Предупреждението на Фалк да не идва с други хора още звучеше в ушите на Мати. Погледна Буркхарт.

— Ти си спасителят на заложници. Какво да правим?

— В багажника има ли специализирана екипировка?

— Да, колата е на „Прайвит“.

— По-точно?

Мати се опитваше да се съсредоточи.

— Две бронезилетки. Един 9-милиметров автомат „Хеклер и Кох“. Два пълнителя с по двацет 9-милиметрови патрона.

— Нощно виждане? — попита той.

— Бинокъл.

— Няма очила?

— Само бинокъл.

— Радиостанции? Камери?

— Две слушалки с блутут микрофони и две фиброоптични устройства.

— Могат ли да предават безжично към уебсайт?

— Към сайта на „Прайвит Берлин“.

— Ще мога да гледам през телефона си?

— Ако връзката е добра.

— Опиши ми разположението на сиропиталището.

Мати и Илона му го описаха. Предният вход. Кабинетите веднага вдясно. Кухнята. Столовата. Стълбището. Стаите на горния етаж. Изгнилите подове. Поддалият покрив.

— Има ли заден вход? — попита Буркхарт.

Илона каза, че има три: един при кухнята и по един от двата края на сградата, които водят към стълби към горните етажи.

Минаха през Хале и продължиха на изток. С всеки изминал километър Мати усещаше приближаващата я нервна криза. Първо майка ѝ. След това Крис. Сега и Никлас ли? Макар да се смяташе за духовен човек, по природа не беше религиозна.

Въпреки това, колкото повече скъсяваха разстоянието до руините на „Вайзенхаус 44“, Мати установи, че се моли на Бог да спаси сина ѝ. Той беше просто момче. На девет години. Нейното малко момче. Най-ценното, което имаше.

ГЛАВА 121

Първоначалният план на Буркхарт изискваше Илона Фрай да остане в колата и да се обади на „Прайвит“ и Берлинската криминална полиция, докато с Мати опитат да спасят Никлас.

— Но той ще убие Никлас, ако не дойда и аз — възрази жената.

— Ще му кажа, че не съм успяла да те намеря — отвърна Мати.
— Той ни даде само деветдесет минути. Ще останеш в колата. Остави ние с Буркхарт да се погрижим.

На задната седалка Илона хапеше кокалчето на пръста си. После поклати глава.

— Не. Няма да го направя. Цял живот бягам от него. Това неведнъж ме докара до лудост. Ако искам някаква надежда за нормален живот, трябва да се изправя срещу него, да му кажа какво мисля за него и това, което причини на мен и на останалите. А после, честно казано, искам да го видя мъртъв.

— Тогава нов план — обяви Буркхарт, като намали и спря на около километър и половина от сиропиталището. — Ще се екипираме и петстотин метра преди сградата аз ще слеза. Вие ще паркирате на пътя, ще минете по алеята и ще влезете през главния вход. Аз ще ви последвам през дърветата и ще заобиколя отзад.

Слязоха и извадиха екипировката от багажника. Мати и Илона Фрай облякоха бронезилетките под якетата си.

— Ще останеш незащитен, Буркхарт — каза Мати.

— Но и невидим — отвърна той и извади автомата и уреда за нощно виждане. — Този човек не знае какво може да стори един невидим на друг.

Мати закрепил малката фиброоптична камера в илика на ревера си. Направи същото и с Илона.

— Сложи си слушалката — каза Буркхарт. — И микрофон.

Мати вкара слушалката дълбоко в ухото си и вмъкна микрофона под ръчния си часовник, преди да се качи зад волана с Илона на предната седалка и Буркхарт отзад.

— Трябва да се обадим на „Прайвит“ — каза Мати.

Буркхарт набра номера на Джак Морган и му обясни какво се случва. Морган побесня, задето не са се обадили по-рано на него или на полицията.

— Опитваме се да спасим живота на сина ми, Джак — настоя Мати.

— Тръгваме към летището — каза Морган. — Ще наемем хеликоптер.

— Не — възрази Буркхарт. — Освен ако не се приземите на поне километър и половина отгук. Умен е. Ще разбере, че сме повикали подкрепление, ако чуе хеликоптера.

— Ще се обадя на Дитрих — отвърна Морган и затвори.

Мати включи на скорост и потегли. След няколко мига на мълчание по прозорците забарабани дъжд. В далечината проблесна светкавица и на светлината ѝ се очертаха перките на огромна вятърна турбина, която се въртеше на вятъра.

— Право напред и наляво — каза тя. — Около петстотин метра.

— Готови ли сте? — попита Буркхарт, докато Мати намаляваше и спираше.

— Не.

— Илона?

— Да.

Но отговорът ѝ беше изпълнен със съмнение и страх.

Мати се извъртя в седалката си, когато Буркхарт отвори задната врата.

— Моля те, кажи ми, че всичко ще е наред с Никлас.

Буркхарт сложи огромните си ръце върху нейните, докато дъждът навън се засилваше.

— Ще бъде, Мати. Само трябва да вярваш.

ГЛАВА 122

Приятели, скъпи съграждани берлинчани, стоя до един висок бор в лекия дъждец в началото на гората на североизток от задния вход на сиропиталището. Мокър съм, но и повече от доволен, щом дочувам скърцане на гуми от кола, отбила от главния път южно от „Вайзенхаус 44“.

Миг по-късно чувам вратата на колата да се отваря, но вътре не светва. Отваря се втора врата. Отново никаква светлина.

Това ме навежда на мисълта, че подозрението ми е оправдано. Измръзнал до кости, се скривам зад дървото и се притискам плътно към ствола; наблюдавам задния вход, защото оттам експертът по антитероризъм Буркхарт ще се опита да ме надхитри, докато Илона и Мати Енгел влизат през предната врата.

Мисля, че ще са уплашени до смърт, и сърцето ми ускорява ритъма си.

Майка. Син. Призрак от миналото ми. Общият им страх.

Щом се справя с Буркхарт, ще бъде като в доброто старо време, решавам аз. Едно последно празненство, преди да продължа напред.

Оставам неподвижен до дървото; чакам, след като те тръгват. Една минута. Две минути. На третата започвам да се притеснявам, че може би съм прекалил с мисленето и трябва бързо да се вмъкна в сиропиталището, преди да открият Ник.

Но след три минути и трийсет секунди забелязвам промяна в тъмнината пред себе си. И тогава го виждам: едва доловимото приглушено зелено сияние от някакъв уред за нощно виждане.

Притискам се още по-плътно към дървото с пистолет в едната ръка, прицелен в сиянието. Но то изчезва. Няма го.

Взирам се, но не виждам нищо. Времето ми изтича.

Изпуква съчка. Плъзвам се около дървото и вдигам пистолета по посока на звука.

Чувам тих глас:

— Влез бавно. Остави го първо той да ти проговори.

На трийсет метра: правоъгълно сияние, много по-ярко.

Поглежда си телефона.

Ужасно неподходящ момент за есемеси, мисля си, и стрелям два пъти.

Чувам как и двата изстрела попадат в плът и кост, чувам изохване, закашляне и удовлетворително строполяване на земята, бързо удавено от барабаненето на дъжда в гората.

ГЛАВА 123

— Беркхарт? — пророни Мати в микрофона си, докато се приближаваха към останките от „Вайзенхаус 44“. Беше го чула да изохква и кашля. Сега в микрофона чуваше единствено статичното електричество и дъжда.

— Какво има? — прошепна Илона. — Какво е станало?

За миг Мати не знаеше какво да прави. Стенанието. Кашлицата.

След това просто нямаше значение. Никлас беше някъде сред развалините на сиропиталището. Щеше да го измъкне жив оттам.

„Жив“, повтаряше си отново и отново, докато вадеше пистолета и се качваха на верандата. Поведе Илона през разбитата врата към някогашния кабинет на Хариат Ледвиг.

Когато стигнаха основата на стълбището, Мати извика:

— Фалк!

Но чуваха само дъжда и вятъра. Провериха столовата и кухнята. Нищо.

Върнаха се при стълбите и Мати отново извика:

— Фалк!

— Пусни оръжието! — каза Фалк от сенките. — Хвърли го назад.

Мати се поколеба.

— Пусни го, ако искаш отново да видиш сина си.

Тя хвърли пистолета назад. Чу го да пада някъде далеч.

— И фенерчето — продължи Фалк.

Подчини се и видя как сенките им се удължават, когато Фалк ги освети.

— Качвайте се — нареди той и издаде цъкащия звук в гърлото си.

При този звук Илона се паникьоса и се опита да избяга, но той я сграбчи за косата и повали на земята. Тя се разкрещя.

— Викай колкото искаш — изсъска мъжът. — Няма кой да те чуе. На километри няма жива душа и ни чака недовършена работа.

Стрелна Мати с поглед.

— Качвай се горе. Момчето ти те чака.

Мати пое по стълбите в тъмнината, Илона стенеше зад нея. Стигнаха площадката и Фалк ги насочи по коридора към една стая, която гледаше към задната част на сиропиталището, към фермите и горите.

Светлината от фенера му пресече стаята и на Мати ѝ се стори, че видя провесено от гредата въже, преди светлината да се спре на пода.

Фалк им нареди да коленичат. Когато го направиха, ги инструктира да съблекат бронезилетките си и да съберат ръце зад главата си. Стоеше зад Мати през цялото време и тя така и не успя да види добре лицето му. Завърза ръцете и краката им с кабелни връзки и мина пред тях.

В полегатата светлина на фенерите, осветяващи стаята, Мати си помисли, че главата и лицето на Фалк приличат на манекен за перуки. Беше плешив, нямаше вежди, а кожата му беше странно гладка, с прилепнали към главата уши.

— Да не мислите, че някога ще се измъкнете оттук, хмм? Приятелят ти, Буркхарт, едрият тип? Пратих му два куршума в гърдите. Вече никъде няма да ходи.

Мати изтръпна. Буркхарт? Мъртъв? Представи си го как прави яйца по буркхартски сутринта и се смее на някаква шега на Никлас.

Щеше да се побърка от страх.

— Къде е синът ми? — настоя.

Фалк измъкна от ъгъла на стаята завързания Никлас, със залепено тиксо на устата.

— Ники! — извика Мати.

Очите на момчето се разшириха и започна да скимти към майка си.

— Пусни го! — извика Илона Фрай. — Нали аз съм тук, получи каквото искаше!

Фалк се изсмя.

— И да си разваля забавлението ли, Илона? Не мисля така.

ГЛАВА 124

Приятели мои, съграждани берлинчани, запалвам газовия фенер, който донесох специално за случая.

— Помниш фенерите, нали, Илона? — питам. — Меката трептяща светлина, където си играехме в кланицата?

Илона изглежда хипнотизирана, втрещена в лампата, устните ѝ са разтеглени от някакъв ужас, който вижда в шизофреничния си ум, преди светлината в нея да изгасне. Обръща глава и зяпва в стената, тананикайки си детска песничка.

— Спомняш си — казвам аз и цъкам с одобрение.

После вдигам Мати Енгел на крака, водя я назад, за да ѝ кажа отново да коленичи с ръце зад главата. Промушвам стоманена кука през кабелните връзки. Закрепена е за въже, което минава през макара, хваната за гредата.

— Стани — казвам и изпъвам въжето, докато ръцете ѝ не се изопват право нагоре.

Заобикалям я и се усмихвам.

— Ето — казвам. — Така е по-добре, не мислиш ли? Хмм?

— Пусни сина ми — казва тя. — Моля те. Той е невинен.

— Вие двете сте като развалени плочи — сопвам се. — Щом не се получи нито при майката на Крис, нито при майката на Илона, нито при някоя от другите, защо си мислите, че при вас ще е различно? Какво ви прави толкова специални?

Прекосявам стаята до Никлас и отлепвам тиксото от устата му.

После се връщам при Мати, вадя макетното си ножче и с остроото му като бръснач острие разрязвам блузата и сутиена ѝ.

Когато приключвам, гордо я показвам на сина ѝ Никлас. После притискам острието към гърдата ѝ и поглеждам момчето с очакване.

— Обичаш мама, нали?

ГЛАВА 125

Никлас се разплака от болка и страх за Мати.

— Защо го правиш?

Мати се чувстваше повече от унижена; срамът се умножаваше от този на Никлас и тя разбра защо методите на Фалк са изтръгвали признания. Огледа го от горе до долу, видя възбудата по лицето му и подутината в панталоните му и си спомни какво ѝ беше казала Женевиер, проститутката.

Разгневи се и извика:

— Не му показвай нищо, Никлас! Иска да види страха ти. Не му позволявай. Независимо какво се случва. Недей!

Никлас се поколеба, но после стисна зъби, погледна към майка си и кимна със стъклен поглед.

„Смелото ми малко момче“, помисли си Мати.

Радостта на Фалк отшумя. Изкриви устни към жената, сякаш му е развалила удоволствието, после сви рамене.

— Все едно. Харесва ми и болката.

Отиде зад нея и дръпна силно въжетото.

Кабелните връзки се впиха в китките ѝ, раменете ѝ изпукаха, когато краката ѝ се отлепиха от пода.

Връзките прорязваха кожата ѝ. Имаше чувството, че ръцете ѝ ще се измъкнат от ставите.

Никога не бе изпитвала такава агония. Прехапа устни, за да не вика, правеше всичко по силите си да не издаде колко я боли. Но накрая, все едно викаше друг човек, чу неконтролируем гневен вой да излиза от гърлото ѝ.

Когато Фалк застана пред нея, очите му блестяха като на дете в увеселителен парк.

Мати отказваше да го погледне. Вместо това се съсредоточи върху Никлас, който се беше отдръпнал до стената, трепереше и плачеше, но се опитваше да спре.

— Мамо!

Мати не отговори. Вместо това събра бушувация в гърдите си гняв и го насочи.

Изви се и изрита Фалк. Върховете на обувките ѝ за малко пропуснаха слабините му, но го удариха силно в горната част на бедрото.

Беше леко изненадан, преди да се разсмее от удоволствие.

— Ти си едва втората, която се опита да го направи. Първия път също не стана.

Ритникът само още повече нарани китките ѝ. Болката беше непоносима. Пред очите ѝ затанцуваха черни петна и си помисли, че ще припадне.

Но Фалк мина зад нея, пусна въжето и я сниши, докато не стъпи на пода, с ръце все така протегнати към гредата.

— Мамо, тече ти кръв! — проплака Никлас.

Зашеметена, Мати вдигна поглед — кръвта се стичаше на струйка от раните ѝ.

Когато Фалк отново мина пред нея, Мати изохка:

— Правил си така и с майките в кланицата, нали? Увесвал си ги на куките за месо?

— Все трябва някак да местиш трупове.

— Аз не съм труп.

— Съвсем скоро ще станеш.

Посочи с ножа към Никлас и притисна върха на острието към гръдния ѝ кош, точно под гърдата.

— Така ще ви намерят — теб, сина ти и Илона. Увиснали на куките като заклани животни.

ГЛАВА 126

Скъпи приятели, трябва да призная, че се забавлявам, особено защото барабаненето на дъжда върху покрива се превърна в успокоение, заглушава всичко, така че мога да се съсредоточа над удоволствието от последната си интерлюдия: майка, син, стара приятелка, очакването на смъртта.

Но после поглеждам часовника и задавам въпрос:

— Кога точно смятате, че те ще дойдат?

— Кои? — пита Мати.

Обличам едната бронезилетка и отвърщам:

— Тези, на които сте се обадили да ви спасят.

— На никого не сме се обаждали. Направихме каквото ни каза, сега ни пусни.

— Лъжкиня — казвам. — Доведохте големия хер Буркхарт, въпреки че ви казах да не го правите. Така че трябва да сте казали и на още някой какво става.

— Не сме — казва Мати. — Уверявам те, че не сме.

Взира се в нея няколко дълги мига.

Предполагам, че е възможно. Но слабо вероятно. Отново поглеждам часовника.

Тя излезе от колата си преди около четирийсет минути. Остават ми още поне двайсет за игра, преди да разчистя терена.

Но искам да се уверя, и то бързо.

Отивам до чантата си и намирам устройство, с което се сдобих едва онзи ден.

Обръщам се с него в ръка, показва се само върхът. Размахвам го пред нея.

— Какво е това? — пита.

— Толкова е жалко, че нямаме много време — казвам. — Обичам да оставям нещата да се развиват от само себе си.

Мати започва да се извива и аз се възбуждам. Няма представа какво държа. Не е ли това най-големият страх? Непознатото? Човешкият мозък не може да се справи с непознатото. Знаете ли защо?

Защото въображението винаги си представя нещо много по-страшно.

Най-сетне отварям ръка и ѝ показвам.

— Създадено е за планинари, които искат да запалят огън при силен вятър — казвам. — Джобна горелка. Купих си я миналата седмица. Удобна е.

Натискам спусъка, чува се пукане и тънък силен пламък излиза от една тръбичка.

— Две хиляди и четиристотин градуса — казвам, наслаждавайки се на ужаса, изписан по лицето на Мати. — Страхът от него е първичен, нали? Огън? Знаеш ли, забелязал съм, че когато нищо друго не дава резултат, страхът да не им разтопят окото обикновено кара хората да говорят.

ГЛАВА 127

На няколкостотин метра от сиропиталището удари гръмотевица и в стаята стана светло като ден, но Мати виждаше само жестокия пламък, съскащ от горелката.

— Не! — извика Никлас. — Недей! Моля те!

На Мати ѝ се стори, че времето се забавя. Ясно усещаше присъствието на Фалк зад дясната си страна, където не можеше да го ритне. Изскърца със зъби и изви глава.

И тогава, като бълнуване от друго измерение, чу как Буркхарт шепне в ухото ѝ:

— Енгел. Мати. Простреляха ме два пъти навън, зад сиропиталището. Лева предмишница с изходна рана. Сложих ѝ турникет. Лево бедро. Счупена бедрена кост. И там съм пристегнал. Не мога да намеря мобилния си телефон, защото не мога да се движа, Мати. Не мога да дойда при теб, Илона и Никлас.

Буркхарт се задави:

— Не мога да ви спася.

После се овладя:

— Ако ме чуваш, не се предавай. Удължи кошмара, какъвто и да е, на който те подлага. Бори се. Има хора, които те обичат, Мати. Аз... Обичам те. Красива си. И смела. И умна. И жилава. А хлапето ти е страхотно. Продължавай да се бориш, докато не дойдат. Продължавай.

Фалк сграбчи брадичката на Мати и изви главата ѝ към себе си. Тя видя пламъка, оранжев и червен, във формата на тънко длето.

Мина покрай ухото ѝ, изсвистя край косата ѝ и я докосна по лопатката.

Болката беше неопишуема. Мати отскочи. Изкрещя, после пак.

— Мамо! — Никлас беше в истерия, падна на колене и хленчеше. — Мамо!

— Ще те попитам още веднъж — каза Фалк. — Кой идва? И кога?

Мати трепереше, на ръба да повърне от миризмата на собствената си обгорена плът и от агонията по лицето на сина си.

Чу гласа на Буркхарт, който ѝ казваше да се бори.

— Обадихме се на Берлинската полиция, преди да влезем — поемаше си с мъка въздух тя. — Идват. Каквото и да правиш с нас, този път ще те хванат, Фалк.

На лицето му се появи моментно колебание, но после се ухили.

— О, ще се измъкна. Винаги се измъквам. Сигурно са се обадили на полицията в Хале, които са на поне двацет и пет минути оттук. И все пак ще ускоря графика си.

Отиде до чантата си и извади плоска отвертка.

Макар и потънала в мъглата на собствената си болка, Мати знаеше какво значи това.

— Забави го — прошепна Буркхарт в ухото ѝ. — Забави го.

Фалк пристъпи към Илона, която още беше на колене с лице към стената и си тананикаше като дете.

— Как го направи първия път? — изохка Мати. — Как се добра до досието си в Щази, как го унищожи? Как се измъкна?

ГЛАВА 128

Скъпи съграждани, берлинчани, при въпроса ѝ спирам — искам да я пренебрегна, да си свърша работата и да напусна това място завинаги.

Но част от мен иска някой, който и да е, да узнае за моя гений. Не мога да устоя. А и освен това. Когато започна да си върша работата, съм бърз и ефективен, както ме е учил баща ми.

— Беше сравнително лесно — казвам. — Към средата на 80-те ми беше ясно, че времето на ГДР изтича. Ясно ми беше и че след края всичките ми специални таланти ще останат неразбрани. Затова се залових да изтрия себе си около три години преди да падне Стената.

— Как?

— Подкупих когото трябва. Заплаших когото трябва. Добрах се до досието си и го изгорих. Знаех, че Милке вече унищожава всичко, свързано с мен. Оттам нататък оставаше само да изчакам, докато нещата се дестабилизируют достатъчно. Щом чух за нахлуването в централата на Щази в Лайпциг, разбрах, че моментът е настъпил. Излязох по улиците на Източен Берлин като всички останали. Гледах как събарят Стената с чукове и кранове. Когато тълпите се втурнаха в двете посоки, отидох на Запад с фалшиви документи и скоро изчезнах в Африка.

Гордо посочвам лицето си.

— Там беше направено всичко това. Почти година работа. Никой никога няма да разбере, че съм бил Матиас Фалк.

Стискам отвертката и се извъръщам към Илона.

— А маските? — пита Мати.

Не мога да устоя.

— Детски интерес, дремещ от дълги години. Намерих една маска в Африка. Започнах да ги колекционирам, докато се възстановявах. Страст, превърнала се в бизнес.

— Как финансира всичко това? Откъде дойдоха парите?

Усмиввам се.

— Това беше първото, което изтръгнах от майките. Карах ги да ми кажат къде са скрити парите на семейството, бижутата и сребърните прибори. Имах повече от достатъчно за всичко, което трябваше да направя. Така, три години след като падна Стената, се върнах в Берлин и отворих галерията.

— А Илзе Фрай?

Илона спира да си тананика.

— Ах, Кристоф и Илзе — казвам и истински се наслаждавам на момента. — В „Рай ФКК“ Илзе позна гласа ми. Видях изражението ѝ, когато се случи. Трябваше да се оправя с нея.

— А Крис?

— Успя да ме проследи до Берлин, отишъл във „ФКК“ в града и питал за мъж с маски. Никой нищо не казал, с изключение на едно от редовните ми момичета, което ми докладва. Казах ѝ да каже на Крис за мен и за галерията. Когато разбрах, че е по петите ми, го примамих в кланицата и го причаках. Знаех, че там ще се разстрои, че няма да мисли ясно, особено след като види плъховете по Илзе в подземиято.

Илона започва да хлипа и емпатичната ми страна я разбира.

— Не знаеше ли, Илона? — опивам се от болката ѝ. — О, да, истина е, милата ти малка сестра я няма. А сега ще си отидеш и ти.

Правя две крачки и я сграбчвам за косата, издърпвам я напред и откривам врата ѝ.

Илона издава врецящи звуци като прасенце на заколение.

Накланям ръка и се приготвям да забия отвертката в малкия ѝ свински мозък.

ГЛАВА 129

— Спри на място! — извика мъжки глас зад Мати. — Пусни я или ще ти пръсна мозъка, за бога!

Фалк замръзна и погледна назад. Мати се извърна.

Дарек Еберхарт, фермерът, който обработваше земята около „Вайзенхаус 44“, когато Мати дойде за първи път в сиропиталището, стоеше в коридора и гледаше през мерника на двуцевката си.

— Пусни я! — повтори Еберхарт. — Знам как да използвам това оръжие, господинчо!

Фалк пусна Илона и хвърли отвертката.

— Лягай на земята! — изкрещя му Мати. — По лице, мамка ти! Ръцете така, че да ги виждам!

Фалк погледна Мати с шок, с недоверие, а после с мрачно негодувание, докато лягаше на земята.

Ужасен, Еберхарт приближи Мати.

— Господи, какво ви е сторил?

— Има оръжие — каза жената. — Ей там е. А също и джобна горелка.

Наблюдаваше Фалк, който лежеше на пода, склучил ръце на тила. Тялото му беше напрегнато и нащрек.

— Намерих ги — каза Еберхарт и метна пистолета и горелката през прозореца.

— Моля ви, хер Еберхарт — каза Мати. — Отвържете ме. Освободете ни.

Мъжът извади нож и срязва кабелните връзки от китките на Мати, в които болката пареше като огън. Остави пушката, свали шлифера си и ѝ го даде да се покрие.

— Благодаря — каза жената и фермерът отиде да освободи Никлас.

Виеше ѝ се свят, сякаш ще припадне, но радостта изпълни цялото ѝ същество, когато видя Ники свободен. Той се изправи, втурна се в прегръдките ѝ и изхлипа:

— Мамо!

Мати го притисна към себе си, по бузите ѝ се стичаха сълзи, целуваше го в несвяст по косата.

— Толкова съжалявам, че се наложи...

— Мислех, че ще ни убие.

— Не, не, миличък — прошепна тя. — Не и днес.

Еберхарт освободи Илона и ѝ помогна да стане. Беше като пияна, когато попита Мати:

— Видя ли я в мазето на кланицата? Илзе?

Стомахът на Мати се сви.

— Не можех да ти кажа. Сърце не ми даде да го направя.

— Надявах се — гласът на Илона беше като на момиченце. — А сега...

Тя се завъртя и изрита злобно Фалк в ребрата.

— Проклето извратено копеле! — крещеше истерично. — Убил си Илзе, и Крис, и Грета! — Пак го изрита. — Уби майките ни. Накара ги да признаят неща, които никога не са правили. Защо?

Мати я сграбчи и я издърпа, а жената продължаваше да крещи.

ГЛАВА 130

Лежа на пода, но не мога да преодоля природата си. Усещам ритниците на Илона и болезненото пулсиране ми доставя огромно удоволствие.

Чувам болката в гласа ѝ и се радвам на живота още повече.

— Защо ли? — казвам аз с усмивка. — Защото ми харесва, Илона. Обичам да гледам как светлината угасва в очите им. Обичам аз да я карам да угасне. Обичам да гледам как всяка капка живот изтича от тях. Обичам да усещам, помиришвам, вкусвам и чувам смъртта. Толкова е просто. Винаги е било така. Крава, прасе, майка, дете. За мен е едно и също.

Фермерът ме заобикаля отляво. С периферното си зрение виждам гумените му ботуши.

— Що за животно си ти? — пита.

— Хищник — отвръщам. — Не знаеш ли? Да убиваме, е в природата ни.

Еберхарт пристъпва към мен, сякаш и той ще ме ритне.

Но в този момент сирени пробиват звука от дъжда. Фермерът спира. И той ги чува.

Отдръпва се внимателно на няколко крачки от мен.

Пукане, хрущене и подът под левия му гумен ботуш поддава.

Кракът му пропада до бедрото и тялото му се извива силно назад.

Ставам и тръгвам към него още преди да осъзная, че е изпуснал пушката си.

Правя две бързи крачки и го ритвам точно в брадичката.

Главата му се отмята назад, изпада в безсъзнание. Завъртам се и търся Мати.

Но тя вече се мята към мен.

Удря ме в ребрата с парче дърво.

Вцепенявам се. Падам на колене. Тя приближава, за да ме удари отново.

Но аз се отпускам назад, сядам, изстрелвам крака си напред и я уцелвам по глезена.

Тя залита и пада.

Претъркулвам се, ставам и я ритам в корема. Чувам как ѝ изкарвам въздуха.

Сирените вече са по-близо. Чувам виенето им.

Поглеждам към Мати Енгел.

— Мисля, че ми остана време само за още едно нещо.

Виждам, че не разбира.

Но после сграбчвам малкия Ники за врата.

Вдигам го, той се задавя, влача го назад към отвертката, захвърлена на пода. Мятам го на земята. Стискам инструмента и приклепвам главата на пиццачото малко момче, оголил врата му като на агънце.

Поглеждам Мати, която се опитва да се изправи. Не може дори да говори.

— Покажи ми очите си — извиквам аз. — Искам да ги видя, когато угаснат очите на Никлас!

— Фалк! — изкрещява Илона вляво зад мен.

Поглеждам през рамо и я виждам, призрак от миналото ми, потна, рошава, с пушката на Еберхарт в ръце.

ГЛАВА 131

Фалк погледна Илона развеселен.

— Илона, скъпа стара приятелко, не ти стиска — започна той, извърнат към нея, а Никлас се бореше да се измъкне.

— Стиска ми! — изкрещя му Илона. — Стискаше им и на Крис, и на Илзе, и на Артур, и на Грета, и на Кифер. Всички те сега са в мен! В мен са, Фалк! Чувам ги как ме викат. Всеки един от тях.

— Недей! — извика Мати.

Но Илона дръпна спусъка.

Едри сачми 12-и калибър удариха Фалк и го отхвърлиха назад. Тялото му се удари в стената и се свлече надолу, кървейки съвсем леко от раните по лицето и врата.

Мъжът погледна към бронезилетката, която беше поела силата на изстрела. Започна да се смее.

— Не знаеш ли? Не можеш да убиеш това, което не виждаш?

Погледна към Илона, която вече беше застанала в упор и се целеше в лицето му.

— Какво ще направиш? — попита той все по-развеселен. — Ще ме застреляш хладнокръвно, ще станеш като мен? Ще влезеш в затвора заради мен?

Илона сякаш всеки миг щеше да се откаже. Мати се зачуди дали да не опита да ѝ изтръгне пушката. Но в този момент жената се разсмя горчиво и заговори на Фалк, както майка би заговорила на дете.

— Аз съм луда, забрави ли? Никой няма да ме осъди. Време е да изгасим светлините, Фалк. Твоите светлини. Завинаги.

— Приятелко моя — започна той умолително. — Мила съгражданко...

Сирените влязоха в двора на сиропиталището. Сини и червени светлини нахлуха през отворените прозорци. За част от секундата Мати мярна Фалк, лишен от маскировката си, злосторно момченце, заловено на местопрестъплението, преди пушката на Илона да изтрещи.

ЕПИЛОГ
КРАСИВИЯТ ГРАД НА БЕЛЕЗИТЕ

ГЛАВА 132

Три месеца по-късно, точно преди Коледа, служителите на „Прайвит Берлин“ и приятелите им се събраха в Гетсиманската църква в квартала Пренцлауер Берг в Източен Берлин, в памет на Крис Шнайдер и останалите жертви на Матиас Фалк.

През 1989 година църквата беше център на съпротивата и Мати смяташе, че е редно последните жертви на Щази да бъдат почетени там.

Уголемените снимки на Крис и останалите бяха подредени в полукръг отпред.

Джак Морган беше сред опечалените. Седеше с Мати и Никлас, който държеше Сократ в скута си. Леля Сесилия, която бяха намерили зашеметена и вързана в апартамента, му се скара да не шава.

Зад тях Илона Фрай седеше с Герхард Крайнер, който много смело бе свидетелствал в нейна защита по време на общественото дознание.

Инспектор Вайгел и главен комисар Дитрих, който все още беше отстранен от служба, седяха от другата страна на пътеката. Зад тях, на пътеката, в инвалидна количка, Хариат Ледвиг бършеше сълзите си пред снимките на някогашните деца от „Вайзенхаус 44“.

Преди да започне службата, един възрастен прегърбен мъж в тъмен костюм влезе в църквата с бавни крачки и седна няколко реда по-назад сам, подпрял ръце на бастуна си.

Свещеникът започна простата церемония с думи за теглилата, които някои хора са призовани да изтърпят през живота си, говореше за жертвите на Матиас Фалк като за невинни герои, принудени да се изправят пред най-безумната лудост на Източногерманската република.

После опечалените ставаха един по един, за да говорят на свой ред. Морган отново разказа какъв прекрасен и безстрашен следовател е бил Кристоф Шнайдер — един от най-добрите, работили някога в „Прайвит“.

Даниел Брехт разказа за смелостта и откаченото му чувство за хумор. Доктор Габриел говори за професионализма на Крис и отказа му да се компрометира, нарече го малкия брат, който никога не е имал.

Катарина Дорук си спомни истинското щастие на Крис с Мати и Никлас.

Илона Фрай се изправи несигурно и каза:

— Крис умря, докато се опитваше да спаси сестра ми и да отмъсти за децата от „Вайзенхаус 44“. Никога няма да го забравя. Нито ще забравя другите сираци, които умряха от ръката на Фалк. Колкото и да е ужасно, мисля, че благодарение на тях си върнах разсъдъка.

Накрая беше ред на Мати да стане и да изрази чувствата си.

ГЛАВА 133

В един кратък миг се зачуди дали ще има сили да го стори, но после погледна към Никлас и усети как силата ѝ укрепва.

Изправи се и описа първата си среща с Крис. Разсмя опечалените с непохватността му, когато я поканил на първата им среща. Разказа им за радостта, в която се потопила, когато ѝ предложил брак.

После върху лицето ѝ падна по-мрачно изражение, докато говореше за празнотата без него, за мрака и кухите дни. Разказа и за реакцията на всичко, за което се разчу в пресата — кланицата, трупове, сирачетата, убийствата и миналото на Фалк в Щази.

— Над двайсет години изминаха от падането на Стената, но случилото се тук, в Източен Берлин, все още живее у мнозина от нас. Казват, че трябва да забравим стореното от тайната полиция спрямо собствените ѝ съграждани. Казват, че трябва да забравим културата на параноя и бруталността, която поощряваше. Казват, че трябва да забравим случилото се с хора като Крис, Илзе и теб, Илона. Казват, че трябва да загърбим миналото. Да продължим напред. — Очите на Мати се наляха със сълзи. — Да, трябва да продължим напред. Животът е за живите. Но не можем да забравим, че са съществували хора като Матиас Фалк, които процъфтяваха в мрачния свят, от който се измъкнахме едва преди две десетилетия. А най-вече не бива да забравяме добрите хора, унищожени от Фалк. Те бяха истински. Смееха се и плачеха, и се обичаха. Бяха деца, майки и бащи, братя и сестри, съпруги и... влюбени.

За миг цялото ѝ тяло се разтрепери от загубата, но с горчива усмивка се овладя и посочи към стареца с бастуна.

— В този ред на мисли бих искала да ви представя Аугуст Волфе. През последните осемнайсет години хер Волфе е преподавател по литература в Лайпцигския университет. Петнайсет години преди да заеме този пост е разкарван из затворите и залите за мъчения на Щази заради позицията, която заел в средата на 70-те години относно тайната полиция и интелектуалната свобода. — Мати тръгна по пътеката и протегна ръка. Старецът я пое и с мъка се изправи на крака.

Жената го потупа по ръката и се обърна към опечалените: — Той е също и бащата на Крис.

За миг настана изумена тишина.

После главен комисар Дитрих заръкопляска. Всички станаха и се присъединиха към аплодисментите.

Бащата на Крис постоя трогнат няколко мига.

После с уверения глас на преподавател започна:

— Мислех, че Крис е загинал заедно със съпругата ми преди трийсет години. Така ми казаха, а нямаше никакви документи. Примирих се със загубата си десет години преди падането на Стената. — Той поклати глава. — А сега разбрах, че Крис е оцелял и е станал добър човек. — Пак поклати глава, по страните му се стичаха сълзи. — Оказа се почти непоносимо. Когато Мати ме откри миналата седмица и ми каза, отначало не й повярвах. После се разярих, защото вече не бях загубил просто осемгодишно момче, а мъжа, в когото се беше превърнало. — Старецът въздъхна. — Но сега, докато ви слушах как го описвате... — мъжът се задави от вълнение. — Беше ми от много, много голяма помощ и облекчи сърдечната ми болка. Искам да ви благодаря, че толкова години сте били негови приятели. Благодаря ви от дън душа и сърце за това, което направихте да помогнете на сина ми и да отмъстите за смъртта му.

ГЛАВА 134

Не останаха сухи очи в Гетсиманската църква, когато Мати прегърна Аугуст Волфе.

След прегръдката тя се огледа на всички страни и обяви:

— Знам, че това е божи дом. Но хората, които добре познаваха Крис, знаеха, че той обожаваше бира. Пригответе ми бира и много от любимите ми храни в ресторант по-надолу по улицата. Нека вече не говорим за смъртта на Крис или смъртта на другите жертви на Фалк. Вместо това ви приканвам да вдигнем чаши в тяхна чест, да разкажем още истории за тях и да ги запазим живи в сърцата си.

Свещеникът приключи церемонията и опечалените се заизнизваха навън.

Морган пристъпи към бащата на Крис, представи се и предложи да го придружи навън. Дорук буташе количката на фрау Ледвиг.

Мати вървеше след Брехт и доктор Габриел, с една ръка на рамото на Никлас, с другата хванала за ръка леля Сесилия.

Когато стигнаха задната страна на църквата, каза на двамата да продължат, щеше да ги настигне след малко.

Усмихнаха се с разбиране и отминаха.

Мати се обърна и погледна Том Буркхарт, облегал се на стената на църквата, подпрян на патерици. Лявата му ръка беше цялата превързана, левият му крак беше в гипс от кръста до глезена.

— Добре ли се справих? — попита тя. — Бях ли на висотата на Крис?

— Справи се много повече от добре — отвърна Буркхарт. — Разплака ме, докато си стоях тук. Мен!

— По-чувствителен си, отколкото показваш.

— Не казвай на никого, ще си разваля имиджа.

Мати се взря за дълго в лицето му.

— Знаеш ли, че онази нощ във „Вайзенхаус 44“ предаваше?

— Предавах ли? — Буркхарт беше искрено озадачен.

— Чух те, когато ми говореше, след като Фалк те простреля. — Тя замлъкна. — Чух всичко, което ми каза, Том.

Веждите му се ключиха и той отмести поглед, изчервен.

— Така ли? Всичко?

— До последната думичка — усмихна се отново Мати.

Буркхарт отвърна на усмивката ѝ.

— И тогава?

Тя отпусна длан в неговата.

— Тогава продължаваме напред. Но бавничко. Както мнозина други берлинчани, и на нас ни предстои още много дълго да се лекуваме.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бихме искали да благодарим на берлинчаните, кореняци или новодошли, които търпеливо ни развеждаха из града и ни помогнаха да разберем загубата му, триумфите му и живите му белези. Големи благодарности на Клаудия Елиток от Берлинската криминална полиция за отделеното време и искрената информация за разследванията на убийства преди и след падането на Берлинската стена. Водачът ни Филип Щратман беше като океан от информация за всичко, свързано с града — от архитектурата през незаконните заселници до кланиците. Той много ни помогна и да осъзнаем ужаса на разделения град и още повече да оценим удивителната смелост на хората, които са се борили да сложат край на този терор. Благодарни сме на учения от „Фулбрайт“ Николас Съливан, който ни помогна да се оправим в лабиринта на Германския федерален архив. Благодарности и за водачката по планинско колоездене Кариса Чамплин, която ни разведе покрай руините на Стената и в парк „Трептовер“, променяйки драстично измеренията на разказа. Берлинският експерт по примитивни маски Петер Белер беше много любезен, като ни позволи да разгледаме магазина му и отговори търпеливо на всичките ни въпроси.

Всякакви грешки или пропуски във времето, местата или събитията са изцяло по наша вина.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън; Марк Съливан

Заглавие: Детективска агенция „Private“. Берлин

Преводач: Гергана Стойчева-Нуша

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Велислава Вълканова

Художник: Вихра Стоева

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-619-164-189-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1121>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.